

Overmennesker

Roman af Otto M. Møller

Jens Møllers forlag 1897

Digitaliseret ved e-bog.org

Overmennesker

Roman af Otto M. Møller

Helsingør

Jens Møllers Forlag

1897

Digital bearbejdning af:

Kristoffer Hunsdahl

e-bog.org

2016

Forord af Kristoffer Hunsdahl:

'Overmennesket' kan defineres som en art indenfor menneskeracen, for hvem alting til hver en tid lykkes. Overmennesket behøver ikke at anstrænge sig synderligt for at få succes, anerkendelse, rigdom, eller kærlighed. Alt godt kommer til ham af sig selv. Han er hverken god eller ond; ej heller hverken specielt klog eller dum. Men uagtet dette, elsker alle ham, blot for det overmenneske han er. Meissner, denne fortællings "Fætter Højben", ankommer en dag til en idyllisk, men i øvrigt almindelig dansk provinsby, hvor han i mødet med den hårdtarbejdende, men mindre begunstigede apoteker, Carlsen, bliver årsag til et livsfarligt trekantsdrama.

I.

Meissner vaagnede ved at Pigen kom for at hente hans Støvler.

Det var højlys Morgen. Trods Rullegardinerne fandt talrige Solstraaler Vej ind i Værelset, hvor de tegnede mangeformede Lyspletter paa Gulv, Vægge og Møbler. Tværs over Gulvet tæt ved Sengen trak de en blændende lys Stribe og afskar i Luften en lang, lodret Trekant, i hvis blaaligt lysende Plan Millioner gyldne Støvgran langsomt svævede op og ned. Ude fra hørtes Stemmer, Lyd af Træsko over Stenbro og en Hunds Gøen. Længere borte galede en Hane og sluttelig faldt Kirkeuret ind med et enkelt malmdrønende Slag.

Han strøg sig over Ansigtet og gabede velbehagelig. Derpaa greb han efter sit Ur. Klokken var ikke mere end et Kvarter over Seks. Hvorpaa han atter lagde sig tilrette og gav sig til at betragte Værelset.

Dette var som Værelser i et Provinshotel er flest. Grønstribet Tapetpapir paa Væggene og ulastelig rene, blomsterprikkede Sirtses Gardiner for Vinduerne. En noget slidt Sofa, et poleret Fyrretræsbord og to dito Stole, dertil et gulmalet Servantebord og endelig i Tilgift et Oljetryk i Listeramme, forestillende et eller andet sydlandsk Landskab med blaanende

Bjærgtinder og en græsgrøn Indsø. Foran Sengen var anbragt en Stump meget aflægs Tæppe af ubestemmelig Farvesammensætning, hvori man syntes at sé Sporene efter de mange Fødder, der i Tidernes Løb havde slidt det tyndt.

Luften i Værelset var varm og beklumret. Det forekom ham, at han selv mærkede den indegæmte Sovekammerlugt af svedfugtige Lagner og sit eget Legemes Uddunstninger. Gærne havde han smækket et Par Vinduer op paa vid Gab, men han nænnede ikke at springe ud af Sengen og derved bortjage den sidste Rest af det drømmetunge Velvære, han endnu efter sin nylige Opvaagnen følte som blid Døs over alle Sanser. Han lukkede atter Øjnene og forsøgte, som det var hans Vane, at genkalde for sin Bevidsthed, hvad det var han havde drømt. Men det vilde ikke ret lykkes ham at finde Orden i den lange, usammenhængende Række af brogede Forestillinger, der halvt ubevidste, endnu hvilede over hans Hjerne som med et sagte, langt fra ubehageligt Tryk. Nu og da var han paa Nippet til at gribe og fastholde en enkelt Traad, men i næste Øjeblik var det hele atter i Uorden som et speget Fed Garn, hvori det ikke var ham muligt at finde hverken Ende eller Begyndelse.

Der var noget med et langt, blegt Ansigt med mørke, lidt stikkende Øjne og et halvlangt, skinnende sort Skæg bag hvilket et sarkastisk Smil drejede Overlæben en Smule opad saa en tæt række paafaldende hvide Tænder skimtedes, Haaret mærkværdig lyst i Forhold til Skægget. En tynd Hals med fremtrædende Adamsæble. Smalle Skuldre. Lange Arme. . . . Lidt efter lidt gled hele Skikkelsen frem for hans Bevidsthed. Og med ét vidste han. at han havde drømt om en ham fuldstændig ubekendt Person, som han den foregaaende Aften havde sét et Glimt af ved Billardet nede i Hotelrestaurationsen, og hvis Udseende havde fanget hans Opmærksomhed.

Ikke uden Grund. Der var noget absolut ikke-hverdagsagtigt ved det Menneske, noget, der samtidig virkede frastødende og dog interesserende. Et af de Ansigter, i hvilket man tror at læse om stærke Lidenskaber. Noget paa én Gang trodsigt og overlegent behersket. Øjnene talte om Mistro, Læberne om Foragt.

De var kommen til at løbe hinanden paa Ærmet. Den Sortskæggede bad om Undskyldning, høflig men koldt. Stemmen var dog ikke uden en viss sympatetisk Klang.

De Tilstedeværende kaldte ham Carlsen. Maaské var han Farmaceut. I ethvert Tilfælde var der ved hans Klæder en svag Lugt, der mindede om Apotek.

Om denne Person havde han da drømt; - hvilket? stod ham ikke længere klart; han mindedes kun at have sét hele Skikkelsen med en minutiøs Tydelighed. Sandsynligvis et eller andet højst ligegyldigt.

Kirkeuret slog igen.

Med et Sæt var han ude af Sengen og fik Vinduet op. Udenfor var det blikstille, varm Sommermorgen. Ikke en Sky paa Himlen. Stærk, blændende Sol. Luften frisk med en svag Lugt af Saltvand og Tang.

Værelset laa i Hotellets øvre Etage med Udsigt over en Del af Byen, hvis Huse syntes spredte paa maa og faa med røde Tegltage tittende frem mellem ældgamle Haver. Vinduerne vendte ud til en tæt bevokset Have, hinsides hvilken Byens Kirke, en ret betydelig rød Murstensbygning i almindelig Spidsbuestil, med et anseligt, trappegavlet Taarn ragede højt i Vejret. Til den anden Side øjnede man et Glimt af Havet.

Omgivelserne syntes yderlig fredelige og stille; man hørte knapt andet end Fuglekvidderet rundt om fra Haverne og langt borte fra de tunge Slag af en Smedies Forhammer. Nu og da rumlede en Vogn gennem en nærliggende Gade.

Han lænede sig ud ad Vinduet og mønstrede Udsigten, mens han med Velbehag indaandede den friske Morgenluft. Det tegnede til at blive en varm Dag. I sit stille Sind besluttede han, at det første, han

foretog sig efter Morgenkaffen, skulde være at tage sig et Bad.

- - -

II.

Han satte af med et rask Spring; i næste Nu lukkede Vandet sig over ham.

Blød, glat Sandbund, farvet med et Skær af det salte, grønlig Vand. Hist og her Dotter af græsagtige Planter; Sneglehuse; Ormegange; brunliggrønne Alger, hæftede til Sten i Havbunden. En opskræmmed Krabbe flygter ilsomt ud mod Dybet.

Han elskede at dykke og holde sig under Vandet saa længe som mulig, helst helt nede paa Bunden, ofte næsten et helt Minut; kravle afsted udefter, føle Vandets Tag for at lette ham, spejde om med aabne Øjne i den tavse, fremmedartede Verden med de prægtige Farver og det sælsomme, afdæmpede Lys, mens Lungerne gærrigt tærede paa den opsamlede Ilt og kun modstræbende udstødte den unyttige Kulsyre.

Som nu.

Borende Hænder og Fødder ned i det vaade Sand arbejder han sig et Stykke hen ad Bunden, mens han af al Magt holder Aandedrættet tilbage. Han er en god Favn under Havfladen. Han synes at høre Vandet summe sig i Øret og føler det glide blødt lunkent om alle Lemmer. Hans Blik søger ud ad og møder en ubestemmelig Horisont, der fortoner sig i dybtgrønne Farveskiftninger, mørke forneden, mældende om Dybets evige Nat, lysere og lysere opefter med Bud fra Dagen og Livet deroppe.

Han stræber stadig udefter.

Han føler sig i et fremmed Land, Vandenes endeløse Rige, ene, fjærnt fra alle. I et kæmpestort Palads, uden Former, kun bygget af uendelig mange Farver, skiftende, flydende mellem hverandre. Et Rige uden Hersker, et Slot uden anden Herre end den evige Tavshed, en Verden, hvor der ikke tænkes, ikke drømmes, et Tilflugtssted, hvorhen Menneskenes Magt ikke naa'r, og ingen plump Næve formaar at vanskabe Naturens ubegribelige, i sig selv hvilende Skønhed.

Et Palads, bygget i Jordens Barndomstid. Tusend Aar glider hen her som var de kun én Dag. Lyset brydes i de samme Vinkler, med de samme Farver,

som da Sollyset første Gang trængte gennem Taagemasserne til den nyskabte Jord.

Tidens Ur gaar her kun med sine mest langsomme Pendelslag; mellem hvert Tik—Tak ligger Millioner af Menneskealdre.

Maaské saa' disse Vande det første Liv blive til i deres Skød. Mulig dannedes her den første mysteriøse Celle, Frugten af en Kulbrintes Formæling med Vandet, Allivets Moder? Muligt at Fremtidens Mikroskop engang vil finde den her — kan hænde, først naar vore Dage ligger i den graa Oldtids Skygge, og Evropa sidder som Civilisationens forladte Enke.

Men selv om Homo fandt sin Homunculus — her i Vandenes Verden vil intet forandres; de dødsstille Dybder vil forblive lige tavse; Farvepaladset vil ikke tabe i Pragt. Og kun en svag, næppe kendelig Lysning højt oppe fra Overfladen vil stadig minde om den Dag, under hvis Sol Skabningens Herre aander og træller.

— — »Jeg var nær ved at tro, De vilde blive dernede med det samme!«

Han fandt sig pludselig liggende baskende i Vandskorpen. Ansigt til Ansigt med den Sortskæggede. En tre—fire andre Personer svømmede om i Nærheden, begloende denne Fremmede med

ufordulgt Nysgærrighed. Oppe paa Broen stod Bademesteren, ikke mindre interesseret.

Meissner fnøs Vandet ud af Næseborene og spyttede.

»Denne Gang idetmindste foretrak jeg Oververdenen — det falder i Længden lidt besværligt at faa Vejret saa dybt nede.«

De andre lo pligtskyldigst.

»Jeg er ogsaa en ganske flink Dykker,« vedblev den Sortskæggede; »men jeg er nær ved at tro De er min Mester. Skal vi imidlertid lade det komme an paa en Prøve?«

Uden at oppebie Svar, kastede han sig med en rask Bevægelse om paa Ryggen, og flydende med kun Overansigtet i Vandskorpen gjorde han en Bevægelse med Hænderne. Saa vendte han sig atter om i sædvanlig Svømmestilling og rakte en glat Guldring i Vejret.

»Min Forlovelsesring!« forklarede han koldblodig og lod den i det samme falde. I næste Nu stak han til Bunds.

Et halvt Minut efter kom han op, rød og forpustet, men uden Ringen. Et Par Gange trak han Vejret dybt og dykkede paa ny. Atter kom han op og dykkede igen,

men heller ikke tredje Gang bragte han Ringen med sig. Han saa' nervøs og ophidset ud.

»Tillader De mig at forsøge engang?« spurgte den Fremmede. Den anden nikkede samtykkende.

Med et Par raske Tag naaede han Bunden. Der var ikke Spor af Ring at opdage. En Snese Sekunder gik med forgæves Eftersøgen. 57 Sekunder var den længste Tid, han kunde opholde sig under Vandet, vidste han af Erfaring. Hvor Pokker var Ringen henne? Den skulde dog vel ikke, som i Folkesagnet, være bleven slugt af en Fisk? Med ét fangede hans Øje Glansen af en blank Genstand inde i en Busk Blæretang, der voksede paa en i Sandet halvt skjult Sten. Han greb efter den, men skuffet af Lysstraalernes fremmedagtige Brydning i Vandet vilde det ikke lykkes ham at faa fat paa den. Han orkede knapt mere. Han gjorde endnu et arrigt Greb og — just som han følte en bydende Trang til ny Luft, mærkede han Ringen glide ham over den ene Finger, tilfældigvis Ringfingeren. I Løbet af det næste Sekund var han atter oppe.

Det forekom ham, at han blev et stikkende Udtryk i den Sortskæggedes Øjne var, da han uden nogensomhelst Triumferen rakte Haanden med

Ringen frem. De andre gav uskrømtet deres Bifald tilkende.

Man vendte tilbage til Badehuset.

De blev et Øjeblik staaende paa Broen i Solskinnet, uvilkaarlig maalende hinandens paradisiske Udstyr med et kort Blik. Den Sortskæggede var meget smalskuldret og klejnt bygget, men usædvanlig høj, et godt halvt Hoved højere end den Fremmede. Denne paa sin Side havde det noget mere i Drøjden, og skønt langt fra at ligne nogen Herkules var han af en betydelig kraftigere, mere veldannet Legemsbygning. En sund ungdommelig Skikkelse, som Ejermanden vel kunde være bekendt.

»Det var besynderligt med den Ring.« begyndte den Sortskæggede, mens de brugte Haandklæderne. »jeg har de hundrede Gange før hentet den op. Sandbunden er her saa glat og fast som et Stuegulv, og i Dag er Vandet saa klart, som man kan ønske sig.«

Den Fremmede forklarede, hvordan det havde forholdt sig.

»Saa meget mere har jeg Grund til at erkende Dem for min Mester« vedblev den anden; »Skade, at jeg ikke kan tilbyde Dem at beholde Ringen!«

Han lo kort, en Kende skarpt.

»Aa, undskyld!«

Den Fremmede strøg forlegent Ringen af Fingeren. Han havde i Øjeblikket glæmt at levere den tilbage.

»Meget forbunden! Det vilde have været mig yderst pinligt at miste den.«

De fuldendte deres Paaklædning i Tavshed.

»Og nu da vi atter er i fuld Dress,« indledede den Sortskæggede paa ny Samtalen, »tillader De, at jeg præsenterer mig. Mit Navn er Carlsen; jeg er Provisor paa Apoteket her i Byen.«

Den Fremmede bukkede.

»Og jeg hedder Meissner og er — Ingenting!«

Carlsens Læber krusedes til et forstaaende Smil som for at vise, at han kunde opfatte en Spøg.

»Af den bekendte Familje maaské?«

»Truffet! Det er nætop min eneste Livsstilling.«

De slog Følge ind ad mod Byen.

Badehuset laa paa den nordre Side af den flere tusend Alen lange Havnemole, der strakte sig ud i den noget fladvandede Bugt. Sét herfra tog Byen sig bedst ud.

Skov til alle Sider. Blødt skraanende Bakker, tavlede i lange, grønne Firkanter af frodige Sædage. Det høje Kirketaarn frit knejsende mod en blaa,

solbestraalet Himmel og spejlende sig i Bugtens rolige, blanke Vand. Mellem røde Teglstenstage og gamle Haver hist og her et Blink af Aaen. der løb gennem Byen. I Havnen en enkelt Damper, et Par Skonnerter og en fire—fem Jagter. Her og der i Udkanterne af Byen et Par Fabrikskorstene og endelig et Stykke mod Nord nogle Vejrmøller, hvis Vinger kun sattes i træg Bevægelse af den næsten umærkelige Vind.

»Det er altsaa ikke Forretninger, der har ført Dem her til Byen?« frittede Carlsen med lidt af en Provinsbeboers Nysgærrighed.

»Alt andet. Jeg kunde for den Sags Skyld lige saa godt have bæret Korsør, Læsø eller den jyske Hede med min Nærværelse. Hovedsagen var at jeg kom et eller andet Sted hen i Sommer; jeg holder ikke af København, naar det er varmt. Altsaa, jeg trækker med min Kuffert til Banegaarden og forlanger en Billet. Hvortil? Det er mig komplet ligegyldigt. Biletøren ser forbløffet paa mig og mener, jeg maa dog selv vide, hvor jeg skal hen. Jeg benægter det energisk og beder ham atter i Herrens Navn blot give mig en Billet; han havde da nok at vælge imellem, vidste jeg. Jeg for min Part vilde bare paa Landet. Tilsidst lo han og gav mig en Billet hertil. Det var en smuk By med smukke Kvinder og fortræffelige Bade,

erklærede han. Jeg takkede forbindtligst og rullede faa Minutter efter afsted med Toget. Nu er jeg her, som De sér.«

Carlsen lo.

»Og De bliver her i nogen Tid?«

»Rimeligvis. At sige, hvis Opholdet tiltaler mig, og det antager jeg.

I Længden bôr jeg dog ugærne paa et Provinshotel; helst indlejede jeg mig privat hos en Familje. De skulde ikke kende et Sted, der kunde passe for mig? Om mulig, lidt uden for selve Byen, nær Skoven?«

Provisoren tænkte sig om.

»Jeg tror, jeg vil anbefale Dem Larsens, Skovfogdens. De bôr klos op ad Skoven, et lille Stykke uden for »Forstaden«, som vi kalder den. Vi kan sé lidt af Stedet her fra — dér til venstre for den store røde Gavl. Kan De finde det? Lige ved Siden af den Skorsten, der ryger. En tyve Minutters Gang fra selve Byen. Det er et Par flinke, ældre Folk, der skaffer sig en Biindtægt ved om Sommeren at leje deres Havestue ud til Københavnere, der vil ligge paa Landet her. I Fjor havde de en Landskabsmaler; i Aar er der ingen kommen endnu. De vil ganske bestemt føle Dem tilfreds dér. En rigtig rar lille Stue med Glasdøre ud til

Haven og et mindre Kammer ved Siden af til Soveværelse.«

Meissner takkede for Oplysningen; han vilde snarest mulig drage sig den til Nytte.

»Det eneste skulde være, at Skovfogedkonden er saa Pokkers hellig; hun er bekendt for sin Gudelighed i mange Miles Omkreds; De maa være forberedt paa, at hun gør Forsøg paa at omvende Dem.«

»For mig gærne, hvis det kan more hende; jeg er blot bange for, at hun ikke faar megen Fornøjelse af det.«

»De er maaské ikke anlagt for det religiøse?«

»Tror De jeg er idiot?«

Det kom saa pludselig, at de begge maatte le.

»Undskyld.« tilføjede han. »hvis jeg brugte et noget stærkt Udtryk. Jeg véd meget vel, at man kan være troende uden derfor at være hverken Fæpande eller Hykler. Jeg er ikke altid varsom med mine Udtalelser og kommer stundom til at saare Folk mod min Vilje. Hvis vi, hvad jeg haaber, oftere faar Lejlighed til at sé hinanden under mit Ophold her, vil De sandsynligvis selv gøre denne Iagttagelse. Kald det for min Skyld Uopdragenhed; jeg har ikke alene ved de fleste Lejligheder ondt for at holde min oprigtige Mening tilbage, men jeg kan mellemstunder ikke dy

mig for at smøre lidt tykt paa, bare for at sé de andres Forskrækkelse. Som f. Eks. en Aften, jeg i et Selskab traf sammen med Biskop Klein — forøvrigt meget mod mit Ønske. De véd nok, at han paa noget nær er den værste af alle vore pietistiske Jesuiter? Jeg kunde ikke bare mig, da han »formodede, jeg var rettænkende Højremand,« men erklærede kort og godt, at jeg var Socialist. De skulde have sét ham stejle. Det var Penge værd.«

»Og saa er De det maaské ikke engang?«

Spørgsmaalet kom lidt forsigtigt.

»Hvad er Socialismen? Et højst svævende Begreb. Den saakaldte socialistiske Statsteori er der meget faa Mennesker, der har synderlig Rede paa, baade af Modstandere og Tilhængere, og til syvende og sidst er der endnu færre, der bryder sig det mindste om den. Den har ikke en Smule mere praktisk Betydning end f. Eks. Darwinismen. Socialismen i den Skikkelse, hvormed vi praktisk maa regne med den, er ikke andet end de slet stillede Samfundsklassers Kamp for bedre Vilkaar, i sidste Instans Ligestilling med de saakaldte »bedre« Klasser. Og de Folk har min fulde Sympati; jeg vilde gøre akkurat det samme i deres Sted. Teoretisk er jeg altsaa Socialist; jeg har intetsomhelst at indvende mod »Fremtidsstaten«. Men praktisk?«

Han trak paa Skuldrene.

»Jeg er uafhængig og ret velhavende, har ikke selv tjent en Øre af min Formue og føler ingen Samvittighed i den Anledning. Jeg er stillet saaledes, at jeg frit kunde agitere for hvilken som helst Livsanskuelse, det lystede mig, men se om jeg gør det. Jeg føler mig gennemgaaende særdeles tilfreds med Tilværelsen, saaledes som den byder sig for mig — følgelig er jeg, praktisk sét ikke mere Socialist end den Arbejdsgiver, der lader sine Undergivne slide sig halvt fordærvet til den billigst mulige Pris; med andre Ord: en Vante! Partigængerer ligger ikke for mig. Fraserne om Frihed og Folkevilje kan man for min Skyld gærne smøre Plebs om Næsen med, men. . . Ja undskyld, nu er jeg igen lidt stærk i Udtrykket; jeg véd jo ikke engang, om ikke De selv er en yderliggaaende Partimand?«

Carlsens Overlæbe drog sig en Smule opad.

»Hvad jeg kunde være, hvis jeg var uafhængig stillet som De, vil jeg ingen Mening have om. Som det nu er, har jeg en taalelig god Stilling i en Provinsby, hvor det næsten er en Livsbetingelse at blive regnet med til det gode Selskab. Ligeftrem hykle føler jeg mig ikke oplagt til — fy for Fanden!« — han spyttede langt

ud for sig — »og følgelig er jeg indifferent som en Kampesten.«

Det blev sagt i en Tone, der uvilkaarlig trak en Stunds Tavshed efter sig. Meissner skottede hemmelig til sin Ledsager, men tog straks atter Øjnene til sig. De var imidlertid naaet ind til selve Byen. Carlsen udvekslede Hilsner med de fleste Forbigaaende, der ofte ledsagede deres Godmorgen med et familiært Tilraab.

Samtalen fortsattes kun med et Par ligegyldige Bemærkninger. Da de var kommen forbi Overgangen ved Jærnbanen, skiltes deres Veje.

»Besøg mig paa Apoteket, hvis De har Lyst,« sagde Carlsen; »jeg er i Reglen hjemme hele Dagen. Helst dog maaské mellem to og fire; saa har jeg spist til Middag og tager mig fri en Times Tid.«

Han hilste høflig og fortsatte sin Vej uden at se sig om. Meissner lagde Mærke til, at han huggede hæftig med sin Stok i en Busk Nælder, der fredelig havde skudt sig op i Læ af et gammelt Plankeværk.

- - -

III.

Meissner kom gaaende gennem Skoven. Han havde allerede i en Uges Tid boet hos Skovfogdens og følte sig saare tilfreds med sit ny Logi. Mod Forventning havde Madam Larsen endnu ikke gjort ham til Genstand for noget Omvendelsesforsøg, maaské dog kun fordi ingen gunstig Lejlighed dertil havde tilbudt sig. Han tilbragte hele Dagen muttersalene strejfende om i Skoven og lod sig kun se ved Maaltiderne. Hvad disse angik, maatte han indrømme, at Madammen trods den hende tillagte Hellighed udmærket godt forstod at lave en velsmagende jordisk Ret Mad.

I en Rem over Skulderen havde han en Malerkasse og en lille fotografisk Cassette hængende; i Munden stak en frisk tændt Cigar, og over hele Personen hvilede et Skær af fornøjet Velvære.

Han gik ad en ganske snæver Sti midt inde i Skoven, hvor Træerne stod tættest og først taarnhøjt oppe lukkede sig til en blaagrøn, solgyldnet Hvælving over den Vandrendes Hoved. Luften føltes fugtig og kølig af Skovbundens Dampe; Lyset var dæmpet, og kun faa Steder listede Solstraalerne sig helt ned mellem Løvmasserne til det bløde Muld, hvor et Mylr

af fodhøje Planter skød sig op mellem det halvmugne, brungule Løv fra de foregaaende Somre.

Dér trivedes Guldstjernen Side om Side med den gule Barsvælg og den lange, nikkende Skovhejre. Den lille saftige Surkløver bredte sig tæt i Bøgens Skygge, og den allerede afblomstrede Bingleurt holdt sig som den ydmyg i det lave. I Baggrunden langt borte mellem Stammerne en Underskov af alenhøje Bregner og frodige Skræpper.

Et aldrig tiende Fuglekvidder. Dér pippede Mejsler og kurrede den blaagraa Skovdue. Spætten løb geskæftig op og ned ad Stammerne, og Siskenen trilrede skjult i Løvet. Højt oppe i en kæmpemæssig Eg sad en Krage og gav Hals, saa Ekkoet klang viden om.

Det summede med Insekter, helst paa de Steder, hvor Solen trængte helt igennem. Dér svævede, boltrede sig, jog de som besatte om i Lyskeglen, Fluer, Hvesper, Myg. Nu og da kom en Guldsmed brusende og baskende tvers gennem Sværmen. Græshopperne sang i Græsset, og Edderkoppen sad paa Lur i sit Spind.

Dovne Dagdrivere af Skovsnegle, fede som Munke og sorte som blankskurede Negre, kravlede slimspyttende over Stien. Adrætte Firben vimsede

raslende om i det fjorgamle Løv omkap med Skovmusen og blankskjoldede Biller. Der var et Halløj, en Travlhed, et Leben som i den tættest befolkede Verdensby, hvor den stærke æder den svagere for tilsidst at skrupsluges af en endnu stærkere.

Og dog saa stille som hørte man Væksterne aande; alle Vinde er stængt ude; kun højt oppe og fjærnt borte fra Skovens aldrig helt tiende Susen, der »koger« som lagde man Øret til en Konkylie. Lungerne aander let i den iltrige Luft; alle Sanser skærpes. Man ser et næsten mikroskopisk Insekt kravle op ad et Græsstraa; man hører en Gren forskyde sig i en ny Stilling og endelig — fjærn Tale og Latter af andre Mennesker i den Skov, hvor man et Øjeblik trôde sig ene.

Han standsede lidt og lyttede. Lyden kom fra den Retning, i hvilken Stien førte. Afbrudt, med Mellemrum, men fuldkommen tydelig; munter, fornøjet, skovglad. Maaské et helt Selskab, maaské ganske faa Personer.

Og atter satte han i Gang ad Stiens Slyngninger, uforudberegnelige som en lunefuld Kvindes Sind. Det var knapt, han hørte sine egne Skridt i den muldbløde Jord. En Stund syntes det, at Lyden af de Talende

fjærnede sig, men en ny Bugtning af Vejen førte ham med ét uformodet lige imod den.

Der laa paa en aaben Græsplet, tæt op ad Stien, to unge Piger, pludrende og leende. Den ene i halvt siddende Stilling med den venstre Albu støttet mod Jorden — den anden strakt fladt ud med Nakken paa Grønsværen og Knæene trukne tilvejs, saa en bestrømpet Læg og en halv Formodning om noget hvidt Undertøj bød sig frem til Beskuelse. Begge dampende paa Cigaretter, saa den blaalige, langsomt stigende Røg svævede som en støvfin Sky i Luften over

dem, og tilsyneladende højst optagne af en utvivlsomt interessant Diskurs.

Hvilken pludselig blev afbrudt som naar Læreren staar i Døren til en larmende Klasse. I ubehjælpssom Forfjamskelse røg hun med Læggene op i siddende Stilling, med den ene Haand ilsomt dækkende Kjolen helt ud over Støvlespidserne, mens hun med den anden kastede Cigaretten langt bort som om det havde været en Dynamitpatron paa Nippet til at eksplodere. Hvorhos en blussende Rødme farvede hendes allerkæreste lille Ansigt til helt op under Pandehaaret.

Den anden derimod téde sig betydelig mindre forbløffet. Ikke nok med, at hun end ikke tænkte paa at forandre Stilling; hun førte endog yderst koldblodig Cigaretten til Læberne og pustede med truttende Læber en Røgstraale ud i Luften, saa velanbragt lige i Retning af den kommende og med en saadan Sikkerhed, at selv en gammel Emerit ikke vilde have kunnet gøre det bedre.

Meissner havde ondt for at holde Latteren tilbage. Den enes hjærteanraabende Hjælpeløshed og den andens overlegne Grandeza virkede hartad uimodstaaelig paa ham. Og da endelig, for at gøre Situationen fuldkommen, den første i Huj og Hast vilde fare op, men derved kom til at træde i sine

Skørter, saa hun drattede om saa lang hun var, skulde der ikke mere til at gøre det af med ham. Latteren fusede som et løssluppet Uvejr ud af ham. Den forfjamskede syntes nærmest tilbøjelig til at stemme i med; om hendes Læber spillede et usikkert Smil, der vaklede mellem Flovhed og Skælmeri. Den overlegne derimod tabte intet Øjeblik Herredømmet over Situationen; ikke en Mine i hendes Ansigt fortrak sig.

Med en Kraftanstrængelse betvang Meissner sig, skønt de klare Taarer traadte ham i Øjnene.

»Bliv ikke vred, mine Damer,« — han tog høflig Hatten af — »jeg véd godt, det var tølperagtigt af mig at give mig til at lé. Jeg burde naturligvis have ladet som ingenting og gaaet forbi lige efter Næsen uden at se hverken til højre eller venstre. Men Naturen gik over Optugtelsen. De finder det maaské end yderligere lidet stemmende med god Tone, at jeg oven i Købet tiltaler Dem, vildfremmed som vi er for hinanden?«

Intet Svar.

»Godt: jeg indrømmer det. Men sæt Dem i mit Sted. Jeg kan paa den anden Side heller ikke gaa min Vej uden at bede Dem om Undskyldning (hvad jeg her i dybeste Ærbødighed tillader mig). De maa have en Smule Medlidenhed og bære over mig; jeg befinder mig i en mildest talt afskyelig Situation. Det er galt, at

jeg taler til Dem, men det vilde være endnu værre, om jeg gik uden at sige noget. Jeg har en Fornemmelse af at hvis jeg vendte mig for slukøret at fortsætte min Vej, vilde fire Øjne gennembore min Ryg med saa uudholdelige Stik. at min Selvagtelse vilde skrumpe ind til ingen Verdens Ting, og jeg vilde blive rød af Skamfuldhed, hver Gang jeg i Fremtiden kom til at tænke paa dette Øjeblik. De maa enten tilgive mig eller ogsaa anvise mig et Musehul til at krybe ned i!«

»I saa Fald er der intet andet for os at gøre end at give Dem Absolution.« kom det endelig fra den overlegne; De kan ganske rolig begive Dem videre; jeg lover Dem, at vi skal ikke saa meget som sende et Blik efter Dem.«

»Det kalder jeg at blive affærdiget efter alle Kunstens Regler, — De har min dybeste Respekt. Frøken!«

Han bukkede.

»Ikke desto mindre tager jeg mod Affærdigelsen som en Gunst. Skulde vore Veje nogensinde oftere mødes — hvad jeg ikke kan andet end nære et svagt Haab om — skal det være mig en ublandet Tilfredsstillelse at lægge min Erkendtlighed for Dagen.

«

Der kom intet yderligere Svar. Et Øjeblik maalte de hinanden med et forskende Blik, saa bukkede han paa ny, en Kende dybere end strængt taget nødvendigt.

I Virkeligheden det pureste Lumskeri, thi han benyttede kun Bevægelsen til — ubemærket trode han — at faa fat paa sin fotografiske Cassette. Hemmelig rettede han den, saa godt Skyndsomheden tillod det, mod de unge Damer, og trykkede paa en Fjeder, hvis umiddelbart følgende Knæk fortalte, at Mekanismen havde gjort sin Skyldighed.

Den overlegne havde rejst sig fra sin malerisk henslængte Stilling, men for sent. Hendes Forsøg paa at se truende ud lykkedes ikke ganske; der var noget i hendes Mine, der absolut ikke havde noget fjendtligt ved sig.

Med en fornøjet Latter lettede Meissner paa Hatten og travede videre, veltilfreds over at have løst Situationens Knude til sin egen Fordel.

- - -

IV.

Øsende Regnvejr.

Meissner sad ved det aabne Vindue og stirrede aandsfraværende ud i Skovfogdens Have, mens han langsomt og velbehagelig dampede paa en mægtig lang Pibe. Toilet; Morgensko og ingen Flip.

Vandet styrtede ned med en Voldsomhed, der fik én til at tænke paa den bibelske Syndflod.

Eller man kunde bilde sig ind, at man befandt sig i et uhyre Destillérapparats Forlag, hvis Vægge dannedes af den graa skytunge Himmelhvælvning, mens langt borte, i den taagede Fjærnhed, diaboliske

Væsner holdt ilden under en Kæmperetorts Bug vedlige.

De fortættede Vanddampe meddelte Luften en mild, lun Varme. Ingen Vind blæste; Regndraaberne faldt næsten lodret til Jorden. Alle Vækster frydede sig og indsugede med tørstige Porer den velgørende Væde, thi Foraaret havde hidtil været usædvanlig tørt.

Slappe Stængler rettedes atter; matte, kraftløst hængende Blade, der allerede halvvejs havde opgivet Ævret, fik nyt Liv. Rabarberen lod fornøjet de store Draaber klaske mod sine udspilede Blade som mod et Trommeskind; Æbletræet skinnede af Tilfredshed over alt det Vand, der i Strømme løb ned ad dets Stamme. Og midt ude i det hele stoltserede Hanen med sin ynkelig dyngvaade Hale slæbende efter sig, i Spidsen for en ikke mindre drivvaad Hønseflok, uden dog paa et eneste Punkt at tabe sin sultanmæssige Værdighed af Syne.

- - -

Hvor havde han dog set det Ansigt før!

Hele den foregaaende Dag havde han pint sin Hukommelsesævne, men uden Resultat, indtil han træt og irriteret maatte opgive at finde Rede paa, hvor

og naar han engang, for Aar tilbage, havde truffet hende. At dette imidlertid var saa, kunde ingen Tvivl være underkastet. Dette kække Ansigt med de spillende Øjne og de fyldige, tætsluttede, energiske Læber kendte han. Haarets lyse Purr, Brynenes finttegnede Buer, den dristige, aristokratiske Næse med de smalle Bor, hele Hovedets frejdige Rejsning — alt det var ikke nyt for ham. Om det saa var Kjølens diskrete Udskæring, der lod en Hals tilsyne, hvid og skær som kun en Kvindes Hud kan være det, vakte den en halvt udslukket Erindring hos ham.

Det nyttede lidet, at han tog Fotografiet, han igaar listig indfangede, til Hjælp; det bidrog kun til at øge hans Utaalmodighed over den træge Hjærnes Mangel paa Hukommelse.

Han lukkede Øjnene, lyttede til Regnens Fald mod Løvet og Sjappet fra Tagskægget. En blid, dulmende Lyd, hvis Ensformighed kærtegnede Øret og vuggede Sindet sagtelig til Ro.

I Dag maatte det regne over hele Landet, uanset, at meteorologisk Institut havde telegraferet »tørt Vejr«. Inde i København gik de med opslaaede Paraplyer og trippede over de vaade Fortove, Herrerne dovent overlegne med Fyr paa Cigaren. Damerne omhyggelig hivende op i Kjolerne, ladende mere eller

mindre nydelige Ben tilsyne. Hist og her i Portene stod nogle og missede op mod den Stump graa Himmel, der skimtedes over Husrækkerne.

Han mindedes en Sommerdag i Udstillingsaaret.

En ustadig Dag, snart med smilende Solskin, snart med plaskende Regnbyger. Mange Mennesker paa Benene.

Han kom drivende op ad »Strøget«, uenig med sig selv om, hvor han vilde spise til Middag. I daarligt Humør, led og ked af sig selv og Alverden. En gnaven Ruelse over mange spildte Dage, i hvilke han ikke havde rørt en Haand til nogetsomhelst nyttigt.

Overraskedes saa i Vimmelskaftet af en Generalbyge og søgte ind i en Port.

I et Øjeblik var der stuvende fuldt. Gamle Koner, Børn, aldrende Sipper, et Par fnisende Ungmøer og en graahaaret, hostende Herre.

Han mønstrede Flokken.

»Pas paa, Barn, det regner herind!«

Det var en ældre Dame og en pur ung Pige. Hans Blik dvælede fornøjet ved den sidste. Et sødt, friskt Ansigt med et Par talende Øjne og lyst Pandepurr. Et tidlig udviklet Legeme med bløde, harmoniske Former. Og et visst Skær af frimodig Naturlighed over hele Personen.

Hun er fra Provinsen, sagde han til sig selv.

I det samme vendte hun sig om og mærkede, at han betragtede hende. Et Sekund mødtes deres Blik; en fin, ungpigeagtig Rødme skød sig op i hendes Kinder, og hun drejede atter Hovedet og saa' bort, ud paa Gaden.

Men han havde en tydelig Fornemmelse af, at hun vidste, hvorledes hans Blik stadig var hæftet paa hende. Et Par Bemærkninger, hun henvendte til den gamle Dame, forekom ham halvt rettede til ham, og en Bevægelse af hendes Haand ned ad Parasolskaftet syntes udført ene og alene, fordi han stod dér. Og dog altsammen uden Spor af almindeligt Koketteri; uvilkaarligt, som kunde det ikke være andet.

En ti Minutter stod de i Porten, og i al den Tid bildte han sig ind at føle Virkningen af en viss mystisk Forbindelse imellem dem. Hun maatte føle det samme ureflekterede Velvære, den samme ubestemte Nydelse, som gennemstrømmede ham fra Top til Taa, blot fordi de gensidig vidste sig hinanden nær. En vidunderlig Følelse af ungdommelig Lykke og svulmende Kraft, en Henrykkelse over — ja vidste han egentlig selv hvorover? Han følte kun, hvordan det vrantne Mismod pludselig var slaaet over i det lyseste Livsmod; at der fra denne ukendte Pigeskikkelse

ligesom udgik varme Lysstraaler, der fandt Vej til og tindrede op i hans Indre med Glans af hemmelighedsfuld Lykkelængsel og lokkende Dragen.

Om de havde været éne, — og de var det forsaavidt som de andre i Øjeblikket ikke eksisterede for dem, — han vilde dog have skyet enhver ydre Tilnærmelse som en utilgivelig Plumshed, der i samme Nu maatte have jaget Trylleriet paa Flugt. Han vidste godt, at det hele kun beroede paa en tilfældig Sammenløben af utallige Stemningstraade nætop i dette Moment — baade hos hende og ham, Traade, der svingede i en mystisk Samtakt, men hvis fine Spind øjeblikkelig vilde sønderrives af et klodset Ords ubehjælpssomme Brutalitet.

Længe eller kort, Minutter eller Timer, hvad gjorde det til Sagen? Sandsynligvis vilde de ingensinde mere møde hinanden. Nu vel, saa meget desto bedre. Han følte sig sikker paa, at Mindet om denne fine, skære Stemning Aar igennem vilde blive ved at leve hos ham og i enlige Timer atter og atter paa ny dukke op for ham, lige friskt og yndefuldt, uberørt og uudvisket af nogen raa Virkelighed. Han vilde gæmme det som en Kostbarhed, som en af Livets sjældne og reneste Perler, dem man kun i sine bedste Øjeblikke

tager frem fra det lønlige Skatkammer for sagtelig at lade dem glide ad Erindringens spindelfine Snor.

Lykkelig den. der ejede mange saadanne Perler og forstod at tage Vare paa sin Rigdom!

Han ménte sig at være en saadan Udkaaren. Om han engang blev gammel og graa; han vilde dog have sin Skat i Behold. Fine Stemningsminder helt fra den tidligste Barndom. Erindringer om lyse, lykkelige Øjeblikke, i hvilke det undtes ham med ét at sé Verden og Livet med et Blik, forskælligt fra nogensinde for. Blink fra et foraarsfriskt Arkadien. hvor Naturen hvilede i nyskabt Herlighed og ingen Mislyd skurrede gennem den dybe, altomfattende Tavshed.

Han blev staaende i Porten og fulgte hende med Blikket, til hun forsvandt i mængden. Hun vendte sig ikke om, og han følte sig lykkelig derover. Som om det kunde være faldet ham ind at gaa efter hende! Ingensinde skulde de mødes mere; nætop deri laa det halve Trylleri. Aldrig oftere ses. Aldrig udveksle et Ord og dog kende hinanden; for stedse huske denne Stund. Have følt Vingeslaget af den lunefulde Lykke, der i et enkelt Nu lydløst strøg dem forbi! En stakket Fryd, tusend Gange ædlere end den det hedeste Favntag byder — som ikke kunde mistes og aldrig angres.

Og højt over Mængdens Hoveder sendte han hende i Tanken sit Farvel.

- - -

Sært tilmode stirrede han ud i Haven, hvor det dryppede fra alle Træer, og Vanddraaberne glimtede i Græsset. Regnen var ved at ophøre og Solen paa Nippet til at bryde frem. I hans Sind blev det stille, anelsesfuldt, halvt vemodigt.

Nu vidste han, hvorfra han kendte hende.

- - -

V.

En Dag gjorde Meissner Alvor af sit Løfte om at besøge Carlsen. Han havde nu opholdt sig rigelig 3 Uger i Ørby, og i den Tid havde de oftere truffet hinanden, dels paa Badeanstalten, dels tilfældig paa Gaden. Som oftest fulgtes de da et Stykke og slog en Passiar af.

Et besynderligt Menneske, denne Carlsen. Meissner kunde ikke ret blive klog paa ham.

Sædvanlig var der, trods en viss forsigtig, kold Afmaalthed, noget rart lideligt ved ham, saa man ikke kunde andet end synes godt om ham, men til Tider kunde han virke absolut frastødende, hvortil navnlig hans mørke, stikkende Blik bidrog. Sandsynligvis var Manden overordentlig lunefuld og led selv derunder.

Nogen Dumrian var han allenfals ikke. I Samtalens Løb gættede man ham i Besiddelse af ikke faa Kundskaber, og den Maade, han udtalte adskillige Navne eller fremmede Ord paa, gjorde det tillige øjensynligt, at han hovedsagelig skyldte Selvstudier sin Dannelse. Lagde man da Mærke til det energiske Drag om hans Mund og den strænge, alvorlige Pande, forstod man, at dette var en Mand, der kunde en hel Del af, hvad han vilde, selv om han maatte arbejde sig langsomt mod Maalet.

Meissner havde snart lagt Mærke til, at han, modsat de fleste Mennesker, ikke holdt af at bringe sig selv eller sine private Forhold paa Bane. Kom nogen hændelsesvis til at henvende et indirekte Spørgsmaal i saa Henseende til ham, forstod han snildt at gaa uden om. Saameget erfarede Meissner imidlertid lejlighedsvis af andre, han traf paa, at Carlsen skulde være af meget tarvelig Herkomst, — noget nærmere herom vidste man iøvrigt ikke, — og at han først for

fire Aar siden var kommen til Ørby som Receptarius paa Apoteket. Ved Apotekerens kort paafølgende Død blev han derefter Provisor, da Enken fortsatte Driften. Endelig havde han i et halvt Aars Tid været forlovet med en Datter af Overlærer Rønning, der var ansat ved Byens lærde Skole.

Meissner blev vist op paa Carlsens Værelse — over Gaarden, paa anden Sal oven over Materialkammeret.

En lille, lavtloftet Stue med graa, oljemalede Vægge og to smaa, skæve Vinduer. I Baggrundens Halvmørke en Seng, halvt skjult bag et stort Klædeskab; fremme ved Vinduerne et langt Bord, en Mellemting mellem et Skrive- og et Laboratiebord, hvis ene Ende var opfyldt af Papirer og Skrivematerialer, mens paa den anden Pulverglas og Reagensflasker flød om mellem kemisk Instrumenter, anbragte paa bevægelige Stativer. Lige for Døren en Reol tæt proppet med Bøger. Kom man helt ind i Stuen, opdagede man endelig ved den modsatte Væg et Glasskab med grønt Forhæng indenfor Ruderne.

Meissner bemærkede, at Carlsen noget forlegen skjulte en Bog, han nættop sad og læste i, under et Par Aviser. Hvad kunde det være? En Roman? Formatet var vel stort. Imidlertid lod han som ingen Ting.

Carlsen trak en Lænestol frem til sin Gæst og kom from med en Kasse Cigarer. Det var tydeligt at mærke, at han var glad over Besøget.

»Hvad er dette?« Meissner strakte Haanden ud efter en lille Flaske, fyldt med brunrød Væske. »Jeg synes, det ligner Portvin?«

Carlsen smilte.

»Lad os hellere kalde det Platinklorid. For Resten, De som er af gammel Apotekerfamilje...? Har De aldrig brudt Dem om Kemi?«

»Jeg gav mig lidt af med den Slags Ting, da jeg var Dreng, ellers ikke. Jeg er jo, som jeg tidligere har sagt, et fuldstændig degenereret Menneske.«

»Naa naa!«

»Jo Pinedød er jeg saa.« Meissner sugede et langt Drag af Cigaren. »Jeg er hverken praktisk, driftig eller om mig som min øvrige, af Samfundet saa højt fortjente og højtagtede Familje. Ja De véd jo, at min Bedstefader kom her ind i Landet som en forsulten Tysker med saaleløse Støvler og Enden ude af Bukserne?«

Carlsen nikkede; nu havde hans Øjne igen noget af dette ubehagelig stikkende ved sig.

»Og dog endte han som hovedrig Apoteker,« vedblev Meissner, »— takket være gamle Frederik

Landsfader, hvem han fik pumpet for et Privilegium. Min Fader anlagde den store kemiske Fabrik, der nu — som De véd — ledes af min ældste Broder. Den næstældste er Professor juris; en er Arkitekt — De véd, ham, der bygger de mange Kirker — og en har forstaaet at lave sig et brillant lønnet Embede i en stor Forening, hvis Faktotum han er. Som De sér: Mennesker, der alle sammen har forstaaet, hvordan Madposen skal skæres. Og dygtige er de i deres Fag som bare Pokker — aldeles ikke Humbug. Kun jeg, den yngste, er — ingen Ting!«

»De er jo Maler!«

»Maler?« Meissner næsten vrægede ad ham. Saa spyttede han. »Hvis dét at føle et gabende Misforhold mellem Lyst og Ævne, hvis det var nok til at blive Kunstner — ja saa var det en anden Sag. Som det nu er, kan jeg kun klatte et Par intetsigende Farver op paa et Stykke Lærred — en elendig, krampagtig Efterligning af det Naturen skaber saa let, saa selvfølgelig, saa ganske uden Spor af Fødselsveer eller nogensomhelst Anstrængelse! Jeg — Maler! Hvorfor ikke Digter? Mener De ikke, at jeg kan rime lige saa godt som Male, og tror De ikke jeg har forsøgt! Eller Videnskabsmand, Geograf, Rejsende, Zoolog eller maaské Matematiker? Aa, alle I, mine Lømmelaars

gyldne Drømme! Hvor lidet er I gaaet i Opfyldelse! Et Liv, ødelagt i Lediggang, stykket ud i smaa Stemningsbidder. De fordømte Penge! Om jeg ikke havde været rig fra Vuggen af, havde jeg dog i det mindste været nødt til at arbejde for Brødet!«

»Naa,« — han slog pludselig om i en forceret lystig Tone, — »jeg vil ikke være begrædelig. Kan man opnaa mere i denne Verden end at blive misundt? Thi der gives virkelig dem, der misunder mig — de véd bare ikke hvad de gør. Forresten er min Bedstemoder Skyld i det hele; hun forkælede mit aandelige Menneske til Krøbling. Jeg var jo den yngste af hele Flokken og hendes absolute Kæledægge. Mod sine egne Børn havde hun været stræng nok, men jeg skulde altid have min Vilje. »Lass't doch den Bub'n gewähren!« var hendes evige Mundheld, naar Mo'r vilde opdrage paa mig. At jeg ikke er bleven en fuldkommen Skurk, forbavser mig i Grunden.«

Carlsen stirrede paa ham med et skarpt, forskende Blik; saa brød han ud i en kort, næsten ond Latter:

»De har ogsaa Aarsag til at føle Dem ulykkelig, synes jeg!«

»Det har jeg ikke sagt. Det vilde være dumt af mig. Jeg er stillet som maaské ikke mere end ganske faa af tusend; jeg kan leve og nyde som jeg vil — for de

Penge, min Fa'r og Bedstefa'r hobede sammen. Mit Øje er ikke blindt for det skønne i Livet, og jeg har aldrig nægtet mig noget. Jeg er tilpas egenkærlig som man maa være det for at stænge andre Menneskers Uhygge ude fra sin egen lune Stue, og paa den anden Side føler jeg mig som saadan et gennemsnitlig godt Menneske, der ikke glædes ved andres Smærte, men tværtimod gjerne staar til Rede med Raad og Daad. helst naar det ikke fordrer for stor Ulejlighed. Kort sagt, jeg maatte være Idiot, hvis jeg ikke befandt mig vel ved Tilværelsen. Og dog . . . stundom pines jeg af en smærtelig Trang til at virke, udrette noget, blive noget — en uheldig Arv fra mine Fædre —; den hindrer mig i fuldt at nyde, hvad der byder sig mig, og lærer mig dog samtidig at indse min fuldkomne Afmagt. Derfor trasker jeg endnu den Dag i Dag afsted med Malerkassen over Skuldren. Mens jeg indvendig rækker Tunge ad mig selv. Jeg lærer aldrig at arbejde. Der er kun to Ting, der driver et Menneske frem: Nød eller Ærgærrighed. Den første har jeg aldrig kendt — den sidste kan ikke tage det op med min naturlige Magelighed; den driver det kun til at drømme — aldrig til at handle.«

Carlsen saa' tankefuld hen for sig; der var et Udtryk i hans Ansigt, som Meissner ikke før havde sét

— noget paa én Gang blidt som en Elskovstanke og dog ubarmhjærtig haardt som Hadet.

»Maaské har De Ret,« sagde han langsomt og lavmælt, »Nød eller Ærgærrighed!« Og med ét hurtig tilføjende, idet han vendte sig brat: »Men helst begge paa én Gang!«

Der blev et Øjeblik's Pavse. Saa faldt det pludselig Carlsen ind, at han vilde hente Vin. Han agtede ikke paa sin Gæst's svage Indvendinger, men stormede ilsomt ud ad Døren.

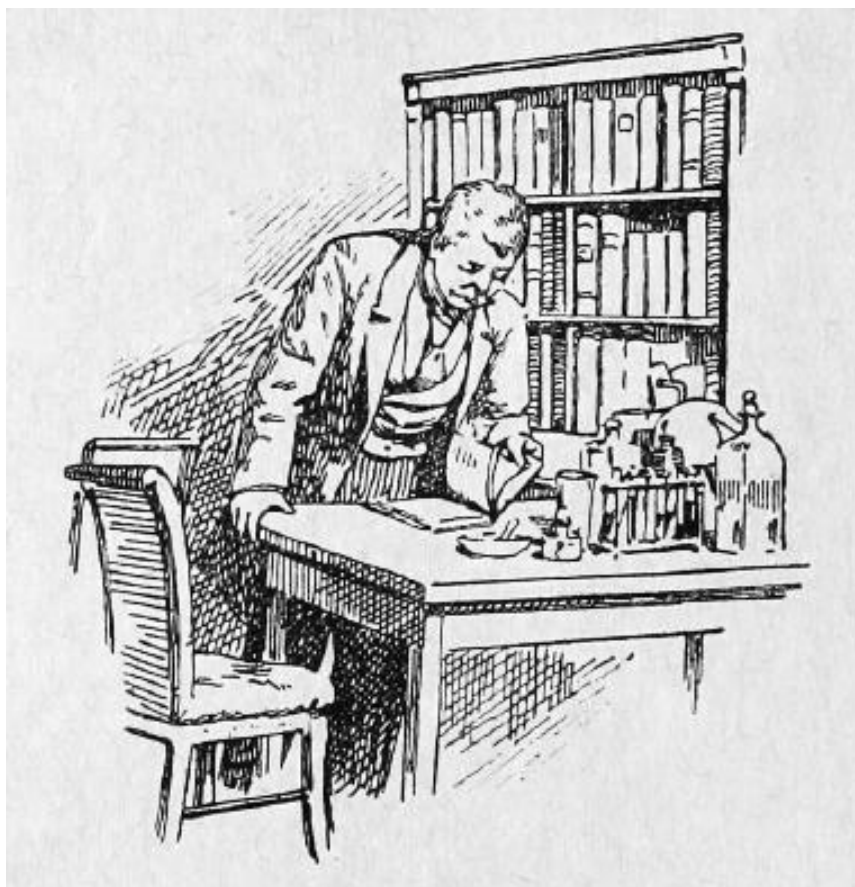
Meissner mønstrede i hans Fraværelse opmærksomt Værelset. Først og fremmest Bogreolen. Der var ikke alene kemiske og farmaceutiske Værker, men ogsaa filosofiske, historiske, osv.. ja endogsaa græske og latinske Klassikere i Grundsproget. Det var dog næppe troligt, at Carlsen havde drevet det videre end til Farmaceuternes sædvanlige Kapitler af Cornelius Nepos eller Cæsars de Bello; de andre Klassikere var formodentlig tilfældig kommen ham i Hænde, maaské paa en eller anden Avktion.

Meissner kom i Tanker om den Bog, Carlsen forlegen havde skjult ved hans Indtræden. Nysgærrig nærmede han sig Bordet, og da han ingeni lunde var særlig diskret anlagt, betænkte han sig ikke paa at løfte de Aviser, der skjulte den. Herregud; Bergs

græske Grammatik. Og han, som i første Øjeblik havde gisnet paa en Bog af Crébillon eller Cassanova!

Han følte sig næsten skamfuld.

Men samtidig gled der forbi ham en dunkel Anelse om. at der bag Carlsens satiriske Smil gæmtes mere end nogen formodede.

VI.

Drik!«

Carlsen hævede sit Glas og hilste paa sin Gæst.

Meissner gjorde kun maadelig Besked; han var ikke særlig drikkende. Mens Carlsen tømte Glasset, nøjedes han med at nippe til Vinen.

Det léd mod Aften. Over det høje Forhus naaede kun et svagt Genskin af Vestens Solglød ind gennem de lave, smaarudede Vinduer, hvis Glas var farvet delvis grønt af mange Aars skarpe Dagslys. En tæt Cigarrøg, iblandet Dunst af Vin, fyldte Værelset.

De havde siddet adskillige Timer i lun Passiar. Et Par Gange havde Meissner gjort Mine til at ville bryde op, men herom havde Carlsen ikke villet høre Tale. Allerede efter de første Par Glas var han bleven en helt anden end sædvanlig: meget talende, livlig, næsten støjende munter. Den Dag fik Medhjælperen og Disciplen være ene om at passe Recepturen og Skranken, erklærede han.

Meissner iagttog ham med Interesse. Det var som om Alkoholen kaldte et helt nyt Menneske frem fra den skjulte Forborgenhed, i hvilken det til daglig levede. Og da den træge Tunge først en Gang var

kommen paa Gled, boltrede den sig i uoverlagt Veltalenhed som en løssluppen Lænkehund over en græsblød Ager.

Carlsens Øjne blev svømmende; de skarpe Træk glattedes, og Stemmen antog en slæbende, næsten rørt Tone. Han fægtede ivrig med Armene og bøjede sig fortrolig hen over Bordet, mens han talte.

Meissner havde fortalt om Konstantinopel, hvor han havde været sidste Sommer. Dermed var Samtalen kommen til at dreje sig om Rejser i Almindelighed; Carlsens Øjne skinnede, og han aandede tungt:

»Lykkelige Menneske som De er! Om jeg mon nogensinde skal komme saa vidt! Jeg kan daarlig taale at høre andre tale om fremmede Lande, de har besøgt; jeg bliver misundelig, rent ud misundelig. Aa, De véd ikke, hvad det vil sige at stride sig frem, langsomt, sendrægtigt. Skridt for Skridt. Arbejde sig op fra Pølen som jeg har gjort det! Ja visst. De smiler; De har ingen Anelse om hvad en anden har haft at kæmpe imod. De nævnte før Deres Bedstefa'r. Som om ikke jeg havde været værre faren end han. Men det taler vi ikke om. Aldrig skal det komme over mine Læber — aldrig, til noget Menneske, hører De! Uden maaské engang naar jeg staar højt, højt der oppe, hvor jeg vil. Saa kan det

hænde, at ogsaa jeg vil slaa mig for Brystet og sige: sé, hvad jeg nu er, og tænk paa, hvad jeg var!... De har Kundskaber, De har lært noget. Men hvordan? Man har pisket Dem til det; De har haft Forældre, Lærere, der har tvunget Dem til Deres eget Bedste. Jeg har maattet piske mig selv. Forstaar De? Og derfor bærer jeg min Hat højt. De er Student, ikke sandt? Jeg kunde tænke det. Det er jeg ikke, men det er ikke min Skyld. Der var en Tid, hvor jeg misundte hver Latinskoledreng hans klassiske Dannelse; jeg vilde med, jeg ogsaa. Men jeg kunde ikke naa højere end i Realklasserne, og det endda kun fordi en brav Mand støttede mig fattige Dreng, saa jeg kunde faa Præliminæreksamen. Saa kom jeg i Apotekerlære; det var allerede meget. Men ikke nok. Jeg er født med en umættelig Ærgærrighed; jeg vilde frem. Og saa stjal jeg af Nætterne, læste, læste, læste — som jeg gør det den Dag i Dag. Ene, uden Hjælp. Det forbavser Dem maaské, at jeg, en sølle Farmaceut, kan sidde her i mit Kammer og læse Homer? Trôr De, jeg kunde finde mig i at gaa forbi de Labaner fra Latinskolen med bøjet Hoved og tilstaa, at de kunde mere end jeg? Indvendig ler jeg ad dem!«

Han drak paa ny.

»Jeg kunde selv blive Student, om jeg vilde,« fortsatte han i samme Aandedrag; »men jeg vil ikke gøre mig til Nar. Jeg er snart tredive Aar. Bevidstheden om mine Kundskaber er mig nok. Og jeg tager Revanche — her, inden mine egne fire Vægge, giver jeg mig selv de Titler, jeg har Ret til. Ved et Glas Vin som nu. Jeg er ikke Dranker — jeg drikker kun en sjælden Gang, bare for at faa Luft og rase ud. De er et hæderligt Menneske. De vil være tavs; jeg har hele Tiden følt, at jeg turde betro mig til Dem. Ikke sandt! Godt, det stoler jeg paa. Skaal! Nej. drik helt ud!«

Han satte Glasset haardt mod Bordet.

»Men der er langt frem endnu — langt til det Maal, jeg har sat mig. Jeg stiler højt — af al min Vilje og Ævne. Jeg vil vinde et Navn, som alle skal bøje sig for. Var ikke Scheele, Iltens Opdager, Apoteker som jeg? Jeg vil gøre ham Kunststykket efter, blot paa en anden Maade. Ser De alle disse smaa farvede Glasklokker her? Véd De, hvad Meningen er med dem? Det er Lysets kemiske Virkninger, jeg studerer. Jeg har vovet mig ind paa Kemiens mindst opdyrkede Felt, og saa sandt jeg har Vilje og Taalmod, skal jeg naa mit Maal. Jeg sér i det Fjærne Opdagelser, som ingen anden Nulevende drømmer om, men som engang skal forbavse Verden. Og mit Navn skal

nævnes knyttet ubrydelig til disse; den Dag, alle Grundstoffer ad eksperimental Vej erkendes for kun at være allotropiske Former af ét og samme Urstof, skal hele den civiliserede Menneskehed vide, at det var Gotfred Carlsen, der løste Knuden!«

Han saa' triumferende paa Meissner, der ikke ret vidste, hvad han skulde tænke.

»Jeg er ærgærrig til Vanvid,« blev Carlsen ved; »selv i Smaating føler jeg en ubændig Trang til at være Nummer ét. Husker De den første Dag, vi mødtes paa Badeanstalten og dykkede omkap? Nu kan jeg tilstaa, at jeg var rasende over at blive overvunden; jeg hadede Dem næsten i det Øjeblik. Kald det Galskab. Afsind, om De vil. Det er dog dette Vanvid, der har

baaret mig frem i Livet, trods alt. Jeg indtager dog en temmelig agtet Stilling her i Byen, skønt det kneb i Begyndelsen. De tykmavede Bedsteborgere vejrede Proletaren i mig. Og jeg tør paastaa, at egentlig først fra den Dag, jeg blev forlovet med Overlærer Rønnings Datter, blev jeg rigtig regnet med til det gode Selskab.«

- - -

»Aa, om jeg kunde komme til at rejse — allerede nu i Sommer. Ikke at jeg er træt endnu, men det vilde dog gøre godt. Blot at kunne sige, at ogsaa jeg har været i Udlandet! Der er farmaceutisk Udstilling i Wien i Aar; jeg søger et Rejsestipendium — det bortgives af den Forening, hvor nætop Deres Broder er Lederen... men jeg faar det naturligvis ikke.«

Meissner opfattede hans blik.

»Jeg skal med Fornøjelse skrive til min Broder.«

»Tak!« Carlsen knugede rørt hans Haand.

»Det kunde jo saa tænkes . . .«

»Ja visst saa. Det skulde være mig en Glæde, om det kunde lykkes.«

»Uden Bekendtskaber gaar den Slags Ting jo ikke« . . . der laa noget undskyldende i Tonen, som om han trods sin Rus halvt skammede sig.

Meissner smilede.

»Nej, jeg har hørt det sige. Allerhelst maa man have Fanden til Mo'rbro'r.«

Saa drak de sluttelig endnu engang, men da var Carlsen ogsaa meget drukken. Meissner ledte ham lempelig hen til Sengen, fandt saa sin Overfrakke og famlede sig ned ad den brøstfældige Trappe.

- - -

VII.

Femte Juni fejredes hvert Aar med en Fest i Ørby Nordskov. Det var Byens Højreforening, der indbød. Den indleddedes med Taler for Hs. Majestæt Kongen, Fædrelandet og Grundloven. Derefter var der stor Fællesspisning og tilsidst Dans. Desuden Karrusel, Keglebane. Forestilling af rejsende Artister m. m. Om Aftenen kulørte Lamper og endelig Fyrværkeri.

Meissner gav Festen en god Dag. Han var i slet Humør — havde et af sine sædvanlige Anfald af

selvopgivende Livslede, der med visse Mellemlum, lige saa pludselig som tilsyneladende uden rimelig Aarsag, mældte sig hos ham. Saa skyede han enhver Sammentræffen med andre Mennesker, for i Ensomhed at rase over de gavnløst bortødslede Dage, af hvilke hver eneste, umærkelig men uafvendelig, tog lidt af hans Ungdom med sig.

Fra sine tidligste Aar havde han været et Bytte for disse stundesløse, brat skiftende Stemninger, som han gav Skylden for, at det aldrig var lykkedes ham at tvinge sine Ævner ind under Viljens absolute Herredømme og derved drive dem frem i én bestemt Retning. De var Aarsag til det underlige stykkevisse ved hans Liv, Grunden til, at han aldrig var bleven noget. Dér hvor andre langsomt og med Opbydelse af al Energi havde kæmpet sig frem, Skridt for Skridt, havde han kun drømt. Hans Interesser var snart gaaet i én, snart i en anden Retning, og hver Gang havde han uden Modstræben fulgt Øjeblikkets Indskydelse.

Han havde forsøgt at blive Maler.

Allerede som Dreng havde han lagt utvivlsom Begavelse i saa Retning for Dagen, og efter at han var bleven Student — dét fik Faderen dog trumfet igennem — begyndte han som Elev, glødende af Iver, hos en fremragende Kunstner. Men han sakkede snart

af, træt af de tekniske Vanskeligheder og mismodige Timers Tvivlen om sig selv; tog saa kraftig fat igen en Maanedes Tid eller to for atter paa ny at opgive alt. Og saadan Aar igennem. Skrev Vers, studerede Filosofi, gik paa lange Udenlandsrejser; levede, nød Livet i glade Øjeblikke, frit og hensynsløst, følgende Lunets Indskydelser; angrede sønderknust, naar Mismodets mørke Timer brød ind, anklagende sig selv for et forspildt Liv.

Om han engang kunde naa at leve med, rigt og stort, uden Tid til ørkesløse Drømme, helt ud gennemglødet af én stor Villen! Føle Blodet hamre i Tindingerne af ildnende Iver, gniergrisk vogte paa hver af Døgnet's Timer, at den ikke skulde glide unyttet hen; sørge over, at et Menneskes Liv var saa kort! Men nej, han hørte ikke til disse Udvalgte. Den Dag vilde ingensinde oprinde, da Folk vilde kalde ham andet end »Søn af den gamle, rige Meissner.« De Stykker Lærred, han i sit Liv fik klattet over med Farver, vilde efter hans Død aldrig naa ud over Familjens Pulterkammer eller en Marskandisers skrammelfyldte Kælder.

Da tre Skud forkyndte, at Grundlovsfesten tog sin Begyndelse, gik han ned til Aaen, der løb tæt forbi Skovfogdens og derfra videre ned gennem

»Forstaden« mod Byen for tilsidst at udmunde i Havnen. Han havde lejet en lille, letroelig Jolle nede paa Skibsbyggeriet, og strejfede han ikke om i Skoven, kunde man gøre temmelig sikker Regning paa, at han var »tilsøs«. Ofte roede han gennem Havnen helt ud i Bugten, men jævnligst foretrak han at ligge og dase paa Aaen, enten ladende Baaden drive langsomt med Strømmen, eller gæmt i de mandshøje Siv, der voksede ved den ene Bred.

Han var kommen til at holde af denne Aa.

Først gled han ind under en af store, tilhugne Sten opført Buebro, der paa den ene Side bar Byens Vaaben og paa den anden Aarstallet 1643 samt Kristian den fjerdes Navnetræk. Lidt nedenfor Broen videde Aaen sig betydelig ud, og Strømmen blev mindre stærk, end Tilfældet var højere oppe. Her var det, han elskede at ligge og drive. Til højre havde han den sivbevoksede Bred, hinsides hvilken bølgende Sædagre vekslede med frodige Kløvermarker; til venstre selve Byen. En Række Huse, de fleste ældgamle og brøstfældige, vendte Bagsiden ud til Aaen, nogle omgivne af smaa, indknebnede Haver, andre saa yderlig mod Vandet, at næppe en Kat vilde kunne slippe forbi uden Fare for at plumpe i. Ejerne havde ikke gjort sig nogen som helst Ulejlighed for at pynte paa deres Huse til denne Side;

det hele lignede en Sene set bag Kulisserne, men nætop derfor var dette Parti af Byen mere malerisk end noget andet. De nøgne Vægge, hvor Kalken skaldede af, saa Bindingsværket kom til Syne, de forsømte Haver, de forfaldne Stengærder, overgroede med frodigt Ukrudt, alt dette maatte være tillokkende for en Malers Blik.

Meissner havde mere end én Gang tænkt paa at male dette Parti, men naar det kom til Stykket, nænnede han ikke. Han vidste paa Forhaand, at det kun vilde føre til et maadeligt Billede, ved Synet af hvilket han vilde skære Tænder og foragte sin egen Talentløshed. Det eneste, han vilde opnaa, var at ødelægge for sig selv den Glæde, han nu kunde føle

ved det Maleri, der af sig selv naturlig oprulledes for hans blik. Kom det højt, vilde han maaské. før han atter tog bort, fotografere det; andet duede han, som han med et bittert Smil bemærkede, ikke til.

Nu laa han efter Sædvane udstrakt i Baaden, der fik Lov at drive som den vilde. Han nød med døsig Velbehag Vandets svage Skvulp og Insekternes Summen over hans Hoved. Hus efter Hus gled forbi hans Blik. Der var den Dag ingen andre Baade ude paa Aaen, og de fleste Boliger syntes helt mennesketomme.

Bedst som han kvægede sig ved den dybe Stilhed, hvori alt syntes uddødt, og som lagde sig sødt dulmende over alle selvpinende Tanker, fangede hans Øre Lyden af et Vindu, der blev stødt op. Baaden var dreven fast i Sivene og laa fuldkomment stille. Uvilligt søgte hans Blik Stedet, hvorfra Lyden kom.

Det var et lille, gulmalet Hus. Bag et Vindu med hvide Fortræksgardiner kom en nøgen Arm tilsyne for at gøre en genstridig Stormkrog fast. Gardinet flagrede lidt i Vinden, han øjnede et Glimt af en rund, mathvid Skulder, saa faldt Forhænget atter tilbage i de vante Folder og skjulte helt, hvad der var inden for. En ung Dame sandsynligvis, der gjorde Toilette til Grundlovsfesten.

Han blev en rum Tid liggende med Blikket højst indiskret rettet mod Vinduet. Der var noget ved Situationen, der pludselig mindede ham om en Aften i Venedig for adskillige Aar siden, da han laa i en Gondol og stirrede op mod et svagt oplyst Vindu, bag hvis Gardiner ogsaa da en hvid Arm kom tilsyne. En Arm, i hvis bløde Slangebugtning hans Nakke sidenhen ofte havde hvilet, og hvis fine Hud hans Læber havde suget fuld af purpurrøde Pletter. Til en Dag det hele var forbi, og han kun følte Lede ved sig selv og hende.

Andre Arme, andre Kvinder. Ret eller Uret, det var dog dem. der havde givet hans Liv dets Smule Indhold. Og i alle Lande havde de budt sig selv frem eller været saa lette at vinde; maaské nætop derfor havde ingen af dem i Længden kunnet holde ham fast. Om han nogensinde havde fundet én, hvis Modstand han ikke kunde bryde, mulig hun kunde have gjort ham til sin Slave; men saaledes var ikke de Kvinder, der var kommen i hans Vej.

Han vidste, at de kaldte ham uimodstaaelig, og at mange Mænd betragtede ham med misundelige eller hadefulde Blikke. Som om han selv kunde gøre fra eller til! Det var ikke hans Skyld, at Kvinderne saa let droges ham i Møde. Og hvorfor ikke spise den Frugt,

der af sig selv faldt moden i hans Skød? Det var Uret at bebrejde ham, at han smed det tomme Kærnehus bort, naar Frugten var spist. Til hvad Nytte vedblive at hykle en Følelse, der forlængst var død og borte? Ingen Kvinde vilde dog lade sig skuffe. At bebrejde en Mand, at han ikke længer elskede, var det samme som at lade ham høre ilde for, at han ikke kunde standse den rullede Jordklode paa dens Solomvandring.

Ikke at han ringeagtede Kvinderne, men han fordrede Ret til at elske saa længe eller kort, hans Følelse bød ham det. Og han ansaa det snarere for et Fortrin end en Udyd, at en fager Kvinde saa tit havde kunnet fængsle hans Sind; dertil vidste han sig selv altfor hævet over en blot raa Sanselighed, for hvilken Kvinde og Kvinde var lige godt. Han havde aldrig knyttet noget Forhold, over hvilket der ikke havde hvilet idet mindste et Genskær af den Skønhed, hvilken i sidste Trin al Livets Poesi skyldes, og for Mangel paa Ridderlighed kunde ingen med Rette beskyldte ham. Saa tit et Forhold var bristet, havde han følt virkelig Sorg derved; men hvad kunde han sige til, at intet i Livet var evigt, mindst Elskoven?

Han stagede Baaden løs og roede langsomt videre. Det gule Hus gæmte sig for ham, og ny viste sig, Have ved Have, Hus ved Hus. Nu og da hørtes en fjærn Lyd

af Musik og Larm fra Festpladsen, der laa i umiddelbar Nærhed af Byen. Da han sejlede ind under Jærnbanebroen, kom et Tog med udenbys Gæster buldrende over Hovedet paa ham.

Der var kommen en egen Trang over ham til at bruge sine Kræfter, og med raske, faste Aaretag roede han ned gennem Havnen ud mod selve Havet.

Det var svag Paalandsvind med nogen Bølgegang. Han følte en helt ungdommelig Fornøjelse ved, at hans Nøddeskal af Baad vippedes op og ned som en Gyng, mens han af alle Kræfter roede til, ud efter. Hans Blik fulgte med Velbehag den skovklædte Kysts mangebugtede Linje og de bløde Bakkedrag's Buer. Det var nær Aften. Solen stod lavt ind over Landet mod Nordvest, hvor en travl Mølle tydelig aftegnede sine Vinger næsten lige mod dens Skive. Skyerne begyndte at gløde.

Han var kommen næsten en Fjerdingsvej ud i Bugten og lod nu Aarene hvile. En Stund endnu fortsatte Baaden sin Fart mod Vinden og Bølgerne, der plaskende slog mod dens Sider, saa sakkede den af og drejede endelig langsomt Siden til Vinden. Meissner lod den drive som den vilde. Han sad en Tidlang og stirrede ud mod den fjærne østlige Synskreds, hvor intet andet end Hav var at øjne, og hvor Blikket mødte

en evig Vekslen af farve- og formskiftende mørke Bølger, hvis Krusninger nu og da brødes til hvidt Skum. Fjærnt og nær hørtes kun Havets ensformige stigende og synkende Brus, der lokkede Øret som en vag, ubestemmelig Musik fra det vide, ukendte Fjærne. Det blev underlig stille i ham. Han følte det et Øjeblik som gled han næsten fra sig selv, viljeløst, modstandsunnyttigt — gled selvopgivende ud i ét med hele denne stille, bølgesukkende Havénsomhed, med de stigende og faldende ilende Bølgers hemmelighedsfulde Hvisken om aldrig opfyldelige Længsler og ingensinde stillede Savn. Han følte det paa én Gang som sød Henrykkelse og sviende Nag. Og der fødtes i ham en aandeløs Forventning, en forunderlig fjærntskuende Anelse, der greb ham med blødt kærtegnende Gysen og lokkende Angst, Jubel og taareblandet Fryd.

Han tog sig sammen og trak Vejret dybt, mens han kastede Hatten ned i Bunden af Baaden for at lade den friske Søvind køle hans Pande. Saa tog han atter fat paa Aarene og hang i af alle Kræfter med en besynderlig utryg Længsel efter Byen og Mennesker.

Som om han havde haft et sælsomt Møde og frygtede at være alene paa Havet.

- - -

VIII.

Da han var kommen tilbage til Byen, bestemte han sig dog til at aflægge et Besøg paa Festpladsen.

En stor, aaben Plads i Skoven med en halv Snes Telte anbragte som det bedst kunde træffe sig; mest Beværtninger. En Karrusel, der gik rundt til Tonerne fra en skrattende Lirekasse; en lang Keglebane, fra hvilken man bestandig hørte Kuglernes Rullen og Keglernes Ramlen over Ende, og endelig en med blomsterprydet Træmmeværk indhegnet Danseplads, hvor fem Musikanter arbejdede i deres Ansigts Sved, og lystige Par, saa albuenær hinanden, at de knapt kunde komme frem, gladelig svingede sig rundt. Det hele oplyst af kulørte Oljelamper og osende Begfakler. Overalt Lyd af Mennesker i Bevægelse, Surren af Stemmer mellem hverandre og højrøstet Latter.

Meissner havde ikke vandret længe om, før han fik Øje paa Provisoren, der stod i Samtale med et Par Herrer og Damer. De havde ikke set hinanden siden den Aften, Meissner besøgte ham paa Apoteket. Carlsen skilte sig straks fra sin Gruppe og kom hen

imod ham. Han var lidt rød i Kinderne og saa' oprømt ud.

»Endelig! Jeg havde næsten opgivet at sé Dem herude. Glæder mig! Tillader De mig at præsentere Dem for mit Selskab?«

Og uden at oppebie Svar trak han afsted med ham.

»Min Svigerfader, Overlærer Rønning; min Forlovede; Hr. Postfuldmægtig Resch; Frøken Krüger . . . .« Han nævnede endnu et Par Navne, som Meissner overhørte.

Underligt, at han ikke følte sig mere overrasket. Og dog var han sig ikke bevidst at have haft nogensomhelst Anelse om, at hans Ubekendte fra Skoven var Carlsens Forlovede. Næsten mod sin Vilje søgte han hendes Blik, men hun gav ikke med den ringeste Antydning til Kende, at hun vidste af at have set ham før.

Man gled ind i en Samtale som flest ved slige Lejligheder. Carlsen førte Ordet. Om Tilstrømningen til Festen, det vellykkede Arrangement, Talerne ved Fællesspisningen, den stærke Varme og det meget Støv og endelig tilsidst om Vejret selvfølgelig, hvorvidt det vilde holde sig, eller det mulig blev til Regn, før Fyrværkeriet skulde brændes af.

Overlærer Rønning. en ældre graasprængt Mand af Middelhøjde, med Fuldskæg og Briller, brød endelig af. Han var forlængst ked af det og vilde hjem. De andre kunde mere sig saa længe de vilde. Han gik med til den Slags Festligheder mere af Pligt end af Lyst, og hans Studereværelse var ham kærere end al Verdens Skovfester. Hvis Hr. Meissner en Dag vilde gøre ham den Ære at aflægge et Besøg i hans Hjem, skulde det være ham en stor Glæde. Han var i Besiddelse af en, turde han nok sige, smuk entomologisk Samling, som det mulig vilde interessere den fremmede Herre at sé.

Trods alle Anmodninger om dog i det mindste at blive en lille halv Time endnu, gjorde han Alvor af sit Forsæt og gik.

De tilbageblevne slentrede en Tid lang op og ned forbi Teltene og Dansepladsen. Carlsen fandt med ét paa, at de skulde forsøge sig ved en Kraftmaaler i Form af et Tyrehoved, paa hvilket man slog med en Kølle, mens en Viser fôr op ad en inddelt Skala og viste Slagets Styrke — allesammen, Damerne med. De lo og gik ind paa Forslaget. Damerne prøvede først, men naaede naturligvis kun et latterlig lille Resultat. Meissner derimod kunde bringe Viseren helt til Tops, saa en dér anbragt Klokke klang. Carlsen var et Par

Streger under, og Postfuldmægtigen kom ikke meget over Halvvejen.

»Det skulde man ikke se paa Dem, Hr. Meissner, at De er saa stærk,« ytrede Resch.

Meissner smilede; han vidste, i hvor høj Grad Kvinder føler sig tiltalte af mandlig Styrke. Frøken Krügers Ansigt udtrykte ogsaa den mest aabenbare Beundring, medens Frøken Rønning saa' ligegyldig bort i anden Retning.

»Vi maa forsøge endnu engang!« udbrød Carlsen ivrig og greb Køllen; det ærgrede ham aabenbart, at Meissner var naaet højere. Han hev til af alle Livsens Kræfter, men Udfaldet blev det samme som før. Han kom lidt for lavt, mens Meissner atter fik Klokken til at give Lyd. I Carlsens Blik kom det gamle stikkende Udtryk til Syne.

Meissner fik ondt af ham og ytrede, at det i Grunden ikke saa meget var Styrken, det kom an paa. Det gjaldt blot om at opfatte Køllens Tyngdepunkt rigtig og ramme paa det rette Sted, hvor Slaget kom til at virke kraftigst! I Virkeligheden følte han sig overbevist om, at Carlsen havde bedre Armkræfter end han selv: Køllen var kun gledet lidt til Side for ham. Han burde prøve endnu en Gang.

Carlsen var straks villig, tog omhyggelig Sigte og opnaede virkelig denne Gang at faa Klokken til at give en svag Lyd. Meissner maatte indvendig smile ved at se, hvilken Tilfredsstillelse det var for ham. Atter søgte han Frøken Rønnings Blik, men der mødte ham et koldt, næsten haanligt Udtryk.

»Lad os gaa,« sagde hun: »der staar et Par Slagtersvende, som visst gerne vilde til. Jeg vædder, at de begge to faar Klokken til at ringe.«

Meissner bed sig i Læben, men de andre lod ikke til at have opfattet Ironien.

Efter Kraftprøven begav man sig til Dansepladsen.

Tæt ved fik Carlsen Øje paa en af Byens fornemste Borgere, hvem han følte sig forpligtet til at hilse paa, og bad sig undskyldt saa længe. Postfuldmægtigen bød Frøken Rønning op til en Dans, og hun tog med ligeglad Mine mod hans Arm. Frøken Krüger skottede langelig til Meissner, men han gad bogstavelig talt ikke og lod som ingen Ting. Det morede ham ikke at danse mellem alt det Plebs. Tilsidst følte han dog Medlidenhed med den unge Dame med det kønne Smil — det var hende, han havde set sammen med Frøken Rønning i Skoven — og vilde nætop overvinde sig til at danse Gulvet et Par Gange rundt med hende, da en ham ubekendt Herre i det samme kom og snappede hende bort. Med et Lettelsens Suk anbragte han sig i en stille Krog, hvorfra han dog saa temmelig kunde overse de Dansende.

Den første, hans blik ledte om, da han var bleven ene, var Carlsens Forlovede. Dér kom hun hvirvlende forbi ved sin Kavallers Arm. Men der var saa mange Mennesker paa Gulvet at han kun kunde opfatte et flygtigt Glimt af hendes Profil.

Naturligvis havde hun genkendt ham fra den Dag i Skoven, omend hun lod anderledes. Om hun derimod erindrede ham som den, med hvem hun for Aar tilbage havde staaet sammen i en Port paa en

Regnvejrsdag i København, var en anden Sag. Næppe. Dels havde han selv jo paa sin Side haft Møje med at genkende hende, og dels var det langt fra sikkert, at den lille, i sig selv ube-tydelige Sene eller Stemning, hvad man vil, havde brændt sig saa fast i hendes Minde som Tilfældet var med ham.

Forøvrigt havde hun forandret sig en Del siden da. Ansigtets barnlige Udtryk havde veget Pladsen for en tydelig udtalt Selvsikkerhed, der dog intet stødende havde ved Sig, og Blikket, der før havde været undseligt blødt og drømmende, var bleven behersket roligt, næsten skarpt. Men hvad der især undrede ham, var, at Smilet syntes ganske forsvundet, og dog, det havde han en Følelse af, vilde det klæde hende henrivende at smile. Ikke desto mindre havde han ikke været i Stand til at opdage saa meget som en Antydning af et Smil i hendes Ansigt; hendes Træk var mærkværdig ubevægelige, næsten afvisende kolde; det lod hartad som søgte hun med Vilje at se frastødende ud.

Heller ikke nu, mens hun dansede, kunde han opdage noget nyt Udtryk hos hende. Kun ledte hendes Blik forskende, med noget, der lignede hemmelig Uro, rundt blandt Omgivelserne. Var det hendes Forlovede, dette Blik gjaldt?

Men smuk var hun, næsten endnu smukkere end den Gang. Hendes Former havde naaet den fuldkomneste Afrundethed, og selv det kolde, ubevægelige Ansigt gav hende en viss betagende Ynde, der mindede om en skøn Statue og samtidig lokkede som en dragende Gaade. Hun hørte til de Kvinder, der let tiltvinger sig Plads i en Mands Tanker, og som man vanskelig glæmmer.

Meissner var sig maaské ikke helt det Indtryk bevidst, hun havde gjort paa ham, og dog var han allerede fuldt optagen af hende. Var hun ikke lykkelig? Var der noget, som pinte hende — maaské i Forholdet til hendes Forlovede? Eller var det en tidligere, længst udkæmpet Sorg, der endnu spejlede sig i hendes Ansigt? Hans Tanker kredsede rundt uden at have noget somhelst virkeligt at støtte sig til.

Paa én Gang mødte han hendes Blik; hun havde aabenbart ikke før set ham som han stod dér, halvt skjult i en Krog. Det forekom ham, at hun straks forsætlig saa' til en anden Side, og at hendes Mine blev iskold. Var der noget hos ham, der var hende imod, eller havde han paa en eller anden Maade paadraget sig hendes Uvilje? Den lille uskyldige Sene i Skoven kunde det dog umuligt være.

Tiden gik. Hun dansede snart med en, snart med en anden. Men hun saa' ikke mere til den Side. hvor Meissner stod. Jævnlig blev hun helt borte for ham.

Carlsen kom stadig ikke tilbage.

Det var kvælende varmt, og Støvet, de Dansende uafbrudt hvirvlede op, fyldte Luften som en Taage. Meissner undrede sig over, at han ikke for længe siden var gaaet. Han havde jo ingen Verdens Ting at staa der og vente efter.

Til sidst gjorde han Alvor af det og gik uden for. Vejret var blikstille, og paa den rene sommerlyse Himmel glimtede kun enkelte større Stjærner, Vega, Aldebaran og, omtrent i Zenith, den straalende Arkturus. Folk begyndte at trække ad den Kant til, hvor Fyrværkeriet skulde brændes af.

Han standsede ved, at nogen halvhøjt raabte hans Navn, og da han vendte sig til Siden, opdagede han Carlsen, der kom hen imod ham. Hans Ansigt var kobberrødt, og Øjnene stod fulde af Vand.

»Endelig traf jeg Dem; jeg har staaet og ventet paa Dem, jeg véd ikke hvor længe; til sidst var jeg bange for, De var gaaet hjem. De maa gøre mig en Tjeneste; jeg har sagt før, at jeg stoler paa Dem; jeg betragter Dem som min Ven — jo jeg gør. Jeg har syntes godt om Dem lige fra det første Øjeblik, jeg saa' Dem.«

»Ja ja; hvad vil De, jeg skal gøre?«

Meissner saa' ved første Øjekast, at han var drukken.

»De maa følge min Forlovede hjem. De ser jo — hvordan det er .... de vilde absolut, at jeg skulde drikke med dem, og jeg kunde ikke sige nej, skønt jeg godt véd, at jeg intet kan taale ... Sig til Erna, at der pludselig kom Bud fra Apoteket, saa jeg maatte skynde mig hjem .... De forstaar nok? Jeg kan ikke vise mig mere i Aften. . . Sér jeg slem ud?«

Det kom i en saa ynkelig Tone, at Meissner ikke kunde bare sig for at smile.

»Ja det kan ikke nægtes!«

»Jeg tænkte det nok! Lad mig nu bare se at slippe hjem. Saadan et forbandet Hul til By; de er aldrig gladere, end naar de kan drikke én paa Pelsen. For Resten var de allesammen mere eller mindre anløbne. Heldigvis bliver det aldrig værre med mig, end at jeg selv véd, at jeg er fuld; men jeg bliver saa frygtelig syg bagefter. Nu gaar jeg. God Nat, og Tak for den Tjeneste, De vil vise mig!«

Han trykkede Meissners Haand som om han skulde knuse den. og luntede, saa godt han kunde, af mod Udgangen, hvor han løb mod et Træ og tabte Hatten.

Meissner vendte øjeblikkelig tilbage til Dansepladsen, hvor han efter nogen Søgning fandt Carlsens Forlovede i Samtale med Frøken Krüger og Postfuldmægtigen. Dansen gik stadig saa lystig som nogensinde.

Han saa' straks, at hun trôde, han vilde danse med hende, og at hun vilde undskylde sig. Han nøjedes imidlertid med i en passende kølig Tone at underrette hende om, at Carlsen var bleven kaldt hjem, og at han selv havde lovet at ledsage hende. Det undgik ham ikke, at der trak en Sky over hendes Ansigt.

Lidt efter knaldede et Skud; det var Signalet til, at Fyrværkeriet skulde begynde. De allerfleste stormede bort fra Dansepladsen, og Musiken tav.

Frøken Krüger vilde absolut sé Fyrværkeriet.

Stor Stads var der naturligvis ikke ved det. En halv Snes Rakter, et Par Bomber og nogle Sole, af hvilke den ene haardnakket vægrede sig ved at gøre sin Skyldighed. Men Publikum klappede og lod til at være henrykt.

Meissner saa' ikke engang paa det; hans Blik var ufravendt fæstet paa Frøken Rønning. Hvor var dette Ansigt dog kækt og stolt! Og hvor maatte de Øjne ikke kunne straale ! Hun var saa selvegen, saa oprindelig, lignede saa lidt nogen anden Kvinde, han havde sét. Det maatte være en Henrykkelse at sé disse Læber aabnes til et lykkeligt Smil, disse Kinder rødme af dulgt Fryd. Bag disse tilsyneladende kolde Træk maatte der, det kunde ikke være andet, skjules en hemmelig ulmende Glød, som kunde blusse op i en blændende, fortærende Lue.

Havde hun en Fornemmelse af, at han saa' paa hende, og var det hende imod? Thi pludselig gøs hun som af Ubehag og trak sig et Par Skridt til den modsatte Side. Det usikre Lys fra Fyrværkeriet

spillede over hendes Ansigt; Meissner trode at opdage et blødt, bævende Træk om hendes Mund.

Da de sidste Rakter knitrende og knaldende slukkedes i den blaa Luft, og et Skud smældede, saa Skovens Ekko klang, blev der Tale om at gaa hjem. Men Frøken Krüger vilde absolut, de skulde gøre en lang Omvej gennem Skoven, hvortil Postfuldmægtigen viste sig yderst villig. Frøken Rønning vilde helst følge Menneskestrømmen, men lod sig til sidst overtale.

De gik ad en ensom Skovvej, tæt overdækket af mægtige Løvmasser, der i Mørket antog kæmpemæssige Former. Den Smule Lys, der formaaede at trænge gennem Bladmylret, var knapt tilstrækkelig til, at de kunde skimte Vejen lige foran dem som en bred, utydelig Stribe, der nogle Snese Skridt længere fremme helt forsvandt i et hemmelighedsfuldt Bælgmørke, hvor Øjet ikke var i Stand til at opfatte en eneste enkelt Genstand. Deres Skridt gav Genlyd overalt, og naar Frøken Krüger engang imellem slog en Latter op over noget Postfuldmægtigen hviskede til hende, var det, som om hele Skoven lô. Ellers ingen anden Lyd end nu og da et Kast af Nattevinden, der fik det til at suse og sukke i de høje Bøgekroner.

»Uf!« Frøken Krüger gav et lille muntert Hvin fra sig. Det var et eller andet Dyr, der opskræmmede fôr tæt forbi. Man hørte tørt Løv og skøre Grene rasle og knage. Postfuldmægtigen sendte et modigt Hallo efter det.

Vejen var fuld af Trærødder og Ujævnheder. Man kom let til at snuble. Frøken Rønning var et Par Gange lige ved at falde. Frøken Krüger lô, som om hun blev betalt for det.

»De maa virkelig byde Deres Dame Armen, Hr. Meissner!« udbrød hun; »ellers risikerer De, hun dratter i Grøften for Dem.«

Frøken Krüger havde selv for længe siden sikret sig sin Kavallérs Arm og lod sig saare villig støtte af den. De to syntes at have en hel Del at hviske om, og den meste Tid holdt de sig et Stykke foran de andre, saa de jævnlig helt forsvandt i Mørket.

Meissner havde maaské ikke vekslet ti Ord med sin Ledsagerske. Et Par Gange havde han forsøgt en eller anden Bemærkning, men kun faaet Enstavelsesord til Svar. Det lod til, at hun med Vilje vilde være utilgængelig. Den Arm, han bød hende, tog hun vel imod, men det var alt det, hun berørte den med Fingerspidserne. Tilsidst kunde han ikke dy sig længere.

»Frøken! Vil De et Øjeblik være aabenhjærtig og rent ud sige, hvad det er hos mig, der mishager Dem?«

Han mærkede, det gav et Ryk i hende, og samtidig søgte han at læse i hendes Ansigt, men Mørket var saa tæt, at det ikke var ham muligt tydelig at skælne hendes Træk. Uvilkaarlig forstærkede hun sine Skridt, men de to andre var saa langt foran, at man ikke engang kunde sé dem, men kun høre deres Stemmer.

Det syntes, at Frøken Rønning søgte Tid til at tage sig sammen. I de første Sekunder ventede han forgæves paa Svar. Vilde hun maaské slet ikke svare? Og var dette fra hendes Side sét i Grunden ikke det naturligste, eller dog det nemmeste? I Virkeligheden havde han ingensomhelst Ret til at stille et saadant Spørgsmaal til hende.

Hun trak Vejret dyht.

»Hvem siger i det hele taget, at der er noget hos Dem, der mishager mig?«

»Lad os bare være ærlige!« Der var noget spottende i hans Tonefald. »Den Stad, der ligger paa et Bjærg, kan dog ikke skjules. Enhver maatte lægge Mærke til den aldeles utvetydige Maade, paa hvilken De har vist mig Deres Unaade. Talte jeg til Dem, lod De helst som De intet hørte og saa' ud i Luften; nærmede jeg mig Dem, skiftede De straks Plads. De

eneste Ord, De indirekte har rettet til mig, var en haanlig Bemærkning, den Gang vi stod ved Kraftprøveapparatet. Og da jeg kom for at sige, at Deres Forlovede havde maattet skynde sig hjem, saa' jeg godt, at De frygtede for, at jeg skulde ville danse med Dem, og at De alt havde et Nej paa Læben, skønt De ikke tidligere havde vist Dem særlig kræsen ved Valget af Deres Dansere. Jeg kan naturligvis kun beklage, at De yderligere skal pines med at blive fulgt hjem af mig — det ligner jo en fin Ondskabsfuldhed af Skæbnen — men paa den anden Side nægter jeg ikke, at jeg er meget tilfreds med at faa Lejlighed til at spørge Dem om, hvad De har imod mig? Er det noget, jeg mod min Vilje har gjort eller sagt — eller hvorledes?«

Hun svarede ikke, men han havde en Fornemmelse af, at hun rystede paa Hovedet.

»Er De maaské vred over den Sene i Skoven, da jeg uformodet kom bag paa Dem og Deres Veninde?«

»Nej!« — Det kom kort og bestemt.

»Men hvad i Alverden er det da? .... Frøken, vil De svare oprigtig paa et Spørgsmaal? — Er De Dem bevidst, at vi to har set hinanden engang før . . . for Aar siden?«

Atter gav det et Ryk i hende, og han trôde at mærke, at hun skælvede let. Han gentog sit Spørgsmaal, alvorlig og indtrængende.

»Ja!« lød endelig hendes Svar. Han fik det Indtryk, at hun i samme Øjeblik fortrød at have svaret. Meissner studsede. Dette havde han ikke ventet. Hint tilfældige Møde havde altsaa dog gjort et varigt Indtryk paa hende lige saa fuldt som paa ham. Men hvorfra skrev sig saa hendes Uvilje? Han var ikke i Stand til at forstaa et Ord af det hele.

»Men hvorledes da?«

»Hr. Meissner, De vil respektere mit Ønske, naar jeg beder Dem ophøre med denne Samtale, som nødvendigvis maa være pinlig for mig. Hvis jeg nærer Antipati imod Dem, er det noget, jeg ikke selv er Herre over, men jeg lover Dem, at jeg herefter, saafremt vi atter sés, skal gøre mig Umage for at beherske denne mulige Følelse af Uvilje, som De tror at have bemærket hos mig.«

Meissner fandt ingen Anledning til at sige mere. De skyndte sig videre i fuldkommen Tavshed. Frøken Krüger og Postfuldmægtigen var stadig et godt Stykke foran.

Naar han skulde være ærlig overfor sig selv, maatte han tilstaa. at han inderst inde følte sig en

Smule flov. Den Tone, i hvilken Frøken Rønning havde talt, var saa utvetydig afvisende og overlegen, at han fortrød overhovedet at have gjort nogen Antydning i den paagældende Retning. Forøvrigt indrømmede han gærne, at han havde fortjent en Tilrettevisning; Frøkenen skyldte selvindlysende ikke ham Regnskab for sin Maade at være paa. Han var blot ikke vant til, at Kvinder overhovedet viste sig uimødekommende overfor ham; derfor havde han følt sin mandlige Forfængelighed en Smule saaret.

Pludselig snublede Frøken Rønning over en eller anden Genstand, der laa midt paa Vejen, og vilde maaské være faldet, hvis Meissner ikke havde grebet fat i hende.

»Tak!« hviskede hun sagte.

Det kostede ham næsten Overvindelse atter at fjærne den Arm, han i Skyndingen havde slynget om hende; havde det været enhver anden ung Kvinde, havde han formodentlig ikke saa let givet Slip. Men hos hende var der noget, der uvilkaarlig indgød ham Respekt. Ikke fordi hun var forlovet — den Omstændighed skænkede han i Øjeblikket ikke en Tanke — det var noget helt andet, ham uforklarligt, der afholdt ham fra at begaa Dumheder, skønt Lejligheden syntes saa lokkende gunstig, og skønt han

følte mere end Velbehag ved at mærke hendes Legeme i sin Arm. Maaské til syvende og sidst en rent instinktmæssig Følelse af, at hun vilde vide at afvise hans Tilnærmelser paa en Maade, der snart skulde gøre ham ked af det.

Kort efter var de ude af Skoven og fulgte nu Hovedlandevejen, der førte ind til Byen. Ankomsten til Torvet skiltes de to Par; Postfuldmægtigen og Frøken Krüger skulde op ad Nørregade. Frøken Rønning boede i Aagade.

Skønt det var nær Midnat, var det lyst som ved Daggry, saa Meissner aldeles tydelig kunde skælne sin Ledsagerskes Træk. Det forekom ham, de var mindre haarde, udtrykte mindre Utilgængelighed end før. Gjorde hun allerede Alvor af at indfri sit Løfte om at bekæmpe sin Antipati? Det lod næsten til det, thi paa et Par henkastede Bemærkninger af Meissner svarede hun ret naturlig og uden den isnende Kulde, hun før havde baaret til Skue. Der blev dog ikke Lejlighed til nogen længere Samtale, thi faa Minutter efter standsede Frøken Rønning, mens Meissner var midt i en Sætning.

»Ja her bor jeg!« sagde hun og rakte ham Haanden: »Godnat og Tak for Følgeskabet!«

I næste Øjeblik smækkede havelaagen i efter hende.

Meissner stod lidt og saa' overrasket efter hende, thi det var det lille gule Hus ved Aaen, hun var gaaet ind i. Og han kunde ikke lade være at tænke paa det flagrende Gardin og den hvide Skulder.

IX.

»Véd De hvad, Hr. Meissner,« sagde Carlsen en Dag, da de gik hjem sammen fra Bad; »De er i Grunden en Type paa et Overmenneske.«

Meissner slog en Latter op.

»Saa Gud naade os for Undermaalerne! Skulde jeg gaa og gælde for Overmenneske, maatte De da gøre saadanne Folk som Brandes, Krøyer og Jul. Thomsen, eller hvem De nu vil, mindst til Halvguder . . . og saa er det endda et Spørgsmaal, om De kunde faa mig synderlig højere op paa Rangstien end Madam Larsen dér hjemme hos Skovfogdens.«

Carlsen lo ikke; der var atter noget stikkende i det Blik, hvormed han saa' paa sin Ledsager, da han fortsatte.

»Jeg tager ganske visst Ordet Overmenneske i en noget anden Betydning end den gængse; det kunde intet Øjeblik falde mig ind at agere aandelig Maaler og Vrager. Jeg sigter kun til en viss Klasse Mennesker, som jeg gennem bitter Erfaring har lært at kalde Overmennesker. Jeg véd næppe, hvordan jeg skal udtrykke mig. Det er Folk. der altid, under alle Omstændigheder, kommer ovenpaa, uden at de selv

gør sig synlig Umage derfor. — som altid spiller første Violin og som, selv naar et lille Uheld støder til, bestandig falder paa Benene ligesom Katten. De slaar sig aldrig; de nyder, de lever, De begunstiges fra Fødslen af, thi de kan kun fødes i en rig og anset Familie; det Slid, der maa til for en Proletar for at arbejde sig frem, kender de ikke og behøver det heller ikke; allerede det Navn, de bærer, er Anseelse nok. Skolegangen er for dem en Leg; de lærer let. Lærerne ynder dem for deres Belevenheds Skyld og sér gerne gennem Fingre med dem; Kammeraterne sér op til dem og gør alt for at erhverve deres Venskab. Træder de ud i Livet, er dette lutter Solskin; alt er i Forvejen lagt tilrette for dem. De kan gøre og begære, hvad Fanden de vil; de faar hvad de peger paa. Ingen Kvinde modstaar dem. Mændene byder dem straks Venskab, og selv den evig aarvaagne Bagtalelse nøjes med at smile, naar Talen kommer til at dreje sig om visse smaa Uregelmæssigheder, disse Lykkens Børn har gjort sig skyldige i. Spiller de Kort, vinder de; taber de deres Ur, finder de det i deres Underbukser; kommer de for sent til Toget, maa de bag efter prise sig lykkelige, fordi der har fundet en Jærnbaneulykke Sted o. s. v... o. s. v. De kan kalde mig overtroisk, om De vil, men der er saadanne Mennesker til, og De er et

af dem. Gaar ikke her jeg, Proletaren, der af Instinkt burde hade og misunde Dem — gaar ikke jeg her og viser Dem en Fortrolighed, som jeg aldrig før har vist noget Menneske! — føler mig tiltrukken af Dem paa Trods af min Vilje! Var det ikke Dem, der tog min Ring op, da jeg kastede den i Vandet? Staar ikke alle Byens unge Piger bag Gardinerne og kigger, naar De gaar gennem Gaden? Om det saa er den missionsgale Skovfogedkone, der aldrig kan finde ondt nok at sige om denne Verdens Børn, udbasuner hun ikke Deres Rôs, skønt De aldrig gaar i Kirke? Véd De, at da De forleden gik ad en forbuden Markvej, stod Ejeren — det mest krakilske og ondskabsfulde Bondeasen i mange Miles Omkreds — udenfor sin Port og lod Dem ganske rolig passere? Aa, De kunde springe ned fra et Kirketaarn uden Fare for mere end at forstuve en Fod!«

»Nej hør. Carlsen, hold nu op, ellers gør De mig skør for Livstid!« udbrød Meissner leende; »De smører virkelig for tykt paa. Jeg kan sandelig ogsaa have Uheld med mig. Jeg har kun én Gang forsøgt mig ved det grønne Bord, og da tabte jeg omtrent alle de Penge, jeg havde hos mig. Jærnbaneulykker har jeg ganske visst ikke været med til, men til Gengæld er jeg

en Gang faldet ned ad en ganske gemen københavnsk Trappe, ved hvilken Lejlighed jeg brækkede en Arm.«

Carlsen smilede lidt haanligt.

»Men det er vel ogsaa de to største Ulykker, der er hændet Dem?«

»I Øjeblikket kan jeg ganske visst ikke komme paa flere.«

»Dér sér De selv!«

»En Ting glæmmer De dog: min Trang til at skabe noget — og min Afmagt. Det Lod burde dog tyngge noget i Vægtskaalen. Hvor mange bitre Timer trôr De ikke jeg har levet — og vil komme til at leve? Mener De ikke, jeg ofte har følt noget lignende som det, De har sagt? Ja visst hører jeg til de Mennesker, som af Uforstaaende kaldes Lykkens Skødebørn, men tro De mig, Lykken bestaar ikke i altid at »falde paa Benene« og »svømme ovenpaa.« Synes De, det er Lykke at maatte indrømme for sig selv, at man er en Snyltegæst ved Livets Bord — én, der aldrig har gjort det Gran af Nytte, aldrig fortjent det Brød, han har puttet i sin Mund — trods det, at han gjerne vilde? Aa, De véd ikke, hvad det vil sige at række og atter række efter Kunstens gyldne Frugt — hvert Øjeblik tror man: nu har jeg den! — og saa maa man dog tilsidst haabløst erkende, at man blev født en Tomme for lille. En

Tomme, forstaar De! kun én eneste lille Tomme — det er deri, det fortvivlende ligger. Saa nær er man den, at man stadig paa ny drages, maa forsøge om igen, og altid med samme Resultat.«

Meissner var bleven meget alvorlig, og hans Stemme skjald af undertrykt Bevægelse.

»Nej. Hr. Carlsen, De har ingen Aarsag til at misunde mig, hverken De eller nogen anden. Det var snarere omvendt mig, der burde misunde Dem. De har arbejdet Dem frem, siger De selv — De har ikke blot Vilje og Energi, men ogsaa Ævne. De véd, hvad De vil, og kan det. Engang bliver De maaské en stor Kemiker, der haanlig ser ned paa Dagdriveren Meissner!«

Carlsen borede med sin Stok i Jorden og mumlede noget mellem Tænderne uden at sé op. Pludselig rettede han sig, saa' Meissner stift i Øjnene og sagde:

»De har Ret: Skaberævne. Geni eller hvad De vil kalde det — den ene Ting fik Lykkens forkælede Skødebørn sjælden i Vuggegave. Det har vi andre forud for dem, men det er ogsaa det eneste. . .«

»Jo én Ting til: selve Kampens Lykke, — den, der maaské endog overgaar Sejrens!«

»Maaské. Men Kampen kræver Ofre. Hvem tæller de mange, der blev tilbage paa Valpladsen, og hvis

Navne glæmtes hurtig? Hvor mange Genier sygnede ikke hen, ukendte, aldrig udfoldede, under en krank Lykke? Tusender for hver én. der naa'de frem! Nej, Hr. Meissner, De maa indrømme, at d'Herrer »Overmennesker«, som jeg tillader mig at kalde dem. har deres paa det Tørre!«

»Vil De bytte med mig?«

Carlsen trak paa Skuldrene uden at svare.

- - -

X.

Straalende Søndagsvejr.

Meissner og Carlsen mødtes som sædvanlig ude paa Badeanstalten.

»De blev vel ikke vred over min Snak forleden? Oprigtig talt, jeg var en Smule irriteret — havde haft en ubehagelig Sene med min Forlovede . . . sligt hænder selv mellem de bedste, véd De nok. Min Misstemning skulde gaa ud over nogen, og saa traf jeg tilfældig Dem. Jeg forsikrer Dem, det var mig meget pinligt bag efter — jeg kom visst til at sige Dem nogle

personlige Ubehageligheder, ganske mod min oprindelige Hensigt, og det beder jeg Dem for alt i Verden undskylde. De forstaar mig, ikke sandt?«

»Men kære Hr. Carlsen, De har sandelig intetsomhelt at bede om Undskyldning for. Ja visst var De lidt irriteret, det mærkede jeg straks, men forøvrigt havde De jo Ret i det meste af, hvad De sagde — en lille Kende Overdrivelse fraregnet. I hvert Fald har jeg intet Øjeblik tænkt paa at tage Dem Deres Udtalelser ilde op; jeg har i det mindste den gode Egenskab ikke at blive fornærmet uden særdeles vægtige Grunde.«

»Blot jeg kunde sige det samme! Jeg er desværre en hæftig Natur og har ondt for at beherske mig. En ren Ubetydelighed kan gøre mig opfarende. De derimod lader Dem visst saare sjælden bringe ud af Ligevægt — atter en Følge af Deres Overmenneske-Natur. Naa, der var jeg nok nær ved at begynde igen! Men ligemeget. De er altsaa ikke vred paa mig, det er i nærværende Tilfælde Hovedsagen. Forøvrigt har jeg en Indbydelse til Dem fra min Svigerfader, Overlærer Rønning, som De jo traf ved Grundlovsfesten; han vilde gerne sé Dem hos sig til Frokost i Dag. Selvfølgelig er han som alle andre bleven indtaget i Dem, hvortil dog — mellem os sagt — den

Omstændighed, at Deres Familie ejer den største private entomologiske Samling her i Landet, visstnok har bidraget ikke lidet. Min Svigerfader er næmlig Entomolog paa en Hals og i Besiddelse af en virkelig betydelig Samling, som det er hans højeste Glæde at vise Fremmede. De maa endelig ikke sige nej; den gamle Mand lever saa ensomt — han vil blive henrykt over at sé Dem hos sig.«

Meissner havde ingensomhelst Grund til at afslaa Indbydelsen — tværtimod; han kunde nok have Lyst til at sé, hvordan det gule Hus tog sig ud indvendig. Det og dets Beboere.

De gik sammen ad Havnemolen ind mod Byen ligesom første Gang, de traf hinanden derude. Det samme Landskab i nøjagtig samme Belysning; den lille By med de røde Tage, lunt gæmt mellem høje Bakker, tavlede i lange, grønne Firkanter af frodige Sædagre, og med Skov bag til alle Sider. Det høje, trappegavlede Kirketaarn, der tegnede sig mod Himlen og spejlede sig i Bugten, Blink af Aaen, der løb gennem Byen, Møllerne nordpaa — alt var som da. Og dog saa' Meissner anderledes paa det nu. Det var ikke længer en ukendt By, der laa for ham; han kendte hver Gade, ja omtrent hvert Hus, havde gjort Bekendtskab med mange af Byens Folk, følte sig som hjemme dér.

Han smilte en Smule haanligt ad sig selv.

Thi hvor var han vel kommen i Verden, hvor han ikke næsten straks havde følt sig som hjemme? — straks sluttet sig til vildfremmede mennesker og de sig til ham! Og hvad vilde han saa disse mennesker, og hvad fandt de hos ham, som fik dem til at vise ham en ofte næsten latterlig Fortrolighed? Hvad vilde han i Grunden denne Provisor, hvis Natur var hans egen saa stik modsat, og hvad havde han egentlig i det gule Hus at gøre? Var det ikke bedre, han skøttede sig selv og lod de andre om deres egne Sager? Denne By og dens Indbyggere vedkom ham jo ikke det mindste.

Overmenneske? Aa ja, der var noget i det. Denne Carlsen var i Grunden et godt Hoved. Alle kom de ham, den Fremmede, i Møde, Mænd som Kvinder, Alle? — ja, paa den ene nær, hende nætop, som bøde i det gule Hus. Kun hos hende havde han vakt Modvilje, kun hun havde følt sig frastødt. Og hvorfor? Han begreb det ikke; det var ham saa uvant, saa rent fænomenalt. Han havde hverken gjort eller sagt det ringeste, der kunde forklare det. Hint Sammentræf i Skoven kunde da i det højeste vække et Smil hos hende. Og saa det, at hun huskede ham fra den Gang, de for Aar tilbage havde staaet sammen i en Port i Regnvej (og ved det Minde kunde der dog intet ubehageligt være) — gjorde kun Gaaden saa meget mere indviklet. Eller skulde det være muligt, at han tog fejl — at hendes Stemning den Gang skulde have været hans egen diametralt modsat, — at hun havde følt sig frastødt i samme Grad som han havde følt sig tiltrukket? Det var næsten utænkeligt

»Nej, gaa nu ikke lige ud i Vandet med Klæderne paa!« udbrød Carlsen og greb ham i Armen.

Det gav et Ryk i Meissner; han havde virkelig været saa fordybet i Tanker, at han nær var gaaet paa Hovedet ud over det rækværkløse Bolværk. Han maatte lé; det var noget, der ellers ikke lignede ham.

»De grundede nok over et eller andet filosofisk Problem?« vedblev Carlsen; »tag mig det ikke ilde op, men de saa' virkelig i Øjeblikket saa lærd adspredt ud, at jeg ikke kunde lade være at tænke paa Montanus, der gik ind i Stalden til Køerne og spurgte, om Jeronimus var hjemme!«

Han skulde blot ane. at det »filosofiske Problem« var hans egen Kæreste! tænkte Meissner. Mærkværdigt i Grunden, at dette Menneske, hvis Natur er Mistænksomhed, uden ringeste Betænkelighed fører mig, den for Kvinder saa farlige Meissner, sammen med hende! Naa, han er vel fuldkommen sikker paa hende, og i Virkeligheden har det jo heller ingen Fare.

»Hør engang. Hr. Carlsen!« — han kunde ikke dy sig for at fortsætte sin Tankegang højt. — »i Grunden burde jeg visst ikke have taget mod Indbydelsen. Jeg har paa Fornemmelsen, at Deres Forlovede ikke kan udstaa mig, og at det blot vil være hende ubehageligt at sé mig.«

Provisoren saa' paa én Gang forlegen og fornøjet ud.

»Aa hvad!« — han trak lidt paa det. — »Naa, nægte det hélt vil jeg ganske visst ikke, siden De selv har mærket det, men paa den anden Side kender hun

Dem jo slet ikke... I hvert Fald skal De ikke lægge videre Vægt paa den Ting; hun er i flere Retninger lidt . . . anderledes end Folk er flest. Og nu har hun lovet . . .«

Han afbrød pludselig sig selv.

»Lovet, hvad?«

»Aa, ikke noget . . . Skønt lad mig kun sige det. Jeg talte før om, at vi havde haft et lille Sammenstød, min Kæreste og jeg — det vedrørte nætop Dem. Hun vilde ikke have Dem hjem hos sig og syntes overhovedet ikke om, at jeg omgikkes Dem. Men nu . . .«

»Har hun lovet at finde sig i min Nærværelse?«

»Akkurat!«

»Hm. Jeg mærkede straks første Gang, jeg saa' hende — De husker nok, ved Grundlovsfesten — at hun ikke kunde lide mig.«

Der spillede et Smil om Carlsens Læber og med en forslagen Mine nærmede han Munden til sin Ledsagers Øre:

»Hvorfor tror De ellers, at jeg bad nætop Dem om at følge hende hjem?«

- - -

XI.

Hvis Frøken Rønning ikke helt havde glæmt sin Uvilje mod Meissner, maatte hun være i Besiddelse af et ganske ualmindeligt Herredømme over sig selv. Han kunde ikke andet end beundre hende. Var det virkelig mulig at fremkunstle en saadan Elskværdighed og Naturlighed som den, hvormed hun kom ham i Møde? Han var helt betaget. Ogsaa Carlsen syntes noget overrasket, men det stolte, lidt overlegne Smil, hvormed han betragtede hende, udtrykte blot Tilfredshed. Det var jo ham selv, der havde villet det nætop saadan og ikke anderledes; aldrig havde han faaet et mere fyldigt Bevis paa sin Magt over hende.

Der blev ligefrem Stemning over Frokosten. Meissner var i sit lykkeligste Lune, talte meget og fortalte godt. Den gamle Overlærer var i den syvende Himmel; Provisorens Ansigt lutter Solskin. Frøken Rønning talte kun lidt, men hørte smilende paa de andre, mens hun med husmoderlig Gæstfrihed sørgede for, at hendes Gæster blev forsynede.

Meissner lagde Mærke til, at der ikke var Vin paa Bordet, og tænkte sit derved. Skønt han syntes helt optaget af, hvad han fortalte, kunde han ikke lade være med hele Tiden at holde Øje med Frøken Rønning og Carlsen.

Hvordan var det mon gaaet til, at disse to Mennesker var bleven Kærestefolk? Let at begribe var det ikke, naar man da ikke her vilde anvende den gamle Lære om Modsætningerne, der tiltrækker hinanden. Thi at de var forskællige nok, skulde Herren vide. Hun lys, fin, aristokratisk (Rønningerne var en gammel, anset Embedsfamilje, og Overlærerens afdøde Hustru var Datter af en Kammerherre) — han mørk, med grovt skaarne Træk og — trods al tillagt ydre Politur — ikke helt uden Mindelser om en visstnok yderst tarvelig Afstamning.

Se nu dér, hvordan han sidder og spiser med Gaflen i højre Haand! — tænkte Meissner — og hvor klodset han bærer sig ad, naar han maa brnge Kniven. ... og saa er det som om han er bange for at smudske sin Serviet. . . . Man tager heller ikke saadan paa et Glas, selv om det kun er et Ølglas, og frem for alt skærer man ikke et Stykke Kød itu paa sin Tallerken paa en Gang, saa det kommer til at ligne Hakkemad . . . Ganske visst, i og for sig er det latterligt at hænge sig ved slige Smaating, der absolut intet har med Menneskeværd at gøre, men vi, der er opdragne i »Selskabet«, kan dog aldrig helt undgaa at lægge Mærke dertil. Der er dog heller intet, hvorpaa man saa klart sér, i hvilke Kredse et Menneske har bevæget sig,

som den Maade, hvorpaa han spiser. . . . Sé nu Frøken Rønning f. Eks.: trods det, at hun er født og opdragen i en Provinsby, kunde ingen Dame spise med større Ynde . . . og som Værtinde er hun fortrinlig . . . kun en elegant indbydende Haandbevægelse eller diskret Opfordring . . . ikke Spor af denne paatrængende Nøden ên til at proppe sig, der — saa uhyre gæstfri den end er — smager lidt vel meget af det ufine. I den Retning er hun fuldkommen — en ren Fyrstinde.

. . . Iøvrigt ogsaa i sin Opførsel som Forlovet, lader det til. Hvor tit føler man ikke næsten Væmmelse ved at sidde til Bords med et Par Kærestefolk eller Nygifte; som oftest under de ikke sig selv eller andre Madro for lutter forelsket Uopdragenhed . . . her ikke Spor af sligt. Ikke saa meget som et Blik. Og det maa man lade Carlsen: i denne Retning opfører ogsaa han sig med et sjældent, men saa meget desto mere prisværdigt Maadehold. Vidste man ikke bedre, skulde man end ikke ane, at de var forlovede. Og dog behøver man ikke have noget skarpt Blik for at sé, at der er — man kunde fristes til at sige — en viss mystisk Forbindelse mellem de to. Det er saa tydeligt som noget, at hun føler, naar han sér paa hende, selv om hun har vendt Hovedet til den anden Side. Og da han bad hende række ham Salaten — han havde end ikke udtalt

Ordet, før hun vidste, hvad han ønskede. Det er højst mærkværdigt . . .

Hvor aabenhjærtig Carlsen end i mere end én Henseende havde vist sig overfor Meissner — Forholdet til sin Kæreste havde han næppe berørt med et Ord. Kun saa meget havde Meissner trôt at kunne gætte sig til, at Provvisoren praktisk sét lagde den største Vægt paa denne Forbindelse, og at det egentlig først var gennem den, han havde opnaaet Adgang til Byens fine Kreds. Carlsen var en god Regnemester, og sikkert var det fra hans Side ikke blot og bar Forelskelse alene, der havde foranlediget denne Forlovelse. Heri var altsaa intet mærkeligt. Mindre forstaaeligt var det, hvad der havde drevet Frøken Rønning til blindt at kaste sig i Armene paa den sortskæggede Proletar .... jo nætop, blindt var det rette Ord. Naar man saa' dem sammen, var der noget søvngængeragtigt over hendes Maade at være paa over for ham, noget lig viljeløs Underkastelse — hun som ellers syntes saa djærv og selvsikker; hun, hvis Overlegenhed saa let kunde slaa over i en bidende Ironi (Meissner glæmte ikke let Senen ved Grundlovsfesten, da de prøvede Styrke ved Kraftmaaleren)! Man kunde næsten fristes til at tro, at Carlsen med sine kulsorte Øjne og stikkende Blik

havde hekset sig sin Kæreste til ved hypnotiske Kunster eller andre mystiske Koglerier.

Alle disse Betragtninger anstillede Meissner i dybeste Hemmelighed, mens han tilsyneladende var fuldt optagen af Konversationen. Han var i fuldeste Maal i besiddelse af den lykkelige selskabelige Ævne at kunne dække over enhver rent personlig Følelse eller Stemning med Smil og Veltalenhed. Han hørte til dem, der sér og ikke sér, hører og ikke hører, aldeles som Forholdene byder det. Mens han med nysgærrig Interesse iagttog de Forlovede, forstod han at holde sine tre Bordfæller saaledes i Aande, at end ikke den mistænksomme Carlsen anede, at han blev beluret.

Efter Bordet skulde Overlærerens entomologiske Samling beses, Den gamle Mand var saa forhippet paa at fremvise sin Skat, at han knapt kunde vente, til hans Gæster havde rejst sig. Meissner lagde den største Beundring for Dagen, ikke blot fordi han i og for sig følte sig forpligtet dertil af simpel Høflighed, men ogsaa fordi det virkelig interesserede ham at sé, hvad en begejstret Insektkenders lidenskabelige Samlerflid havde formaaet at bringe istand. Han selv havde som ungt Menneske givet sig en Del af med Naturhistorie som med saa meget andet, og fra sine Rejser havde han jævnlig medbragt adskillige

Eksemplarer af sjældne Insekter til den Samling, hans Bedstefader havde paabegyndt og som nu befandt sig i hans Broders Eje. Helt uden Sagkundskab paa dette Omraade var han derfor ikke, og det faldt ham ikke ind at sætte sit Lys under en Skæppe.

Overlæreren var ikke længe om at mærke, at han havde en Kender for sig. Henrykt vimsede han om for at hente den ene Kasse frem efter den anden. Og da Meissner tilsidst erklærede, at hvad Natsværmerne angik, stod Overlærerens Samling endog over alt, hvad han hidtil havde sét i Privatmands Eje, hans Broders end ikke undtagen, kendte den gamle Entomologs Fryd ingen Grænser. Det var ikke langt fra, han havde omfavnet og kysset sin Gæst.

Carlsen, der havde sét Samlingen de hundrede Gange og sikkert interesserede sig betydelig mindre for Insektlæren end de to andre Herrer, holdt dem ikke desto mindre hele Tiden med Selskab uden saa meget som at vise Tegn til at ville søge Enrum med sin Kæreste, hvis Skridt hørtes inde fra Stuen ved Siden af. Først da alt var sét og Kasserne behørigt bragt paa Plads, begav de tre Herrer sig ind i Dagligstuen.

»Erna,« sagde Overlæreren og gned sig fornøjet i Hænderne; »Herr Meissner har rost min Samling, særlig mine Natsværmere. Og han er Kender, virkelig

Kender. Jeg føler Trang til at drikke et Glas med ham i den Anledning - denne sjældne Gæst, denne Lykkens Papilio* (**Dagsværmer*), der, vant til den store Verdens Lys og Sol, ved et sælsomt Træf har forvildet sig til vor Afkrog. Hent en af Onkels Flasker!«

Da Frøken Rønning kom tilbage med Flaske og Glas, saa' Meissner i Spejlet, at hun i et Øjeblik, da hun trôde sig ubemærket, hemmelig gjorde et Tegn til Carlsen, hvilket denne besvarede med et koldt, stolt Blik, der hurtig fik hende til at slaa Øjnene ned. Han var ikke i Tvivl om, hvad det betød; selvfølgelig kunde hendes Forlovedes Svaghed ikke være hende ubekendt.

Overlæreren trak højtidelig Proppen op og skænkede i Glassene. Man klinkede. Idet Meissner stødte sit Glas mod Frøken Rønnings, mødtes deres Blik.

Tog han fejl, eller var det virkelig muligt? Nej nej, her var ingen Skuffelse tænkelig. Det var det samme Blik som hin Gang ved deres første tilfældige Møde! Han havde al sin Selvbeherskelse nødvendig for ikke at røbe sin Overraskelse. Aa, et Blik saa dybt, saa dvælende ømt og dog saa ubesmattet rent! Det var umuligt, at disse Øjne kunde hade ham.

Men saa . . . ?

Vogt dig, Carlsen, vogt dig! Her er maaské én med ældre Ret end din.

»Hvad siger De til den Vin, Herr Meissner?«

Han fôr sammen ved Overlærerens Spørgsmaal; Vinen havde han ikke skænket en Tanke. Hurtig førte han paa ny Glasset til sine Læber.

»En aldeles fortræffelig, gammel Madeira, Herr Overlærer!«

»Ha ha, ogsaa Kender paa det Omraade!«
Rønning gned sig fornøjet i Hænderne. »De har Ret i, at den er gammel; min Broder førte den med hjem fra en Rejse for mere end tredive Aar siden . . . min Svigersøn trôde forresten, det var Portvin, første Gang han smagte den. Hm, man kan være en god Kemiker uden derfor at være Vinkender.«

Overlæreren skænkede atter i, men Carlsen lagde Haanden over sit Glas med en Mine, der ingen Indvendinger tillod. Frøken Rønning havde kun nippet til sit. Saa drak Meissner og Overlæreren et privat Glas sammen.

Han kan altsaa beherske sig! tænkte Meissner.

Kort efter brød de op. Carlsen saa' mut ud; utvivlsomt var han bleven forstemt ved Svigerfaderens Udtalelse om, at han ikke var Vinkender. Ogsaa Frøken Rønnings Stemning syntes at have slaaet om; ved Afskeden var hun kold og afmaalt som tidligere. Men det brød Meissner sig ikke mere om, og da Overlæreren hjærtelig opfordrede ham til snart at gøre Besøget om, lovede han sig selv at tage ham paa Ordet.

- - -

XII.

Meissner laa magelig henslængt i en Gyngestol og røg lang Pibe til sin Eftermiddagskaffe. Han havde i flere Dage holdt sig hjemme i Skovfogedhuset, gnaven uden selv at vide hvorfor og højst utilbøjelig til at sé andre Mennesker. Det var et af de sædvanlige Anfald af Humørsyge, som han jævnlig plagedes af, og som i Reglen atter — tilsyneladende uden Grund — slog over i fornøjet Velvære ligesaa pludselig og uanet som de kom. Han havde ikke engang gidet være over at gaa ned og bade — noget, der sjældent hændte.

Døren, der førte ud til Haven, stod aaben med begge Fløje. Det var en meget varm Dag, men de tætte Lindetræer uden for lod kun et enkelt Solstrejf trænge igennem og gjorde det forholdsvis køligt i Stuen. Alt der inde fik et svalt, grønligt Skær, og Luften havde en egen svagt syrlig Duft som af hengæmt Træfrugt og Lavendler. Det graablomstrede Tapet viste talrige Fugtighedspletter.

Med ét hørtes Tale og Skridt uden for; der gled Skygger forbi Vinduet, og Meissner havde næppe faaet Tid til at rejse sig, før Carlsen og Frøken Rønning stod

i Døren. Provisoren havde ikke før været i Skovfogedhuset; der maatte være en særlig Anledning.

Meissner saa' straks, at han var ualmindelig oprømt; han smilede over hele Ansigtet, og Øjnene var skinnende blanke som sædvanlig, naar han havde drukket noget. Men ogsaa Frøken Rønning lod til at være i godt Lune; der var ikke Spor af kold Tilbageholdenhed over hende, og hun hilste Meissner med et allerkæreste Smil som var de gamle, gode Bekendte.

Carlsen knugede Meissners Haand:

»Jeg har faaet Stipendiet,« hviskede han, »og det er Dem, jeg kan takke for det; i Overmorgen rejser jeg og bliver maaské en hel Maaned borte! Det er et af mine højeste Ønsker, jeg faar opfyldt — tænk, helt til Wien!«

Meissner, der for længe siden havde rejst sig træt, maatte smile ad den andens overstrømmende Henrykkelse, men det glædede ham at have været i Stand til at vise ham en Tjeneste, tilmed da Carlsen utvivlsomt fortjente at faa Rejseunderstøttelsen. Og ikke mindre kært var det ham, at ogsaa Frøken Rønning syntes tilfreds.

Han fik travlt med at sætte Piben til Side og bede sine Gæster tage Plads. Kaffe kunde han desværre ikke

byde dem, da hans Værtinde nylig var gaaet, men et Glas Vin maatte de drikke. Jo visst saa, ingen Snak ! Han havde heldigvis en god Tokayer; det kunde ikke hjælpe at gøre sig kostbar. Det var ikke hver Dag. man fik et af sine højeste Ønsker opfyldt.

Han saa' hen paa Frøken Rønning som om det var ham hendes Indvilgelse om at gøre; hun nikkede og saa' paa ham med et stort, fuldt Blik. Og som det gik hin Regnvejrsdag i Udstillingsaaret, saaledes ogsaa nu: hans slette Lune var i et Nu som blæst bort, og han følte sig pludselig gennemstrømmet af et Velvære, en Glæde over at staa der i samme Stue som hun, at han næsten skælvede af Henrykkelse. Men hvor var hun ogsaa smuk, og hvor kunde hun være indtagende, naar hun vilde! Et mere fint og sjælfuldt Ansigt havde han maaské aldrig sét — han, der dog havde kendt saa mange Kvinder. Hendes Læber, naar de formede sig til Smil, hendes Øjne, naar de lod Skælmen titte frem, var vel Beundring værd. Og han gættede, at hun maatte være skøn af Legeme.

»Lykke paa Rejsen!« han stødte kraftigt sit Glas mod Carlsens; — »og med Dem, Frøken, drikker jeg ogsaa paa Opfyldelsen af et kært Ønske . . . hvis jeg var Vorherre, vilde jeg i dette Øjeblik blot bede Dem vælge!«

Deres Blik mødtes atter; han trôde at bemærke en fin Rødme farve hendes Kinder. Og næsten overstadig lystig drak han sit Glas ud.

»Egentlig kommer vi til Dem med et Forslag. . . .«

»Ja visst saa,« afbrød Carlsen. »Vi tager ud paa en lille Sejltur i Eftermiddag sammen med Postfuldmægtigen og Frk. Krüger, som De jo kender

begge to, og vilde gjerne have Dem med. Vejret er prægtigt. Vi har tænkt at tage over til Langskov og spise til Aften — dér har De jo ikke været endnu, og jeg kan forsikre Dem, der er meget smukt.«

Meissner tog med Fornøjelse mod Indbydelsen, og de blev enige om at bryde op med det samme. Frøken Rønning gik i Forvejen for at hente et Overstykke hjemme.

»Endelig synes det som om jeg begynder at faa Lykken med mig,« sagde Carlsen, mens de gik ned mod Havnen; han talte i en rørt Tone, og hans Øjne svømmede. Denne Rejse er mig allerede i og for sig lykkebebudende. Men endnu ét, som jeg vil betro Dem under Tavsheds Løfte: jeg staar i Begreb med at fuldende en betydningsfuld kemisk Opdagelse, der gaar i stik modsat Retning af de sædvanlige, idet den vil formindske Antallet af de kendte Grundstoffer. Kun nogen Tids Arbejde endnu, naar jeg kommer hjem fra min Rejse, og jeg vil eksperimentalt kunne bevise, at Klor er en allotropisk Form af Ilt! Hvad mener De? En saadan Opdagelse er endnu ukendt i dansk Videnskabeligheds Historie. Tro blot ikke, jeg taler hen i Vejret; jeg er saa sikker i min Sag som vel muligt .... Aa, jeg har i den sidste Tid næppe kunnet aande for lutter Spænding, næppe lukket et Øje; det

svimlede for mig. Men nu er jeg sikker. Og saa heldig som denne Rejse kommer: Eksperimentet, der udføres ad fotokemisk Vej, vil næmlig tage en god Maanedes Tid, og Apparatet, der er uhyre simpelt, passer ganske sig selv. Forstaar De, jeg indespærrer et bestemt Kvantum Ozon i en tilsmæltet Glasbeholder, hvor den udsættes for visse Lyspaavirkninger og saa .... endnu nogle Fiksfakserier, og jeg har Klor i Beholderen!«

Carlsen talte sig mere og mere varm, gestikulerede hæftig, lo og vidste næppe, hvad Ben han skulde staa paa. Han maatte have drukket en Del tidligere paa Dagen. Meissner følte sig mest tilbøjelig til at optage Beretningen om hans store Opdagelse som i hvert Fald noget forhastet; han vidste, at naar Provisoren ikke var helt ædru, løb hans Fantasi let løbsk med ham. Med al Agtelse for Carlsens Dygtighed forekom det ham ogsaa lidet rimeligt, at han ved de Midler, der stod til hans Raadighed, skulde have været i Stand til at løse en slig Opgave, som saa mange store Kemikere ikke havde magtet. Men naturligvis, man kunde jo aldrig vide ....

Carlsen blev imidlertid ved at udbrede sig om sin Opdagelse, stadig under Tavsheds Løfte (ikke engang sin Kæreste havde han betroet Hemmeligheden), lige til de naa'de Havnen. Postfuldmægtigen og Frøken

Krüger laa allerede med en Sejlbaad og ventede paa dem; Frøken Rønning kom faa Minutter efter.

Man sejlede ud af Havnen i bedste Stemning. Der var saa godt som ingen Vind, saa man maatte tage Aarerne til Hjælp for at slippe ud. Himlen, der om Formiddagen havde været straalende blaa, var ved Middagstid bleven noget overtrukken, og i Vest trak det op med mørke Skymasser. Men Barometeret stod meget højt.

Da de var kommen ud i Bugten, luftede det nætop saa meget, at de tilnød kunde faa Sejlene fyldte. Carlsen styrede og foreslog, at de skulde synge. Det var en Svaghed hos ham, at han bildte sig ind at have Stemme, mens han i Virkeligheden brægede som et Faar og uafsladelig tog falske Toner. De andre gjorde deres bedste for at overdøve ham.

Det gik kun langsomt fremad; med den Fart kunde det vare længe, før de naa'de Langskov. Men Carlsen lovede, at der snart vilde komme Vind, og foreslog at drikke et Glas saalænge. Naar han først var naaet ud over et visst Punkt, faldt det ham ikke ind at beherske sig; han blev da gærne ved, til han ikke orkede mere, og hans Kæreste søgte mærkværdig nok ikke at forhindre ham. Mulig vidste hun af Erfaring, at det vilde have været ganske unyttigt.

De var omtrent midtvejs i Bugten, da det begyndte at tordne i det fjærne. Carlsen lo og mente, de vilde naa Land, længe før det brød løs. Mulig vilde det endogsaa trække nord paa. Hans Forudsigelse slog dog ikke til; da de endnu var et betydeligt Stykke fra Langskov, begyndte det at blæse op, og de første Regndraaber faldt; et Lyn glimtede paa den mørke Skygrund, og nogle Sekunder efter buldrede Tordenen over deres Hoveder.

Det saa' ud til at ville blive en ganske artig Byge, og man maatte tænke paa at beskytte sig mod Regnen, særlig for Damernes Skyld. Der var ikke andet for end at fire Storsejlet ned og bruge det som Presenning, under hvilken de kunde krybe sammen; Carlsen fik saa hjælpe sig med Fokken som han bedst kunde.

Det viste sig snart, at denne Foranstaltning var yderst gavnlig, thi det blev et Herrens Vejr. Lyn paa Lyn og et aldrig tiende Tordenbulder. Regnen styrtede ned i Strømme og piskede Havet i Skum.

Frøken Krüger var saa »forfærdelig bange«, at hun nær var krøbet ind under Postfuldmægtigens Frakke; de andre derimod fandt Uvejret storslaaet skønt, selv da det begyndte at dryppe gennem Sejldugen. Carlsen havde fundet en gammel Oljetrøje og sad stadig til Rors.

Man maatte rykke sammen paa en ganske lille Plads for ikke at blive vaad. Meissner sad ved Siden af Frøken Rønning, saa tæt, at deres Skuldre rørte

hinanden. Hvad han følte ved denne Berøring, var nok til at sige ham, at han strængt taget burde sætte sig ud i Regnvejret ved Siden af Carlsen og ikke en eneste Gang sé dennes Kæreste, saalænge han var borte. Men Meissner var nu engang ikke af dem, der gjorde sig mange moralske Skrupler; han kunde paa sin Vis være et hjærtensrart Menneske, der gjerne undte andre alt muligt godt, men han havde aldrig været vant til at nægte sig selv noget. Heltegærrningen at sætte sig ud i Regnvejret udførte han derfor blot i Tankerne, for bag efter at føle saa meget desto større Behag ved Situationen.

Thi at det virkelig var en Situation, kunde der ikke være Tvivl om. Skønt ingen af dem lod sig mærke med noget, følte de dog begge to, hvor nær de sad hinanden. Og Meissner var fintfølende nok til ikke brutalt at ødelægge Stemningen ved nogen direkte Tilnærmelse. De sad kun saa tæt op ad hinanden, fordi Forholdene nu engang bød det, hvis ikke én af dem skulde blive vaad, og naar han talte, nødte Tordenbragene ham til at nærme sin Mund meget tæt til hendes Øre. Der var aldeles intet at gøre sig Samvittighed af.

Uvejret varede kun lidt over en halv Times Tid; Meissner ønskede, det vilde have varet ved Resten af

Dagen. De sad jo saa godt. Frøken Krüger og hendes Fuldmægtig var aabenbart af samme Mening. Først da Solen atter skinnede og tegnede en prægtig Regnbue paa den mørke Uvejrgrund, rejste de sig. Det drivvaade Sejl blev atter hejset, og Farten fortsattes betydelig raskere end før, da der nu var kommen Vind.

Resten af Dagen gik paa bedste Maade. De spiste til Aften i Langskov Kro, hvorfra man havde den herligste Udsigt over Havet. Carlsen havde sørget for rigelige Drikkevarer; han lod til at være fast bestemt paa at slaa sig løs, og Følgen blev da ogsaa, hvad man kunde tænke sig. Da det led mod Solnedgang, og det blev Tid at vende tilbage, maatte Meissner og Postfuldmægtigen lempelig hjælpe ham ned til Baaden.

Men selv her vilde han absolut have endnu et Glas, og de andre maatte føje ham. Han vilde, sagde han, drikke en Skaal for sin Ven og Velgører, Meissner. Det var et Menneske, man kunde have Tillid til. Derfor vilde han bede ham passe paa hans (Carlsens) Kæreste, mens han selv var borte. Ja, det var hans fulde Alvor, — ingen anden end Meissner skulde være hendes Kavallér saalænge; saa var hun i gode Mænder.

Hermed blev han ved en Stund, op ad Vægge og ned ad Stolper; stadig kom den Tanke igen: Meissner skulde være Ernas Kavallér.

De andre lo; selv Frøken Rønning stemte i med. Det lod ikke til, at hun tog sig Carlsens Tilstand synderlig nær. Men Meissner bed sig i Læberne.

Det blev henimod Midnat, før de naa'de tilbage. Frk. Krüger og Postfuldmægtigen skulde samme Vej som Carlsen og lovede at tage sig af ham. Meissner kom da til at følge Frk. Rønning hjem alene.

Det var knapt nok, hun berørte den Arm, han bød hende, med sine Fingerspidser, men iøvrigt var hun venlig og elskværdig, som hun havde været det paa hele Turen. De talte meget og ivrigt. Kun da Meissner slog paa deres Møde i Udstillingsaaret, blev hun tavs, men de var da allerede lige ved hendes havelaage.

»Godnat!« — hun rakte ham Haanden. »Og besøg os snart!« vilde hun have sagt, men i det samme havde Meissner bøjet sig over mod hende og kysset hende paa Halsen.

Hun skreg ikke, sagde end ikke et Ord, men i næste Nu fornam Meissner et smældende Ørefigen. Det kom saa uventet, at han blev som lammet af Overraskelse. Før han kunde faa en Stavelse over Læberne, havde hun smækket Laagen i efter sig.

— — —

XIII.

Carlsen rejste med Aftentoget. Ved Afskeden sagde han endnu engang — tilsyneladende for fuldt Alvor — til Meissner:

»Lov mig at passe paa min Kæreste, mens jeg er borte!«

Meissner smilede som én, der vil vise, at han nok forstaar Spøg, og de fik ikke Lejlighed til at veksle flere Ord; Toget holdt kun 3 Minutter, og der var en Mængde Mennesker paa Perronen.

Blandt disse selvfølgelig Overlæreren med Datter. Frøken Rønning hilste fuldkommen utvungent paa Meissner; man skulde ikke tro hun mere skænkede Hændelsen efter Sejlturen en Tanke. Hun havde trakteret ham efter Fortjeneste, og dermed var de kvit; han skulde vel vogte sig for at komme dér igen for det første. Hvor var hun dog stolt og sikker paa sig selv! Han maatte beundre hende.

Da han gik hjem den forrige Nat, havde han ikke været fri for at føle sig flov og ærgerlig tilmode. Sandelig, om ikke hans Kind sved! Han besaa' den i Spejlet, da han havde tændt Lys; det kunde ikke nægtes, at den var paafaldende rødere end den anden. Det havde været et ordentligt, velment Klask.

Hun var ikke langt fra at imponere ham, den gode Frøken Rønning. Han var ikke vant til at blive behandlet saaledes af Kvinderne, og aldrig var der bleven budt ham en saa fyndig Irettesættelse. Gudbevares, at de i Begyndelsen gjorde sig lidt kostbare, var kun i sin Orden — det hørte nu engang til — men dette her betød mere. Hun havde aldeles

utvetydig givet tilkende, at hun ikke vilde finde sig i den mindste Tilnærmelse fra hans Side. Det baade irriterede og — behagede ham.

Thi han ønskede ikke, hun skulde være som Kvinder er flest; hun skulde være hans Beundring værd, kunne taale at sés paa kort Afstand; han vilde ingen fladbundet Erotik, efter hvis korte Rus man vaagner med en flov Smag i Munden. Han forstod hende i Grunden ikke — men det gjorde intet; han yndede ikke de Karakterer, man straks kan gaa lige ind i med Træskostøvler paa. Løsningen paa Gaaden fandt han vel nok; foreløbig var han blot nysgærrig efter at erfare, hvorledes hun herefter vilde opføre sig mod ham.

Det var ham derfor ikke ukært, at Overlæreren hagede sig fast i ham og absolut vilde have ham med hjem til Aften. For et Syns Skyld lod han sig først nøde lidt og blev ikke lidt forbavset, da Frk. Rønning kort erklærede som om der ikke kunde være Tale om andet:

»Naturligvis følger Hr. Meissner med!«

Det havde han ikke ventet.

Iøvrigt fik de ikke Lejlighed til at veksle mange Ord. Overlæreren talte hele Tiden. Først da de var

blevet af med Overtøjet og kom ind i Stuen, blev de et Minut alene.

Deres Øjne mødtes; hun saa' paa ham med et klart, fast Blik og et halvt Smil, der saa tydelig som noget sagde:

»Kære Ven. De har begaaet en Dumhed; lad være med det en anden Gang — paa den Betingelse tilgiver jeg Dem. Det er meget bedre at være gode Kammerater; skal vi sige det?«

Han nikkede forstaaende; saa nikkede hun igen, og nu bredte Smilet sig over hele Ansigtet. Der kom over hende et Udtryk af befriende Lystighed, og før han vidste et Ord af det, fôr hun med et overgivent Hop ud i Køkkenet, trallende en eller anden lystig Melodi.

Han greb sig i at stirre med aaben Mund paa Døren, hvorigennem hun var forsvunden. Dette havde han unægtelig heller ikke tænkt sig. Hun forbavsede ham mere og mere. Men han maatte indrømme, at det var en fortrinlig Maade at tage Situationen paa.

Efter Bordet lod Overlæreren bringe Toddy ud i Haven. Det var ingen stor Plet Jord, men den var nydelig holdt og laa kønt ved Aaen, der blank og aftenstille gled forbi.

Ikke et Blad rørte sig; Vimplen paa Flagstangen hang aldeles slap. Tusender af Insekter krydsede om i Luften, og Græshopper »sang« alle vegne. Fra de tilstødende Haver hørtes Lyd af Stemmer og glad Barnelatter. Nu og da gav det et Plask, naar en Fisk slog op i Vandskorpen.

»Jeg elsker denne Aa.« sagde Meissner; »ingen By i Danmark har den smukkere. Det er mig en Nydelse at lade mig drive ned ad den i min lille Baad. Og tænk, jeg lagde straks Mærke til Huset her; jeg følte mig tiltalt af det, lidet anende, at jeg skulde blive Gæst inden dets Vægge. I det hele taget har jeg forelsket mig i Deres By; jeg kunde godt slaa mig til Bo her, aldrig forlade den mere (Han følte, at han løj en Smule; det var ikke hans Sag at holde det længe ud paa ét og samme Sted). Skoven, Havet, ja Menneskene med — alt er i de faa Maaneder jeg har været her, blevet mig hjemligt og kært.«

»Ja ikke sandt!« Frøken Rønning saa' helt glad ud.

»Jeg for mit Vedkommende kunde slet ikke tænke mig at bo noget andet Sted; blot jeg har været ganske kort Tid borte, har jeg ligefrem lidt af Hjemve.«

»Dér traf De rigtig min Datters svage Punkt. Hr. Meissner.« bemærkede Overlæreren smilende: »hun

vil aldrig glæmme Dem Deres Lovtale over Ørby — det er den lige Vej til hendes Hjærte. Ikke sandt. Erna?»

»Jo,« svarede hun og rødmede svagt; »jeg nægter ikke, at jeg er glad over, at Hr. Meissner, der har rejst saa meget og sét mere end de fleste, synes om vor By.«

»Og allerhelst vilde jeg bo her ved Aæn, i et Hus som dette, blev Meissner ved: »jeg er ikke langt fra at misunde Dem denne Plet. Selv om Vinteren maa her være dejligt.«

»Ja det kan De tro! Saa har vi den vide Udsigt over Havet og mod Skoven med de rimpudrede Træer. Og som Stjærnerne kan tindre en klar Frostnat! Jeg har tit som Barn siddet herude om Aftenen uden at bryde mig om Kulden og bare set mod Himlen og været henrykt. Og naar Aæn blev tillagt, og jeg fik spændt mine Skøjter paa! Bymenneskene gyser ved Tanken om Vinteren paa Landet; de aner ikke, hvilke Nydelser den har at byde. Alene det at sidde lunt inden fire Vægge, naar Lampen er tændt, og Tekedlen snurrer i Kakkelovnen, mens Stormen hyler uden for, og Sneen pisker mod Ruderne! Man føler sig saa trygt gæmt i sin kære, lune Rede, at man knapt véd, hvor man skal gøre af sig selv for lutter Velvære . . . Og saa den Glæde, naar Sneen begynder at smælte og Græsset titter frem og Krokus og »Hanekam« sætter

Blomst! Alene for denne Overgangs Skyld er Vinteren værd at leve her. En Morgen aabner man sit Vindu og hører Lærken synge, og Solen skinner allerede, saa Vindueskarmen er ganske varm at føle paa, og uden for ligger Katten tæt op ad den lune Væg og gotter sig. Jeg vilde nødig bytte mod Sydens evige Sommer!«

Hun havde talt sig ganske varm. Meissner stirrede ufravendt paa hende og følte en hed Beundring for denne Kvinde skylle som en Bølge gennem hans Blod. Der, lidt bag Øret, var det, hans Læber havde kysset hendes fine, bløde Hud — for første og eneste Gang! Aa, hun maatte gærne slaa ham ti Gange i Ansigtet, blot han turde kysse hende en Gang til. Og de Læber, saa røde og buerundede, saa fyldigmodne — — forstod de mon at kysse igen? Formodentlig; hun var jo forlovet. Skønt han aldrig havde sét hende kysse Carlsen, følte han et sviende Ubehag ved Tanken om, hvor ofte det maatte være sket. Og hvem vidste — Carlsen med det hæftige Sind, den tydelig udtalte Lidenskab . . . var det mon om et Jomfrubrust denne Kjole rundedes saa fint og bølgeblødt? — Nej fy, ingen saadanne grimme Tanker! Det var stygt af ham, det havde han slet ikke Lov til. Hun *maatte*, hun *skulde* være ren og skær som den Foraarsmorgen, til hvis Pris

hun havde talt — naar den første Lærke synger, og Duggen glimrer over unge Blade!

. . . Og hvad nyttede det saa? Det var jo dog ikke ham, hvem dette Foraars Herlighed skulde aabenbares!

Verdensmanden Meissner sad dér ganske adspredt og overhørte, med Skam at tale om, en Bemærkning af Overlæreren, saa denne maatte gentage sit Spørgsmaal.

»Nej, jeg kan slet ikke tænke mig nogensinde at skulle forlade Ørby,« gentog Frøken Rønning, halvt som henvendt til sig selv, og saa' drømmende hen for sig.

»Tror De da, Carlsen vil kunne finde sig i at tilbringe hele sit Liv i en Provinsby?« spurgte Meissner lidt onskabsfuldt.

Det undgik ham ikke, at det gav et Sæt i hende, og der kom et alvorligt Udtryk i hendes Øjne. Imidlertid undgik hun at svare direkte.

Men han kunde ikke dy sig for at blive ved, nætop fordi han mærkede, det pinte hende; med den uskyldigste Mine af Verden udbredte han sig om Carlsens utvivlsomme Begavelse og lod falde en Antydning om, at denne mulig snart vilde opnaa almindelig Anerkendelse. Carlsen stilede sikkert

højere end til at slide som Provisor paa et lille Provinsapotek; der blev i vore Dage givet saa mange Privilegier — det var ikke usandsynligt, at han vilde kunne opnaa et, maaské endog i selve Hovedstaden. En Lærerpost ved den farmaceutiske Læreanstalt el. lign. vilde heller ikke ligge fjærnt. Kort, en Mand med hans Ævner havde ubetinget gode Udsigter; at han havde faaet Rejsestipendium var allerede en Begyndelse, der vilde henlede Opmærksomheden paa ham.

Meissner mente virkelig, hvad han sagde, og Overlæreren gav ivrigt sit Bifald tilkende. Det glædede ham, at Meissner vurderede hans Svigersøn efter Fortjeneste. Han selv havde i Begyndelsen følt sig en Del frastødt af hans noget aparte Væsen, men maatte nu indrømme, at man ikke skulde skue Hunden paa Haarene. Det vigtigste var jo, at han og Erna holdt af hinanden.

Frøken Rønning rejste sig pludselig og brugte et temmelig intetsigende Paaskud til at fjærne sig. Meissner var ikke i Tvivl om, at det ene og alene var for at undgaa en Fortsættelse af Samtalen.

Overlæreren lod ikke til at ane, at Æmnet var hans Datter ubehageligt; han vedblev at pludre fortroligt

med Meissner, der med tilgivelig Nysgærrighed bestræbte sig for at holde ham i Aande.

Erna havde lige fra Barn af været en underlig Pige, ikke fri for en Smule Overspændthed, muligvis en Arv fra hendes desværre tidlig afdøde Moder. Under hendes Opvækst havde en ejendommelig sværmerisk Naturtilbedelse været egen for hende; hun havde ikke kendt nogen større Glæde end at ledsage sin Fader paa entomologiske Ekskursioner i Ferietiden; ikke just fordi hun særlig delte hans mere specielle Interesse; det var Naturen i det hele, der begejstrede hende. I sit Forhold til Mennesker havde hun vist besynderlige Sympatier og Antipatier; et eneste Blik var nok til, at hun havde sit Syn paa en Person fuldt og færdigt, og mærkværdigt nok havde hun ofte Ret i sin Dom; selv efter at hun var bleven voksen, havde hun tildels bevaret denne Ejendommelighed. Hendes Forlovelse med Provisoren havde derfor overrasket Overlæreren i høj Grad, thi første Gang, hun saa' ham, havde hun sagt: Jeg kan ikke lide ham, han gør mig bange!

Meissner vilde gerne have haft mere at vide, men de blev afbrudt ved Frøken Rønnings Tilbagekomst. Der var ikke mere Spor af Forstemthed hos hende; hun smilede og saa' straalende fornøjet ud.

Lidt efter slog Klokken ti; efter landlige Forhold var det Tid at trække sig tilbage.

»Jeg faar en Idé,« sagde hun, da Meissner rejste sig for at tage Afsked, »jeg vil ro Dem op ad Aaen, i vor Baad, saa har De kun et Par Minutters Gang til Skovfogdens. Hvad mener De? Tør De betro Dem til min Sømandsduelighed?«

Meissner havde et galant Svar paa Læberne, men tog sig i det; han følte, at en fad Kompliment vilde mishage hende.

De stødte fra Land. Hun vilde absolut ro selv og anviste med komisk Myndighed Meissner Plads paa Agtertoften. Ombord i hendes eget Fartøj var hun selv Kaptejn!

Naar man kom forbi Sønderbro, drejede Aaen bort fra Byen og løb i sydvestlig Retning, med Ørbygaards Skove paa den ene og aabne Marker til den anden Side. Her gjorde Meissner atter et Forsøg paa at faa Lov til at tage Aarerne, men derom vilde hun lige saa lidt som før høre Tale. Havde han ikke vidst bedre, kunde han have trôt hun lagde an paa at vise, hvor godt del klædte hende at ro.

Det var temmelig lyst; Maanen. der var et godt Stykke over første Kvarter, stod omtrent ret i Syd. Han kunde tydelig skælne hendes Træk og følge enhver af

hendes Bevægelser, selv da de var kommen ind i Læ af den mørke Skov. Det faldt ham ind, at som hun sad der med en Aare i hver Haand, saa tæt ved ham, at deres Knæ var nær ved at berøre hinanden, vilde hun modstandsløs have været prisgiven et Angreb fra hans Side, men i samme Sekund sagde han til sig selv, at en saadan Fremfærd herefter var bleven umulig. For ikke at tale om Carlsen havde hun selv ved i Dag at anslaa en tillidsfuld, kammeratlig Tone sat en Stopper for alt sligt; det vilde være mere end Mangel paa Ridderlighed, det vilde være komplet Sjofelhed at bryde det stiltiende Løfte om godt Kammeratskab, de nys havde givet hinanden.

Men indtagende var hun! Hvor yndefuldt hendes Legeme bøjedes mod ham, naar hun løftede Aarerne; hvor bølgeblødt hendes fyldige Bryst skød frem under det stramme Kjoleliv, naar hun med et kraftigt Tag lagde sig tilbage! I den usikre Belysning syntes hendes Øjne mørkere end ellers, og det forekom ham, at hun ofte rettede Blikket mod ham.

I Begyndelsen havde de talt ret livligt, men efter som de fjærnede sig fra Byen, gik Samtalen efterhaanden istaa. Dèr, hvor de nu befandt sig, var de fuldkommen ene; ikke en Lyd forstyrrede Stilheden.

Hun røde ikke saa kraftigt til mere; Baaden gled kun ganske langsomt mod Strømmen, der sagte pjaskede mod Forstavnen. De vaade Aarer glimtede i Maaneskinnet.

»Hvor her dufter!« Han indaandede Luften i fulde Drag.

»Det er Kløveren, der staar i Blomst. Og se ind over Markerne, der straalere i Lyset . . . hvor det funkler alle Vegne! Det er Duggen, der falder.«

»Og de høje Siv dér: skønt der ikke er nogen Vind, hvisker det dog i dem.«

»Det er Strømmen, der bevæger dem — og Fiskene maaské. Hørte De det Plask? Det var ganske sikkert en Gedde. . . . Sé, dér fløj en Ugle! ... Og hørte De Vandrotten pibe?«

»Aa, den Kløver! Den blander sig med Duften fra Skoven. Er det ikke Linde, de store Træer dér? ... Jo, nu husker jeg, det er den lange Allé. der fører op til Gaarden. Her lugter ogsaa af Kaprifolium. Og kan De mærke den fine, lidt syrlige Em fra Skovbunden der inde?«

»Se her er det, Aaen udvider sig næsten til en lille Sø. . . Hvor her er fuldt med Aakander — flest gule! De hvide holder jeg mest af, men jeg plukker dem aldrig, for de maa sés, naar de flyder paa Vandet — især som

nu i Maanelys, mellem alle de brede, skinnende Blade . . . Her er forresten saa at sige ingen Strøm; jeg kan godt tage Aarerne ind et Øjeblik. Dette er en dejlig Plet; jeg kunde ro omkring her den hele Nat — og det vilde da forøvrigt ikke være første Gang.«

»Men venter Deres Fader ikke paa Dem?«

»Fa'r sidder fordybet i sine Bøger, eller ogsaa er han gaaet i Seng; han lader mig altid komme og gaa som jeg vil. . . . Saa' De det Stjærneskud der? — det var, som om det faldt tæt bag Skoven. . . . Og vil De høre, nu kvækker Løgfrøerne inde i Dammen; der er næmlig en Dam med Løgfrøer inde i Skoven . . . Pelobates fuscus; jeg kan ogsaa Latin, ser De; som Barn vilde jeg ikke lade mig afdisputere, at det var Fisk, naar jeg saa' dem halvt udviklede svømme om med et kuglerundt Legeme og en vældig Hale. . . . Og saa er der et Gærde, tæt bevokset med Svaleurt, visstnok det eneste Sted her paa Egnen, hvor den vokser i saadan Masse; Stænglerne er fulde af en prægtig gul Mælkesaft. Har De Lyst, skal jeg engang vise Dem, hvor det er; der er dejligt — en hel Urskov! Der kommer sjældent et Menneske . . . Saa, nu ligger vi fast i Sivene. Vil De sé den vældige Dunhammer der? . . . Nej, pluk den ikke, den er smukkest, hvor den staar. Og Ved De forresten, jeg holder ikke af, at man

plukker Blomster; — er det aldeles udelukket, at Planten har en Fornemmelse deraf, paa en viss Maade lider derved? Ja nu smiler De; jeg véd godt. De vil tale om Nerver, Ganglier og alt saadant noget, men det overbeviser mig ikke. Det gør mig tit ondt, naar jeg er nødt til at træde Græsset ned, og jeg kan daarlig bringe det over mit Hjærte at rykke en smuk Ukrudtsplante op. Er det paa Forhaand afgjort, at man ikke engang i Fremtiden vil tale om Plantepineri som man nu taler om Dyrplageri? Planten har dog ogsaa Liv . . . Ja, det kan slet ikke hjælpe, De smiler saa overlegent; de Herrer Videnskabsmænd har for tit maattet tage deres Ord i sig igen til at jeg kan have rigtig Tiltro til dem. Kan De maaské nævne mig en eneste Ting, som alle Forskere til alle Tider har været enige om? — Jo Tak, at to og to er fire, og at den rette Linje er den korteste Vej mellem to Punkter, men det véd selv Dyrene . . . Tys, der er noget, der bevæger sig inde paa Bredden.«

»Det er Mikkell; kan De sé. dér staar han i Skyggen og glor nysgærrig paa os; hu hej, nu fik han Fart paa ind gennem Skoven — lydløst, som blæst bort!«

Hun foldede Hænderne om Nakken og lænede Hovedet tilbage.

»Gudskelov, jeg ikke er Digter!«

»Men hvorfor dog?«

»Jo, saa vilde jeg ikke kunne nyde en Aften som denne saa fuldt og frit. Jeg vilde plage min Hjerne, ængstelig stræbe at indprente mig det hele Seneri, hver lille Nuance, hver Farvefortoning, hver Lyd i Naturen for at kunne gengive alt som jeg havde set og hørt det — — nu er det hele kun en Fest for mig. . . . Men jeg vil ro lidt igen, vi maa endnu højere op ad Aaen. De er vel ikke søvnig? Hvad mener De om at ro helt op til Træbroen i Udkanten af Skoven?«

»Ja, hvis jeg maa ro lidt; jeg forsikrer Dem, jeg siger det ikke af Høflighed, jeg føler virkelig Trang til at røre Armene.«

Hun samtykkede endelig. Hendes Arm berørte ganske let hans Skulder, idet de byttede Plads; han følte det som en sød Gysen, der jog Blodet op i hans Kinder. Hvor gjerne havde han ikke slynget Armen om hendes Liv og trukket hende ned paa sit Knæ! Han tog et Par Aaretag, saa Vandet skummede om Baaden.

Længere oppe, hvor Skoven et Øjeblik slap, havde de fri Udsigt mod den nordlige Himmel, der var klar som af gryende Dag. En mangefarvet Skydis dækkede Synskredsen. Kun de større Stjærner var synlige.

»De, som har rejst saa meget — sig mig. har De sét noget skønnere end dette?«

»Aa nej, i hvert Fald intet, der har talt hyggeligere, mere hjemligt til Hjærtet. Jeg har sét mere straalende, imponerende Landskaber selvfølgelig; en Fremmed vilde vel nøjes med at kalde dette ganske net — vi ligger jo syd for Midnatsolen og nord for Middelhavet. Den Fred og Hvile, vi finder i disse Bakkers flade Bølgelinjer, disse sagtmodige Skoves Aftenstilhed vilde en Udlænding næppe føle som vi. Hvad er denne Aa stort andet end en Bæk med en Haandfuld Siv hist og her? Men lige meget — for os er det skønt, og aldrig har jeg følt denne Skønhed mere end i Aften.«

Hun hørte kun halvt efter, syntes hensunken i Tanker. En Stund talte ingen af dem; hendes Blik hvilede stirrende og eftertænksomt paa Aaen, og hendes Ansigt blev pludselig koldt og alvorligt med et skarpt Træk om Læberne. Saa med ét løftede hun Hovedet, saa' sig om som én. der vaagner, og sagde:

»Jeg forlader aldrig Ørby!«

Han svarede ikke; det var som om Ordene ikke var henvendt til ham. Men i hans »Sjæl jublede det; det var Carlsen, hun tænkte paa. Hun elskede ham ikke!

Og atter maatte han tage saa kraftig fat paa Aarerne, at Baaden næsten hoppede hen over Vandet.

Ved »Træbroen« vendte de endelig om. Hun tog atter Aarerne, og de gled rask nedad med Strømmen. Da de kom forbi Alléen, der førte op til Ørbygaard, hørte de Taarnuret deroppe slaa halv tolv, og lidt efter lagde de til Land udfør Skovfogedboligen.

Han tilbød spøgende nu til Gengæld at ro hende hjem i sin egen Baad, men hun smilede svagt og rystede paa Hovedet; hun var endnu ganske alvorlig.

»Men i Morgen efter Middag maa jeg hente Dem til en Tur, ikke sandt?«

Hun tænkte sig lidt om.

»Maa jeg ikke?«

Hans Stemme havde det bløde Tonefald, som Kvinderne elskede hos ham, og som sjælden bragte ham et Nej, naar han bad.

»Jo, I Morgen efter Middag!«

Hun nikkede til ham og stødte fra Land.

- - -

Da Meissner var bleven ene, fik han endnu engang et Anfald af Samvittighedsskrupler — et meget svagt Anfald, som han paa Forhaand hurtig var færdig med.

»I Grunden burde du rejse den Dag i Morgen!« sagde han til sig selv; »dette her ender blot med

Fortrydelse. Men paa den anden Side fortryder du det ogsaa straks, naar du er rejst. Det vil blot gaa dig som Drankeren, der efter heltemodig at være gaaet forbi Værtshuset siger: godt gjort, Valentin, det skal du F. g. m. have en Snaps for!«

Og han smilede spottende ad sig selv.

- - -

XIV.

Det led mod de lyse Nætters Ende. Dagene tog mærkelig af; allerede ved ni-Tiden var det temmelig mørkt, og om Natten tændtes et funklende Stjernemylr.

Men Aftnerne var endnu blide og sommerlige. Selv gamle Folk mindedes ikke en Sommer med saa mange skønne Aftner. Sjælden rørte en Vind sig efter Solnedgang; Luften var stadig mild og lun med Duft som af staksat Hø og moden Frugt.

Om Dagen brugtes Mejeredskeer og Rive flittigt paa Markerne. Den gule Rug og den lysegrønne Byg faldt i lange Skaar, bandtes op af svedende Piger i bart

Særkeliv og sattes i Hov. Men naar det blev Aften, og Skyggerne faldt, søgte Karle og Piger, parvis eller i smaa Flokke, de stille Skovveje, hvor der var Køling efter den varme Høstdags Slid, og hvor det var saa lokkende farligt for to at færdes ene sammen. Og tit blev i de Nætter Søvnens kun ringe.

I Meissners Stue med de store, skyggefulde Træer udenfor blev det tidligt mørkt, saa at han som Regel maatte tænde sin Lampe en Times Tid eller to, inden han gik til Sengs. Om Dagen var han ikke meget hjemme, og hvor han færdedes, paa Mark eller i Skov, eller han sejlede ud i Bugten, var det ofte i Selskab med Frøken Rønning.

Man kunde have trôt, han havde lagt sig Carlsens Afskedsord paa Hjærte: at passe paa hans Kæreste, mens han var borte.

- - -

En stille Avgustaften. — Mørket var nætop faldet paa. — sad Meissner i sin Dagligstue og havde taget en Lommebog frem, som aldrig forlod ham, og hvori det var hans Vane at optegne forskellige Stemninger og Indtryk, i Reglen kun løst henkastede Sætninger, som oftest aldeles uforstaaelige for andre, eller ogsaa i

Form af en let, hurtig udført Tegning, sjældent et Par Verslinjer. I den senere Tid var Optegnelserne imidlertid bleven flere og betydelig indholdsrigere, og hver Gang der simpelthen stod »hun«, betød det Erna Rønning.

Vinduerne stod aabne. Meissner bakkede stærkt paa sin lange Pibe for at holde Myggene borte, der ude fra Haven lokkedes hid af Lampelyset. Nu og da kom en stor Natsværmer farende, baskede nogle Gange haardt mod Kuplen og forsvandt igen. Fluerne under Loftet vaagnede og summede søvnigt. En tyk Spyflue satte sig næsvist paa hans Haanded og kom ufortrødent igen, naar han jagede den bort.

Han havde mod Sædvane ikke sét Frøken Rønning i et Par Dage, og det skønt han mange Gange havde

været nede ad Aaen og spejdet efter hende. Derfor maatte den Aften Lommebogen holde for. Thi at han længtes efter hende, faldt det ham intet Øjeblik ind at fragaa. Han havde nylig skrevet et Par Linjer, som andre nødig skulde læse.

Nu bladede han frem og tilbage i Bogen. Den var flere Aar gammel, rig paa Notitser fra Udlandet og fra København. Men i Øjeblikket var det kun Optegnelserne fra Ørby, der optog ham, og blandt disse særlig dem, der skrev sig fra Tiden efter Carlsens Afrejse. Skønt han saa udmærket godt huskede deres Indhold, læste han dem paa ny igennem som de stod, hulter til bulter, uden Hensyn til Tidsfølgen.

- - -

Hun er højst egen. Maaské vilde hun ikke engang tage sig ud i en Selskabssal. Men med den frie Natur som Baggrund er hun fortryllende.

- - -

Aa, de Kvinder — de Satans Kvinder!

- - -

Den Frimodighed, med hvilken hun omgaas mig. holder min Lidenskab i Tømme. Aner hun virkelig ikke, at jeg er forelsket i hende?

- - -

Vi maatte vade i Land. Hun trak Sko og Strømper af som om det var den naturligste Ting af Verden. Er det mig, der er naiv, og hun en dreven Kokette? *Nej, nej, nej!* Tilgiv mig, Erna! Ved de store Badesteder har jeg sét Hundreder af Kvinder kokettere med deres Fødder og mere end det — du er ikke som de. — Gid Vandet havde været lidt dybere!

- - -

Hun ligner ingen anden Kvinde, jeg har kendt — ingen!

- - -

Dejlig Tur! Jeg laa i Græsset ved hendes Fødder. Men jeg turde ikke. Hun har tryllebundet mig med sin

barnlige Tillid. At hun kan være saa enfoldig at tro paa et sligt Kammeratskab!

- - -

Jeg fortalte, at jeg havde faaet Brev fra Carlsen. Men ikke en Mine i hendes Ansigt fortrak sig. Og dog er jeg viss paa, at heller ikke hun længes efter den Dag, han skal komme hjem.

- - -

Erna, du gjorde mig svimmel i Dag, da du blottede Armen for at fiske Vandplanter op fra Bunden. Jeg kunde miste Forstanden over din Dejlighed!

- - -

Regnvejr, trøstesløst Regnvejr! Ikke sét hende i to lange Dage! Det forbandede Vejr!

- - -

Ligget og drevet i Sivene hele Formiddagen for at opfange et Glimt af hende. Var rasende paa det hvide Gardin.

- - -

Hvor var din Stemme blød i Aftes og dit Haandtryk varmt. Elsker du mig dog lidt — bare ganske lidt?

- - -

Drømt om hende i Nat (!!!). Fanden tage al Ridderlighed! Holder det ikke ud i Længden!

- - -

Ikke for intet er Valmuen hendes Yndlingsblomst. Hun er som dèn svulmende yppig og dog kold. En unænsom Berøring — og Bladene falder af. Ja. havde Carlsen endda ikke været; — jeg hader ham!

- - -

Er det mig, der hedder Alfred Meissner? Jeg jublede som et Barn, da hun sagde, hun havde savnet mig i disse Dage. Saa fortrolig har hun endnu aldrig vist sig overfor mig.

- - -

Hun elsker mig alligevel ikke. Men *ham* elsker hun heller ikke. Jeg kan ikke blive klog paa hende.

- - -

Det var bælgmørkt, da jeg fulgte hende hjem; Lygterne var ikke tændte. Frøken Krüger og Resch forlod os allerede ved Stationsvejen. Vi mødte ikke et Menneske. Hun tog selv min Arm; det gøs i mig af Fryd. Hvor hendes Arm er fast og rund! Jeg maatte knuge den til mig.

- - -

Hendes Stemme skælvede, da hun vendte Ansigtet bort og afværgende hviskede sit: »Nej, nej!« Nu véd hun altsaa, at jeg elsker hende.

- - -

I Strandskoven. Forstemte begge to.

- - -

Herlig Sejltur langt ud i Bugten. Paa Hjemvejen endelig atter fundet den gamle, fortrolige Tone.

- - -

Forstaar hun da ikke, at hun leger med Ilden? Jeg føler et Rovdyrs Instinkt i mig. Det er længe siden, jeg har favnet en Kvinde.

- - -

Stor Staahej! Sprunget ud i Havnen og trukket en Dreng op af Vandet. Ladet mig beundre. Idioter! Det var blot fordi det var den rige Meissner. En sølle Maler vilde de blæse et langt Stykke.

- - -

Foræret hende en Akvarel: Aaen og det gule Hus. Sagde temmelig kølig Tak.

- - -

Hvad gaar der af hende? Atter stejl og unærmelig som i Begyndelsen; næppe et Smil. Og jeg er mig bevidst ikke at have gjort eller sagt det ringeste, der kunde støde hende.

- - -

Carlsen skriver, at han kommer hjem om en fjorten Dages Tid. — Hun syntes glad derover. Ubegribeligt! Skulde hun dog længes efter ham?

- - -

Den overlegne Verdensmand Alfred Meissner opført sig som et Fjog.

- - -

Provins-Koncert og dito Sommerbal i Forsamlingsbygningens Have. Aa, hun er sød, sød, sød! Gudskelov for Frøken Krüger, den lille Gaas, ellers havde jeg nu haft en eller anden Dumhed at

begræde ! Men hvor var hun dog ogsaa dejlig! Saa forelsket trôde jeg ikke, jeg skulde kunne være bleven mere.

- - -

Ti Aar af en glad Alderdom for en Nat hos hende! Ingen højere? — Du burde skamme dig, Alfred, men du gør det alligevel ikke!

- - -

!!! Vilde hun mon blive meget vred, hvis hun vidste, jeg havde luret? Det lader til, jeg bliver mere og mere forrykt for hver Dag, der gaar.

- - -

Er hun lunefuld? I Dag var hun atter venlig — sød som aldrig før. Fik Lov til at tegne hendes Profil; desværre maattet tage Frøken Krügers med i Tilgift. Hun er i den senere Tid bestandig sammen med os, siden Postfuldmægtigen rejste. Gid Fanden havde hende!

- - -

Hvor kan du nænne at spille Dagene; nu kommer han jo snart! Jeg vil ikke blive og sé eder sammen. Hellere end at . . .

- - -

Han afbrødes af en Banken paa Døren og gæmte hurtig Bogen. Det var Skovfogedkonen, der kom med et Brev, hendes Mand havde faaet med til Hr. Meissner fra Postbudet, der helst sparede Vejen, naar han kunde.

»Tak!«

Meissner tog ligegyldig mod Brevet, som han straks saa' var fra Carlsen, og kastede det hen paa Bordet; greb saa en Tændstiksæske og tændte Fyr paa sin Pibe, der var gaaet ud for ham.

Men Madam Larsen gik mod Sædvane ikke straks efter at have røgtet sit Ærende, skønt Meissner havde vendt hende Ryggen. Han kunde meget godt lide Konen, men var helst fri for at høre hendes Snak. Et Par Gange havde hun søgt at tale til ham om Jesus og de Helliges Samfund med Herren, dog da han uden at være uhøflig havde bedt hende vente til en anden

Lejlighed, havde hun tabt Modet. Ved Forsamlingerne var hun skrap nok til at føre Ordet, men overfor Meissner følte hun sig usikker; saa fin en Mand havde hun aldrig før haft at gøre med; og saa skulde han jo være saa ganske skrækkelig rig.

»Er der ellers noget?« spurgte han lidt utaalmodig.

Madam Larsen rømmede sig et Par Gange.

»Hr. Meissner maa ikke blive vred, men jeg føler mig dreven af min Samvittighed til at sige Dem et Par Ord. Vi Hellige . . .«

»Véd De hvad. Madam Larsen.« afbrød han hende; »fra Deres Standpunkt sét kan det være meget pænt at ville omvende mig, men jeg kan forsikre Dem, at det er spildt Umage.«

»Jo, hun vidste nok, at Hr. Meissner ikke var noget Guds Barn, men ingen kunde vide, naar hans Time var der, da Herren vilde have ham i Tale, og saa nyttede det ikke at stride imod; det kunde komme som et Uvejr fra Himlen. Dog, det var ikke derom, hun vilde tale i Aften; det hun nu dreves til at sige. angik den unge Pige, Hr. Meissner var saa meget sammen med; og skønt heller ikke Frøken Rønning var noget Herrens Barn, vilde hun, Madam Larsen, dog lægge Hr. Meissner paa Sinde, at han bragte hende i

Folkemunde, om han ikke skadede hende paa andre Maader. Det var dog en forlovet Pige; Madam Larsen havde kendt hende fra lille, og hvordan det nu end stod til med hendes Samfund med Gud, saa var hun dog for god til at blive gjort ulykkelig. Hr. Meissner maatte betænke, at han let kunde faa en stor Synd paa sin Samvittighed.«

»Hvor tør De vove — !« fôr han op.

»Ja, ja. Hr. Meissner maatte ikke blive vred; det var ikke Madam Larsens Hensigt at ville fornærme ham; hun havde kun i sit Hjertes Frimodighed følt sig tilskyndet til at advare ham. Hele Byen talte om dem.«

»Jeg giver Fanden i al Sladder!«

»Aa ja, det kunde jo nok være tænkeligt. Men det kunde ikke en ung Pige gøre. Og vel var hendes Forlovede vantro, men han vilde dog ogsaa blive ulykkelig, ikke at tale om den gamle Overlærer. Kødets Lyst var ret Djævlens Middel til at bringe Fordærvelse over Menneskene, det vilde hun endnu en gang bede Hr. Meissner betænke.«

»Tak skal De ha'. Er der saa mere?«

»Nej, nu havde hun sagt. hvad hun vilde, saa hun kunde godt gaa. Men Hr. Meissner maatte tro, hun havde gjort del i en god Mening.«

Da hun havde lukket Døren efter sig, greb Meissner paa ny efter Tændstiksæsken; hans Pibe var atter gaaet ud. Det forekom ham, at han havde en ubehagelig flov Smag i Munden. I første Øjeblik ærgrede det ham, at han ikke havde sagt hende ordentlig Besked med det samme . . . skønt, Herregud, han blev jo sandsynligvis ikke længe i Ørby mere og vilde nødig flytte tilbage til Hotellet. For Fremtiden skulde han nok vide at holde den gode Madam tre Skridt fra Livet. Han vilde ikke skænke hendes Vrøvl en Tanke mere.

Saa man talte om dem i Byen? Aa ja, det havde han jo kunnet sige sig selv. Saadan et Hul af en Provinsby! Men han vilde blæse dem et Stykke; han skulde sandt for Dyden give dem noget at snakke om. I Morgen den Dag vilde han sejle en lang Tur med Frøken Rønning. saa kunde de stikke Hovederne sammen saa meget de lystede.

Det var sandt, der var jo Brev fra Carlsen. Han langede ud efter det, tog sin Lommekniv frem og skar langsomt Konvolutten op

Wien, d. . . .

Kære Herr Meissner!

Skønt De ikke har svaret paa det Brev, jeg sendte Dem for nogen Tid siden (jeg husker nok, De engang ytrede, at De hadede at skrive Breve), skal De have endnu et Par Linjer fra mig, inden jeg vender hjem. Jeg føler mig i Gæld til Dem, thi det er jo først og fremmest Dem, jeg kan takke for, at jeg overhovedet kom afsted.

Dem undrer det sagtens, at jeg har kunnet faa Pengene til at slaa til saa længe, men jeg, der i hele min Ungdom har maattet vende en Femøre to Gange, før jeg gav den ud, har Talent for at rejse og leve

billigt. Jeg har lejet et Værelse hos en privat Familie og holder mig selv med Kost — saa tarveligt som muligt. De vilde visst nødvendig nøjes med en Kop Kaffe og to Stykker Wienerbrød (det skal ikke være nogen Vittighed!) i Stedet for Middagsmad; mig er sligt knusende ligegyldigt.

Det vigtigste er, at jeg har haft Udbytte af min Rejse — endog langt større, end jeg turde haabe. Jeg tænker her ikke saa meget paa den farmaceutiske Udstilling, hvor interessant den end er; af langt større Betydning er et Par Bekendtskaber, jeg har stiftet, næmlich med nogle yngre Kemikere, Doctores selvfølgelig, og den ene endda Assistent ved Universitetslaboratoriet og den berømte Kemiker Zoffmann's højre Haand. Ved hans Indflydelse har jeg faaet fuldstændigt carte blanche til at arbejde i Laboratoriet saa galt jeg lyster, og Adgang til dets fortræffelige Bibliotek. De maa tro, at det er noget andet end at laborere i et Provinsapotek: — Hjælpemidler af enhver Art, genialt konstruerede Apparater, hvis Eksistens jeg næppe engang anede; jeg havde ikke drømt om, at der kunde være saa meget nyt for mig at lære. Nu først indser jeg, at man maa raade over en Formue, hvis man med egne Midler skal følge med. Mit eneste Haab staar til om ikke altfor

mange Aar at opnaa et Apotekerprivilegium, hvortil jeg ikke er uden Kvalifikationer (jeg har Udmærkelse til Kandidateksamen og Universitetets Guldmedalje for en kemisk Prisopgave, hvad De formodentlig ikke véd) — saa vil jeg dog nogenlunde kunne blive i Stand til at ofre noget paa min Videnskab.

Adskillige smaa »Opdagelser«, jeg paa egen Haand har gjort, viser sig nu at have været bekendte i flere Aar, uden at jeg havde Anelse derom, ja selv mine fotokemiske Eksperimenter er i det mindste delvis udførte af andre. Dog har jeg den Tilfredsstillelse, at jeg med den Opdagelse, jeg betroede Dem noget om umiddelbart før min Afrejse, er inde paa ny, ubetraadte Veje, omend min Selvtillid for saa vidt har faaet et Stød, som jeg nu maa erkende, at jeg er længere fra selve Opdagelsen, end jeg da trôde. Jeg mente at have den fiks og færdig, trôde at skulle finde Klor i Stedet for Ozon i min Glasbeholder, naar jeg kom hjem — nu indser jeg, at jeg har gjort mig skyldig i en Fejltagelse, omend af mindre Betydning. Hovedsagen er imidlertid, at jeg er inde paa den rigtige Vej, og det er jeg her bleven mere og mere overbevist om — blot Taalmodighed, saa naa'r jeg nok Maalet. Alene det, jeg hidtil har opnaaet, vilde være nok til at vække Opmærksomhed i den

videnskabelige Verden, men foreløbig tier jeg klogelig; jeg vil ikke, at nogen skal komme mig i Forkøbet og forud stjæle min Opdagelse fra mig, før jeg selv er bleven færdig med den. — Nu kan De gærne tage denne Udtalelse for Praleri, om De vil.

I Slutningen af denne Uge forlader jeg endelig aldeles bestemt Wien; jeg har et Par Gange udsat Afrejsen, men nu vil Pengene ikke slaa til mere. Muligvis faar jeg dog Raad til at opholde mig et Par Dage i Berlin, hvortil jeg har anbefalingsskrivelser, men derfra vender jeg saa lige hjem.

Hils Erna og hendes Fader! Jeg haaber, De har lagt Dem mine Ord paa Sinde og passet godt paa hende!

Hjærtelig Hilsen til Dem selv fra

Deres hengivne
Gotfr. Carlsen.

Meissner puttede atter Brevet i Konvolutten og kastede det lidt utaalmodig hen paa Bordet. Hvad Pokker kom Carlsen og alle hans Opdagelser ham ved? — Og hvem borgede for, at det ikke var Løgn det halve! Disse Opdagelser, der skulde gøres engang i Fremtiden, havde han hørt om før.

Maaské var det hele kun beregnet paa at gøre ham interessant og opnaa Protektion. Meissners Broder, Apotekeren, var jo Assessor pharmaciæ og hans Indflydelse nok til, om han vilde, at lægge et tungt Lod i Vægtskaalen, naar der var Tale om at bortgive et Privilegium.

Naa, Meissner skulde i og for sig gærne gøre for Carlsen, hvad han kunde. En ganske interessant Fremtoning var han under alle Omstændigheder og utvivlsomt ogsaa dygtig i sit Fag. Men fra at være en flink Farmaceut og til at blive en stor Kemiker var der unægtelig et ikke saa ganske lille Spring. En Avtodidakt som han kunde vel næppe, med al Respekt for hans Energi og gode Ævner, repræsentere synderlig megen Videnskabelighed.

- - -

XV.

Frøken Rønning havde maattet love Meissner at være med til en Rotur op ad Aaen med Ørbygaards Skove som Maal. Hun havde endnu ikke indfriet sit

Løfte om at vise ham Dammen med Løgfrøer og Gærden med Svaleurt.

Nu stod hun i sit Værelse, skjult bag det hvide Gardin, og saa ham komme med Baaden. Hun maatte smile, da han allerede i Afstand skottede til hendes Vindu uden at kunne sé hende.

Det gjorde han for Resten altid, naar han rôde forbi; han anede ikke, hvor mange Gange hun hemmelig havde iagttaget ham. Flere Gange havde hun set ham styre ind mellem Sivene paa den modsatte Bred, bare for at lure; det var i Grunden slet ikke ridderligt, for sæt hun nu ikke havde vidst, han var der, og var kommen til Vinduet i Negligé? Det var ikke altid, hun tænkte paa at trække Gardinet for, da der jo ingen Genboer var. . . . .

Han havde sit gode Humør paa i Dag, kunde hun sé af den Maade, paa hvilken han sprang i Land og kom gaaende op mod Huset; der var dette kække, frejdige over ham, som uvilkaarlig rev andre med og fik én til at føle det behageligt at være sammen med ham.

Alle syntes om ham — alle talte de om den smukke, elskværdige Mand, baade gamle og unge. Overalt, hvor han kom, vandt han Folks Hjerter,

Mændenes saavel som Kvindernes. Han lignede ikke de andre, hun kendte, slet ikke . . .

Saa, nu var han ved Døren; hun maatte ud at tage imod ham.

- - -

Hun rødmede ganske svagt ved det Blik, hvormed han hilste hende — hun som ellers var Overlegenheden selv. Hvad gik der af hende? I sit stille Sind skældte hun sig Huden fuld for denne hos hende uhørte Mangel paa Selvbeherskelse, men det gjorde ikke Tingen bedre. For at skjule sin Forlegenhed satte hun i med forceret Lystighed, og han slog øjeblikkelig samme Tone an:

*“Ein Schifferkleid trag ich zur selbigen Zeit,
und zitternd dir sag’ ich: das Boot ist bereit!*

*— — — o komm jetzt, o komm jetzt!
lass durch die Lagunen, mein Fräulein, uns
flich’n!”*

»Ikke saa utaalmodig, Herr Gondoliere; vi maa vente paa Frøken Krüger.«

Han satte et saa ulykkelig-forskrækket Ansigt op, at hun havde Møje med at afholde sig fra at briste i Latter.

»Skal hun med? Det er da ikke Deres Mening!«

»Jo det ved Gud, det er. Hun lovede at være her Kl. fire.«

»Og nu er den 10 Minutter over!«

»Vær De bare rolig; hun kommer nok.«

»Véd De, Frøken, at det var en rigtig ondskabsfuld Streg af Dem?«

»Saa? Hvordan det?«

»Lad nu ikke saa naiv; De vidste dog, jeg havde glædet mig saa meget til denne Tur.«

»Jeg vidste ikke, De havde noget mod Frøken Krüger?«

»Jeg har imod *alle*, som forhindrer mig i at være ene sammen med Dem!«

Hun hævede advarende Pegefingeren.

»Ikke mere af den Slags, om jeg maa bede! Det kunde misforstaas.«

Uden at afvente noget Svar satte hun sig til Pianoet og gjorde nogle kromatiske Løb; tilsidst gik hun over i »Venetianisches Gondellied«, hvis Tekst Meissner nys spøgende havde citeret.

Der blev en Pavse. I Grunden havde hun ondt af ham, og naar hun skulde være ærlig, maatte hun tilstaa, at heller ikke hun var særlig forlegen for at faa Frøken Krüger med. Det var taabeligt af hende at bryde sig om Folks Snak, for havde ikke en venlig Sjæl betroet hende, at man skumlede i Byen over hende og Meissner, vilde det intet Øjeblik være faldet hende ind at tage den saakaldte Veninde med som Skærmbædt.

Jo visst var det dumt. Folk kunde gjerne snakke — — og nu kom Carlsen desuden snart hjem. Saa havde Legen Ende.

Hun saa' hen paa ham; han sad tvær paa en Taburet ved Døren og surmulede som et forkælet Barn, der for en sjælden Gang ikke har faaet sin Vilje. Hun kunde ikke lade være at le.

Han forstod hende straks og fôr op med et glad Smil:

»Hør, Frøken, nu er Klokken godt 10 Minutter i halv fem; husk, det bliver tidlig mørkt nu. — lad os tage afsted. Man skal ikke vente paa upræcise Folk; det forhærder dem blot i deres stygge Vane.«

»Ja ja da: som De vil. Maaské er vi saa heldige at møde hende ved Vejen langs Aaen, forudsat hun kommer lige hjemme fra.«

»Maaské ja!«

Han gjorde en Grimasse, der skulde sige, at han haabede det modsatte.

Et Øjeblik efter var de i Baaden. Meissner hilste op til den gamle Overlærer, der sad ved Vinduet i sit Studereværelse, men altfor optagen af et af sine entomologiske Tidsskrifter til at høre eller sé noget af, hvad der foregik om ham. Erna raabte højt til ham, men han ikke saa meget som drejede Hovedet.

Saa satte Meissner i med kraftige Aaretag — meget kraftige. Baaden fôr afsted, saa Vandet stod skummende om dem; det var ham aabenbart om at

gøre hurtigst mulig at komme paa den anden Side af Sønderbro, hvor de ikke længere kunde vente at møde Frøken Krüger.

- - -

Nu var der Fred og ingen Fare. De havde forlængst lagt Byen bag sig, og det var højst sandsynligt, at de ikke vilde møde et eneste Menneske paa Resten af Vejen. Ørby-Folkene kom sjælden ad denne Kant; Skovene her var dem for mørke og tungsindige; de foretrak den muntre Skov ved »Fuglesang« eller Strandskoven, hvorfra der var Udsigt over Havet. Selv unge, forelskede Par søgte helst andre Steder hen. Derfor var Skovene om Ørbygaard altid mennesketomme.

»De sidder saa tavs, Frøken! Hvad grunder De paa? . . . Men maaské er det en Hemmelighed?«

Hun rettede sig i Sædet som én, der pludselig vækkes af dybe Tanker.

»Aa nej; jeg tænkte blot paa, at dette formodentlig bliver vor sidste Rotur.«

»Men hvorfor dog?«

Han lod forbavset Aarerne hvile.

»Det er da ganske naturligt; Sommeren er snart forbi, og De bliver vel næppe meget længere i Ørby. Om en Uges Tid kan vi vente Carlsen hjem, og desuden . . .«

Hun holdt forlegen inde.

»Naa, hvad saa mere?«

»Desuden . . . Folk taler om os!«

Deres Øjne mødtes, og trods al Anstrængelse fra hendes Side for at beherske sig blev hun blussende rød. Selv hans Kinder farvedes af en uvant Rødme, og de undveg hurtig hinandens Blik. Det var som Adam og Eva, der pludselig følte sig nøgne.

Han tog atter fat paa Aarerne. Der rugede en blytung, trykkende Tavshed mellem dem . . . Aa, hvorfor havde hun dog sagt det! Hvorfor kunde hun ikke have ventet! Nu havde hun ødelagt Dagen for dem begge.

»Jeg trôde ikke. De brød Dem om Folkesnak?«
Tonen skulde lyde uberørt, med en Anelse af Overlegenhed, men det lykkedes ikke. Han havde en Fornemmelse af, at han var bleven hæs, og maatte rømme sig.

»Det er saa let sagt.« svarede hun stille. »Man kan foragte alt, hvad der hedder Sladder, saa meget man vil — man naa'r tilsidst et Punkt, hvor man maa regne

med den. De kender ikke Livet i en Provinsby og véd ikke, hvad jeg allerede har sat mig ud over, ikke mindst fordi jeg ikke i mine egne Øjne vil gælde for fej.«

»Det var derfor, vil skulde have Frøken Krüger med?«

Hun nikkede.

Atter Pavse.

»Hør, Frøken!«

»Ja?«

»Jeg vil gøre Dem et Forslag: lad os vende om straks! Deres Rygte staar maaské endnu til at redde.«

Han saa' hende lige ind i Ansigtet; et koldt, halvt spottende Smil spillede om hans Læber. Saaledes kendte hun ham ikke.

Hun følte det som et Stik i Hjærtet og en pludselig Kuldegysning. Hun fik Taarer i Øjnene.

»Har jeg fortjent dette af Dem?«

Hendes Stemme skælvede.

Før hun vidste af det og kunde forhindre det, havde han grebet hendes Haand og kysset den.

»Nej, Erna, nej! — Tilgiv mig!«

Hun trak hurtig Haanden til sig og svarede mere køligt, end hun selv havde tiltrôt sig det:

»Saa lader vi det Æmne fare! Det er ikke for morsomt. Kom hellere med noget aandrigt, eller i Mangel heraf kan De jo konversere mig; man har sagt mig, at deri har De Deres Force!«

Han bed sig i Læberne, men kunde alligevel ikke lade være hemmelig at sende hende et beundrende Blik.

»Naa, bliver det til noget? Vær saa god, min Herre, begynd De kun!«

De saa' paa hinanden, og pludselig gav de sig begge til at le himmelhøjt; ganske visst havde de hinandens Latter mistænkt for ikke at være helt ægte, men den virkede ligefuldt befriende og lettede dem begge Overgangen til den vanlige utvungne Tone, som de lidt anstrængt søgte at slaa ind paa.

Først da de havde lagt til ved Aabredde og gik ind gennem Skoven, var de bleven den ufri Stemning helt kvit. Men ganske over for hinanden som de før havde været, var de alligevel ikke.

- - -

XVI.

Her sér De det meget omtalte Gærde med Svaleurt, og der nede ligger Dammen, hvor Løgfrøerne holder til. Jeg indrømmer, at Aarstiden er uheldig, thi Frøerne er længst ude over Halestadiet, hvori de forekommer mig mest aparte, og Svaleurten har afblomstret for længe siden. Men sé her den gule Mælkesaft, blot man river et Blad itu — synes De ikke, det sér ret mærkeligt ud? Hver eneste lille Del af Planten er gennemtrængt af denne Saft . . . Aa, Dé smiler jo — hvad er der nu i Vejen? De mener naturligvis, at Mælkesaft hos Planter er saare almindelig, og at denne kun interesserer mig, fordi den mere eller mindre tilfældig nætop er gul? Ikke sandt, De skulde til at være overlogten? Som om De ikke selv vilde studse, hvis De saa' en Plante med Blade af denne Farve! Men forøvrigt er det slet ikke for Svaleurstens Skyld, jeg har, ført Dem herhen; det er selve Skoven, jeg vilde, De skulde sé. Kom her, saa skal jeg vise Dem den Plet paa Jorden, jeg elsker højest.«

De gik dybere ind i den mørke, alvorlige Skov. Kun hist og her i Tykningen hørtes nogle Fugle pippe og højt oppe fra en svag Susen af Vinden i de højeste Træers Toppe; ellers kun Lyden af deres egne Skridt

over raslende Løv og tørre Kviste, der knasede under Foden.

»Sé her!«

De standsede ved en cirkelformet, aaben Plet; et afbleget, dæmpet Lys fra oven, hvor Træerne gav saa megen Plads, at man lige skimtede et Stykke blaa Himmel, gjorde den en Kende lysere end Skoven rundt om. Jordbunden var dækket af kort, blødt Græs, afbrudt af Strækninger, hvor der kun voksede Mos og Lavarter, og midt inde laa en stor, flad Sten.

»Er her ikke dejligt?« Hun vendte sig om mod ham, og med stolt Besiddermine opfordrede hun ham til at beundre, hvad han ogsaa efter Skyldighed gjorde, skønt hans Blik søgte hende selv vel saa meget som Omgivelserne.

»Sæt Dem!« Hun tog Sæde paa Stenen og klappede med den flade Haand paa Pladsen ved Siden af sig. — »Her sidder man aldeles herligt. Mærker De, hvor stille her er? Ikke en Lyd af Mennesker! Man føler sig saa fjærnt fra alt og alle; saa dejligt i Fred. Jeg har aldrig sét nogen Fremmed her; aldrig kommer der nogen ad denne Kant, Skovfogden end ikke undtagen. Og det er først og fremmest dette, der gør mig denne Plet saa hemmelighedsfuldt tillokkende. Lige fra Barn, da jeg engang tilfældig opdagede den, har jeg elsket den; den forekom mig som et Tempel, hvilket jeg betraadte med næsten overtroisk Ærefrygt. Selv den

Dag i Dag kan jeg gribes af en lignende Følelse . . .
hvordan skal jeg forklare det? . . . forstaar De mig.
naar jeg siger, at jeg tit har haft en Fornemmelse af
her at staa Ansigt til Ansigt med min Skæbne? . . . Ja
visst, Skæbne er et slet Udtryk, men jeg kan ikke finde
noget andet. . . . Noget visst hemmelighedsfuldt,
gaadefuldt, fremtidigt - - noget, der skulde ske engang,
naar og hvor eller hvorledes véd jeg ikke, kun at det
skulde bestemme, sætte sit uudslettelige Mærke paa
mit Liv. Kun én eneste Gang har jeg paa et andet Sted
haft en lignende, aldeles uforklarlig Følelse.«

»Og hvor var det?«

Han havde bøjet sig forover og stirrede hende lige
ind i Ansigtet, men hun mærkede det knapt.

»En anden Gang skal jeg maaské sige Dem det;
ikke nu.«

»Og hvorfor ikke? Jeg forstaar Dem bedre, end De
sagtens tror. Jeg har selv kendt lignende Følelser . . .
det er ikke længere siden end . . . lad mig sé . . . jo
visst, det var sidste Grundlovsdag.«

Det gav et Sæt i hende.

»Jeg var en Tur ude i Bugten, ganske ene, og kom
til at føle mig saa uhyggelig tilmode, at jeg
sporenstregs vendte om og trods min oprindelige
Beslutning søgte til Festpladsen, bare for at komme

mellem Mennesker . . . Det var som havde jeg haft et Møde derude paa Havet med noget Usigeligt, noget Vældigt, paa én Gang Personligt og Upersonligt, mystisk . . . ja, ja, Skæbnen, om De saa vil. Noget, der ligefrem gjorde mig bange, Forstaar De?«

»Ja, ja, det er jo nætop dét!«

Hun aandede tungt.

»Og saa var det, jeg traf Dem. Husker De, De var i slet Lune? Sandelig, De var ikke meget naadig imod mig! . . . De svarer ikke? Véd De, at Deres Opførsel mod mig den Gang og i det hele taget i den første Tid af vort Bekendtskab er og stadig har været mig en ufattelig Gaade? Hvad havde jeg gjort Dem? Var De vred paa mig? Men nej, det er jo umuligt; De kendte mig jo ikke. Var det da en uvilkaarlig Antipati eller hvad? Undertiden kan De endnu, selv efter at vi er bleven saa gode Bekendte, vise Dem saa kold og stejl, som om De vilde kyse mig langt bort . . . sig mig engang oprigtig: hvad er det? Er der noget, De har imod mig? For jeg kan forsikre Dem, til Tider maa jeg næsten tro, at al Deres Venlighed kun dækker over noget — hvad skal jeg kalde det? — Modvilje, Ubehag, eller hvad De nu vil. Og saa til andre Tider . . .«

»Nej, nej, tâl ikke om det nu, Hører De! En anden Gang maaské, men ikke nu . . . ikke her!«

Hun var ganske bleg, men forsøgte at slaa over i en munter Tone.

»Er det Takken, fordi jeg har ført Dem her hen? De lader aldeles ikke til at skønne paa den sjældne Naade, jeg har vist Dem. Véd De, at der kun er ét eneste Menneske til foruden Dem, hvem jeg har undt Adgang til min Helligdom? . . . Fordi jeg ventede at finde Forstaaelse hos Dem!« lagde hun hurtig til.

»Carlsen maaské?« Det lød noget spydigt.

Hun blev blussende rød.

»Det var en Veninde,« vedblev hun og stræbte at lade som om hun havde overhørt hans Spørgsmaal — »en Skolekammerat, der døde meget ung.«

Han slog Blikket ned og tav.

Men hun blev ved at tale som om Tavsheden pinte hende.

»Jeg har aldrig været her om Vinteren. Forstaar De: jeg har ikke kunnet bringe det over mit Hjærte at se denne Plet paa anden Maade end nu i Sommerens eller Efteraarets fulde Pragt. De nøgne Stammer, den aabne Udsigt, disse tætte Løvmasser borte, der nu gør alt her dunkelt og bortgæmt . . . det vilde gøre mig ondt. Jeg vil ikke i Fremtiden sé den anderledes, naar jeg maaské engang skal bort herfra.«

»Men De vil jo nætop aldrig bort fra Ørby«

Hun forsøgte at smile.

»De maa ikke tage mine Ord altfor bogstaveligt.

Det var en Smule overmodigt, hvad jeg den Gang sagde. Man raader ikke selv for sligt. Men hvor jeg saa kommer hen; mit Hjærte vil blive her.«

Hun stirrede drømmende hen for sig, og hendes Bryst hævede sig til et lydløst Suk.

Han kunde ikke faa Øjnene fra hende.

Det var den samme Kjole med det røde Liv, som hun havde haft paa i Skoven den Gang, han kom bag paa hende og Frøken Krüger . . . Han maatte smile . . . Der var sket meget siden da; skønt nej, der var i Grunden slet ingen Ting sket — han havde bare Følelsen af at have oplevet meget som i Reglen, naar man er forelsket. . . . Aa, han kunde ikke blive mæt af at sé paa hende . . . denne hvide Hals; Skulderen, hvis Runding han anede gennem det tynde Sommerstof; Brystet, der . . . Blodet steg ham pludselig voldsomt til Hovedet. Hun havde bøjet sig tilbage, stirrende op mod det lille Stykke blaa Himmel, og bag det strammede Kjoleliv tegnede sig tydelig Barmens fulde Omrids. Det svimlede for ham .... den stærke, krydrede Skovluft, den absolute Ensomhed, denne dejlige Kvinde, som han elskede og begærede! Han rystede over hele Legemet . . .

Pludselig fôr hun sammen; en Mellemtung mellem et Skrig, et Raab, et Suk undslap hende. Og før hun kunde væрге for sig, følte hun hans hede Mund brænde paa sine Læber.

De kæmpede længe. — —

— — —

Det led mod Aften; Solen gik ned, Fuglene tav. Og Vinden, der den hele Dag havde suset i de høje Trætoppe, stilnede af. Ikke et Blad rørte sig.

Duggen faldt. Engbunden langs Dammen dampede svagt. Tasmørket faldt langsomt paa.

Da lød der som et stille, opgivende Suk gennem Skoven.

— — —

XVII.

Han havde ingen Ro paa sig, hverken ude eller inde; kunde ikke holde sig stille ti Minutter ad Gangen. Frokosten havde han ladet næsten urørt, og

sin lange Pibe havde kan kastet hen i en Krog, skønt den paa langt nær var halvt udrøget.

Et Par Gange havde han været paa Vej ned mod Byen, men atter opgivet det. Det var ham imod at møde nogen. Og da Ørbys fordrukne Arrestforvarer og Politibetjent ved Middagstid kom stavrende op til Skovfogedboligen, fik han hæftig Hjærtebanken. Selvfølgelig var det dog kun Skovfogden, hans Ærende gjaldt i et eller andet offentligt Anliggende.

Først efter Mørkets Frembrud listede han sig ned til Aaen og gjorde sin Baad los. Det regnede fint, og der var ikke mange Mennesker ude, saa han slap temmelig ubemærket forbi Sønderbro.

I det gule Hus ved Aaen var alt som det plejede: Lys i Overlærerens Værelse og i Dagligstuen. Han kunde et Øjeblik fristes til at tro, det hele kun var en Drøm . . . Saa, der tegnede en Skygge sig mod Gardinet; det maatte være hende. Nu tændtes der Lys i Spisestuen; det var jo ogsaa paa den Tid, hun plejede at dække Aftensbordet. Det kunde hun altsaa — som om ingen Ting var sket; ingen vidste noget, ingen anede noget — uden de to selv.

Men *hun*, hvad tænkte hun, hvad vilde hun sige, hvis hun pludselig stod Ansigt til Ansigt med ham?

Han tog et Par raske Aaretag op mod Strømmen og lod saa atter Baaden glide som den vilde, mens han lukkede Øjnene og genkaldte sig, hvad der var sket. En sød Gysen gennemfôr ham; Blodet randt varmere gennem hans Aarer. Nej, han kunde, han vilde intet fortryde. Selv om han kunde gøre det skete uskét, vilde han ikke. Og med hemmelig Fryd tænkte han paa, at nu kom Carlsen for sént, meget for sént ... et Skrog var han i Grunden, denne Provisor, trods al den vilde Lidenskab, han holdt af at lade som han rummede . . . en skikkelig Fyr, aabenbart meget hæderlig; den Tvivl var da klaret. Men for sént kom han; det lod sig ikke nægte.

Nu følte han med ét Lyst til at komme mellem Mennesker. Han lagde til ved Brogade og slentrede op forbi Raadhuset ned ad Jærnbanen til. De fleste, han mødte, hilste; om det saa var »Konsulen«, den store, laskede Pengesæk, der ellers sjælden drev det til mere end at anbringe et Par Fingre i en Centimeters Afstand fra Hatteskyggen, saa fik han Hatten dybt af. Forstaar sig, Meissner stod ogsaa mindst saa højt i Københavns Skattebog som Konsulen i Ørbys.

Han smilte haanlig. Om han blot havde været en sølle Maler med et nok saa bekendt Navn — havde han været fattig, vilde alle disse rare Mennesker have blæst

ham et langt Stykke, og han skulde nok have faaet Lov til at hilse først. Nu kunde han knapt slippe en Vind uden at blive beundret. Ja Pokker tro, selv om denne Historie med Overlærerens Datter kom ud blandt Folk (hvad den selvfølgelig ikke gjorde), var de i Stand til at applavdere.

Meissner gik ind paa Jærnbanehotellet og spiste sig en retskaffen Bøf; det faldt ham først nu ind, at han havde saa godt som ingen Ting nydt hele Dagen. Værtens, Opvarternes og Gæsternes ærbødige Miner beroligede hans Nerver: der var aabenbart intet i Vejen. Naar man ikke vidste noget paa Jærnbanehotellet, hvor Drejermester Petersen søgte, kunde han trygt forbande sig paa, at ikke en Sjæl i hele Ørby anede det mindste. Hvilket først og fremmest for Ernas Skyld var saare heldigt.

Det blev over Sengetid, før han kom hjem, betydelig lettere i Sindet. Dog vilde Søvnens ikke ret indfinde sig. Snart var han ved at falde hen i forvirrede Drømme, snart laa han lysvaagen. Hvis hans Tanker havde været af nogen særlig pinlig Art, vilde han have røget en Smule Opium (et Middel, han undertiden brugte for at jage sig Ubehageligheder fra Halsen, men som han var for klog til at misbruge), men det var ingenlunde Tilfældet. Sandt nok, hans Opførsel over

for Erna var ingeniunde dadelfri, men hans Blod var endnu for hedt til, at han kunde føle Samvittighedsskrupler. Hun elskede jo dog ikke Carlsen, den Ting var saa klar som Solen, og havde hun ikke selv til syvende og sidst paa en viss Maade givet sig hen? Men det var selv indlysende, at han skyldte hende Oprejsning af en eller anden Art — hvorledes kunde foreløbig være lige meget. Og den var han villig til at yde hende. Sé og tale med hende igen maatte han i hvert Fald.

Thi han længtes efter hende, mere nu end nogensinde. Han havde hende kær som han maaské aldrig før havde holdt af en Kvinde. Han fôr op i Sengen. Ja, saa kær, at han ikke vilde vige tilbage for — han smagte lidt paa det — at gifte sig med hende! Ganske visst, denne Forlovelse med Carlsen maatte hellere ikke have været, men Herregud, Provisoren var jo kommen for sént.

Godt, tænkte Meissner og trak Tæppet op under Hagen; det vilde Tiden afgøre. Han for sit Vedkommende var beredt til at bringe Offeret. Og endnu i Drømme kunde han ikke lade være at sige til sig selv, at han i Grunden, bortset fra en hel Del mere uvæsentlige Smaating, var en ganske brav Karl.

De følgende Dage gik det imidlertid ikke saa let med at træffe Frøken Rønning. Han var paa Færde overalt, hvor han vidste, hun havde sin daglige Gang, men uden noget Resultat. Det var klart, at hun vilde undgaa at møde ham. Tilsidst tog han en kraftig Beslutning og ringede paa hos Overlærerens, skønt ikke uden kendelig Benavelse. Men kun Pigen lukkede op og meddelte med et Smil der var for kløgtigt til at behage Meissner, at Frøkenen i disse Dage ikke tog mod nogen. Ikke engang nogen Undskyldningsgrund. Han følte sig alligevel noget lettet; i hendes eget Hjem vilde han nødvendigst træffe hende.

Endelig den tredje Dag kom Tilfældet ham til Hjælp. I en Stad som Ørby forbliver kun lidet skjult, og Meissner fik saaledes ganske naturlig at vide, at Frøken Krüger holdt Fødselsdag, saa meget mere som det var en bekendt Sag, at hendes Forlovelse med Postfuldmægtigen, der for kort siden var vendt tilbage fra sin Ferierejse, ved samme Lejlighed skulde deklareres. At Frøken Rønning, hvis hun ikke ligefrem vilde gøre sig syg, ikke kunde undgaa at være tilstede en saadan Aften, var en Selvfølge, og da Meissner vidste, at hun ikke holdt af at lade sig følge hjem, lagde han sin Plan i Overensstemmelse hermed.

Ved elleve-Tiden stod han skjult i en Port lige over for det Sted, hvor Krügers bôde i Stueetagen. For ikke at gøre unødigt Støj havde han Galoscher paa. Der var tilsyneladende ikke Lys andre Steder i Gaden; selv Lygterne var skikkede, da det hed sig, at Maanen stod op ud paa Natten, og desuden var det ganske stjerneklart.

Der var ikke rullet ned hos Krügers, men Ruderne var saa duggede, at det ikke var muligt at skælne nogen enkelt Person derinde. Han saa' kun et Virvar af Skygger, der helt fyldte de smaa Værelser, og hørte Lyd af Latter og højrøstet Tale. En enkelt Gang trôde han at høre Frøken Rønnings Navn; saa var hun der altsaa forhaabentlig. Hvordan mon hun befandt sig mellem alle de støjende Mennesker? Disse Krügers var visst ingen Omgang for hende.

Han havde ikke regnet saa meget fejl. Allerede ved halv tolv-Tiden begyndte Gæsterne at gaa. Det var ikke sømmeligt i Ørby at holde Gilde til langt ud paa Natten, naar der ikke var Bal, og dertil var Krügers Lejlighed for lille.

Meissner anstrængte Blikket til det yderste, men var dog sikker paa, at han nok skulde kende hende. Der var allerede gaaet mere end en halv Snes Mennesker, og endnu ingen Erna. Endelig, der var hun, mellem de sidste, men i Selskab med Postfuldmægtigen og et Par ældre Damer. Han

trykkede sig forsigtig ind i den mørkeste Krog af Porten for ikke at blive opdaget.

De var en evig Tid oni at tage Afsked, syntes han. Frøken Krüger hang selvfølgelig i det længste om Halsen paa sin Kæreste, der tydelig nok havde drukket sig mere end almindelig oprømt. Men afsted kom de da tilsidst, og Meissner fulgte lydløst efter.

Han var dødelig angst for, at Frøken Rønning skulde lade sig følge helt hjem af Postfuldmægtigen. En Tid lod det til det. Men endelig holdt de gamle Damer an ved et Hjørne. De kunde begribeligvis ikke gaa ene hjem i Mulm og Mørke, og trods Fuldmægtigens Protest vilde Frøken Rønning ikke gøre nogen Omvej med dem; hun var saa vant til at gaa ene.

Hun gik rask til, og Meissner maatte tage Benene paa Nakken for at hale ind paa hende. Et Par Gange snublede han over en toppet Drosten. Mærkede hun, at nogen fulgte efter hende? Det lod i hvert Fald til, at hun yderligere paaskyndede sin Gang, og det forekom ham, at hun nu og da saa' sig tilbage. Nu var de lige ved Kirken, og her forsvandt hun pludselig for ham i Skyggen af de mægtige Træer, hvis Løv hang langt ud over Kirkegaardsmuren. Et Par Sekunder efter ventede han at sé hende komme frem igen. Men nej.

Derimod forekom det ham, at han hørte Kirkegaardslaagen pibe svagt paa sine Hængsler.

Og pludselig faldt det ham ind, at Folk ofte brugte Kirkegaarden som Gennemgang. Laagerne stod altid uaflaasede. Om Natten vilde det vel i Reglen ikke falde nogen ind at vælge denne Vej, men hvis hun trôde sig forfulgt, vilde dette være den nemmeste Maade at undslippe paa. Uden at betænke sig længere satte han i rask Løb ind paa Kirkegaarden.

Det forekom ham, at han i samme Øjeblik hørte Lyden af ilsomme Trin over Gruset og skimtede en Skygge tæt ved Taarnet. Da han kom derhen, var der dog ingen. Længer frem kunde hun ikke være kommen, uden at han havde sét hende; dertil var det for lyst. Sunken i Jorden kunde hun heller ikke være.

Han tog et Tag i Taarndøren. Den gav efter; de brugte altsaa heller ikke at lukke den om Natten. Var det muligt, at hun havde skjult sig her?

»Erna!«

Intet Svar.

»Erna! Jeg maa tale med Dem!«

Stadig Tavshed. Kun Lyden af et Stykke Kalk, der faldt ned ad Trinene.

Han begyndte at stige op, og jo højere han kom, desmere følte han sig overbevist om, at hun var foran ham. Tilsidst mente han tydelig at høre hendes Trin.

Heldigvis havde han tidligere været oppe i Taarnet, og med den fine Stedsans, der var ham egen, huskede han alle Krinkelkroge tilstrækkelig godt til, at han uden synderligt Besvær fandt Vej. Et Øjeblik standsede han ved Døren, der førte ind til Rummet over Kirkehvælvingerne, men den var aflaset, saa der kunde hun altsaa ikke have skjult sig.

Højere op endnu da!

Trods sine gode Lunger havde han ikke meget Vejr tilbage, da han naede op til Klokkerne, hvor Trappen hørte op. Han maatte staa stille et Øjeblik og puste ud.

»Erna!«

Hun svarede fremdeles ikke, men han følte sig sikker paa, at hun var der. Han mente endog at genkende den Parfume hun brugte.

Der var bælgmørkt; det var næppe muligt at sé en Haand for sig. Men da han fik revet Skodderne for et af Lydhullerne fra, faldt et mat Stjernelys ind, der lod ham skimte Frøken Rønnings Skikkelse trykket ind i en Krog.

»Erna!«

»Kom mig ikke nær!«

Hun stønnede næsten.

»Stakkels Erna!«

Hans Hjærte strømmede over. Aldrig, før i dette Øjeblik havde han vidst, hvor højt han elskede hende. Medynk, Jubel, Begær fyldte ham.

»Med hvad Ret forfølger De mig?«

»Med Elskovens, den store, jublende, almægtige Elskovs Ret. For jeg elsker Dem, Erna, hører du? — jeg elsker dig! Aldrig har jeg elsket nogen Kvinde som dig. Min er du, min maa du være, nu og altid; Erna, Erna — jeg elsker dig!«

Han gjorde et Par Skridt hen imod hende, men pludselig stødte hun Skodderne for det Glamhul, ved hvilket hun stod, til Side, saa Lyset dobbelt stærkt trængte ind fra to modsatte Verdenshjørner. I næste Øjeblik stod hun oprejst i selve Karmen.

»Kom mig ikke nær! Gaa, gaa straks, eller, saa sandt Gud lever, jeg styrter mig ud!«

Hendes Ansigt var vildt fortrukket; han følte, det var ingen tom Trusel.

Uvilkaarlig traadte han et Skridt tilbage. Den Jubel, der nys havde fyldt ham, slog over i det bitreste Tungsind. Hun trôde ham ikke, hun elskede ham ikke. Og atter skød en ny Følelse sig op i ham; en knugende, forbitret Trods.

Han stod tæt ved Lydhullet og kastede som tilfældig et Blik ud. Det mødte en tæt, mørk Løvmasse, der næsten strakte sig helt Op, hvor han stod, saa det syntes, han maatte kunne naa den med Hænderne. Store, ældgamle Linde var det, der grode tæt op ad

Taarnets søndre Side. Det kunde ikke være saa farligt at springe ud der, skulde man tro.

Og hvad var det, Carlsen engang havde sagt: at han, Meissner, Lykkebarnet, Overmennesket, kunde springe ned fra et Kirketaarn og dog ikke komme til Skade? Vrøvl! Nu var det forbi med Overmennesket. Hun der henne havde gjort det af med det. Nu var han lige glad med det hele: det var ham eins Bier om han levede eller døde.

»Gaa!«

Han saa' hendes Skikkelse som gennem en Taage, og han vidste knapt, om det var ham selv, der raabte:

»Farvel, Erna!«

Han vaklede et Par Skridt tilbage, med Ryggen imod hende, for at tage Tilløb.

»De skal faa det som De vil . . . men det er ikke Dem, der skal den Vej ud . . . De tror mig ikke .... jeg skal vise Dem, det var Alvor!«

Han gjorde et Spring fremad. Et skingrende Skrig skar forbi hans Øren, og i samme Nu følte han sig omslynget af et Par Arme, og et skælvende Legeme lagde sig ind til hans.

- - -

Favn i Favn sad de i det aabne Glamhuls Karm.
Stumme den meste Tid; knapt nok, at deres Læber
mødtes i et bævende Kys.

De saa' ud.

Nat imod Nord, Nat imod Syd. Tindrende
Stjærneskær over den sovende By. Mælkevejens brede
Stribe ret i Vest, delende sig i to slangebugtede Arme.
Stjerneoceanets Uendelighed.

Under dem Kirkeurets taktfaste Tik-Tak, Tik-Tak.

»Erna!«

Hun saa' kun halvt paa ham.

»Tror du det nu?«

»Ja, nu tror jeg! Nu maa jeg tro!«

Og hun gæmte atter Hovedet ved hans Skulder,
mens han, selv troende, stirrede ud i Natten.

Hvor Stjærnerne langsomt gled over Himlen i
evige, lovbundne Baner.

- - -

XVIII

Han havde med Vilje ikke tændt Lampen. Skønt ingen Aftale var truffen, følte han sig urokkelig sikker paa, at hun vilde — maatte komme. Og dog var han urolig, forventningsfuldt spændt, lyttede ængstelig efter enhver Lyd og strøg hvert Øjeblik Tændstikker for at sé paa Uret. Det stemmede ham for Brystet og gjorde Aandedrættet trangt.

Og da han endelig hørte hendes Trin paa den grusbelagte Havegang uden for, steg Blodet ham voldsomt til Hovedet. Det var knapt, nogen af dem kunde faa et Ord frem, efter at han havde lukket Døren i Laas efter hende.

Men Mørket skjulte deres Ansigter, og Undseelsen svandt hurtig, da deres Læber havde fundet hinanden.

Tre Aftner i Træk kom hun, og hun gik først, naar det led ad Morgen. Hun rôde hjem ad Aaen, hvor hun kendte Vej selv i det dybeste Mørke.

De talte kun hdet sammen. Det Æmne, der laa nærmest, var dem for pinligt. De vilde intet vide, intet huske; kun nyde. Derfor sparede de paa Ordene, men ødslede med Kærtegn. Og han maatte smile stille ved Tanken om, at han engang havde trôt hende kold.

Men den tredje Aften var hun urolig og febrilsk; den Haand, hvormed hun trykkede hans, var kold og klam. Mod Sædvane bad hun ham tænde Lampen.

»Hvad er der, Erna?«

Hun maatte først trække Vejret dybt.

»De siger Carlsen er kommen hjem i Aften!«

Han havde anet, at det var dette. En mørk Skygge gled over hans Ansigt; men hans Misstemning gik hurtig over. I Virkeligheden kom Carlsen dem jo ikke mere noget ved. Han fik hende bragt til Sæde i Sofaen og talte beroligende til hende. Men det hjalp kun lidt; vel forsøgte hun at tage sig sammen, men hendes Smil var blegt og hjælpeløst.

»Er du bange?«

»Ja!«

»For ham?«

»Ja!«

»Men hvorfor dog? Han kan jo ikke gøre dig noget. Du sender ham hans Ring tilbage i Morgen: saa er det afgjort.«

»Aa nej, jeg véd det nok; men alligevel — jeg kan ikke gøre for det. Jeg forstaar det ikke selv . . . «

»Erna, sig mig engang oprigtigt, hvordan har du egentlig kunnet forlove dig med ham? Det har bestandig været mig en Gaade. Engang trôde jeg . . .

skønt det kan være ligemeget; den Tvivl er jeg længst kommen ud over. Du har jo dog aldrig elsket ham?«

»Nej!«

»Men hvordan saa — ?«

»Aa, spørg mig ikke,« udbrød hun med et forpint Udtryk i Ansigtet; »jeg kan ikke sige det; forstaar det ikke engang selv. Maaské var jeg bange for ham.«

»Bange?! Det gav et Sæt i ham af Forundring.

»Ja, Maaské. Lige fra det første Øjeblik, jeg saa' ham, gjorde han et forunderligt Indtryk paa mig. Det var ved et Bal i Klubben. Vi blev ene et Øjeblik i et Sidekabinet, og da han saa' paa mig med sine mørke Øjne, fik jeg en Følelse af Ildebefindende, en egen kold Lammelse, som var jeg helt prisgiven en fremmed, mystisk Magt. Han maa kunne have sét det paa mig, thi pludselig spurgte han sagte:

»Er De bange?«

»Ja!«

Det var knapt, jeg kunde faa Ordet frem.

Tænderne klaprede i Munden paa mig. Men han bød mig straks Armen og førte mig ind til de andre.

Jeg havde en tydelig Følelse af, at den Mand kun havde skaanet mig. Sandsynligvis havde han kunnet faa mig til, hvad det skulde være. Jeg har senere læst en Del om Hypnotisme; den kom dengang i Mode en

Tid — men det var ikke Hypnotisme. Jeg var mig jo fuldkommen bevidst. Det lignede meget mere Skræk. Noget lignende har jeg engang følt som Barn mellem Klitterne ude ved Havet. Jeg havde vovet mig længere frem, end jeg nogensinde før havde været, kom til et øde Sted. hvor Bølgerne larmede saa uhyggelig trøstesløst og ensomt, at jeg blev bange. Og da jeg løb op mellem Klitterne og kom tæt forbi en stejl, sandet Skraaning, hvor Digesvalerne havde boret Huller til Reder, hørte jeg noget hvæse derinde, hæst, giftigt. . . . I dét Øjeblik blev jeg greben af en Skræk som aldrig før — en vild, forfærdelig Skræk for noget ukendt, hemmelighedsfuldt . . . noget i Naturen, der pludselig fik Person, noget ondt eller maaské kun vældigt, der kyste mig. Og jeg løb, løb ind ad Land til, løb, til jeg styrtede uden at kunne faa Vejret. Noget sligt var det, jeg følte hin Aften paa Klubballet . . . Og da han saa kort Tid efter friede, kunde jeg ikke sige nej«

Meissner trak sig hæftig i Skægget som det var hans Vane, naar han blev ophidset.

»Han har kendt sin Magt og misbrugt den, den . . . «

Han vilde have sagt Slyngel, men tog sig i det. Var han selv et Haar bedre? Men derfor var han ligefuldt rasende.

»Du maa ikke sige noget ondt om ham, hører du! Han har været god og hensynsfuld imod mig!«

Men dette kunde Meissner ikke taale. Han blev ildrød af Forbitrelse, og Aarerne i hans Pande svulmede.

»Saa skulde du sandelig være forbleven ham tro!«

Det røg ham ud af Munden i utæmmelig Skinsyge, men var fortrudt i samme Øjeblik. Han følte, hvor grænseløs uretfærdig han var.

»Aa nej, nej, Erna! Jeg mente det ikke. Tilgiv!«

Hun sad tilbagelænet i Sofaen uden at røre sig. Hænderne var faldet slapt ned; Ansigtet ligblegt. Men det var som om hun slet ikke havde hørt hans Ord. Hendes Øjne, unaturlig vidt opspærrede, var ufravendt rettede mod Døren, som de havde glæmt at lukke.

Han vendte sig uvilkaarlig for at følge Retningen af hendes Blik, men fik næppe Tid til at sanse noget klart. En mørk Skikkelse, — et Blink, et Knald og samtidig et Skrig, men fra Erna.

Carlsen blev staaende uden at røre sig; han ikke saa meget som saa' paa nogen af dem mere.

Meissner bøjede sig over Erna, der laa tilbageslængt i Sofaen, uden at vide, hvad han skulde

gøre. Han formaaede ikke at tænke klart; han var som forstenet af skrækslagen Forbavselse.

Dette var jo umuligt!

Paa én Gang hørtes Lyden af Træsko uden for paa Grusgangen, Raaben og forvirrede Stemmer.

»— Hvad Satan er dette her?«

Det var Skovfogden. Men han blev staaende maalløs i Døren. Uden for trængte flere paa for at komme til at sé ind.

Meissner saa' og hørte alt som gennem en Taage:

»— Det er mig, Carlsen, der har skudt hende.

Hent Politiet!«

— — —

XIX.

I et Par Uger lod Meissner sig ikke sé i Byen med Undtagelse af de Par Gange, han var bleven tilsagt til Møde paa Raadstuen for at afhøres som Vidne. Det var ham imod at træffe sammen med nogen.

Ikke for det, han blev overalt og af alle behandlet med ganske den samme ærbødige Høflighed som før, skønt Skandalen selvfølgelig havde vakt uhyre Opsigt i hele Ørby og Omegn. Det var imidlertid mod Carlsen, den almindelige Uvilje havde vendt sig; han havde jo i Forvejen ikke været synderlig afholdt. Meissner havde kun faaet et end mere pikant Skær over sig.

Frøken Rønning levede, men hendes Tilstand var betænkelig. Kuglen, der havde ramt det højre Skulderparti, temmelig lavt, var ikke bleven funden endnu. Den ene Dag kunde alt tyde paa Bedring; næste Dag var hendes Befindende atter forværret. Meissner lod daglig spørge til hende, men fandt det sømmeligt selv at holde sig borte fra det gule Hus.

Helst strejfede han største Delen af Dagen om paa de ensomste Steder i Skoven, hvor Løvet nu prangede med alle Efteraarets Farver, og alle Gangstier laa fulde af brune, nedfaldne Blade. Hvad han gik der og tænkte paa, kunde han næppe selv have gjort Rede for. Helst dvælede hans Forestillinger ved fjærne, mere eller

mindre fremmede og ligegyldige Ting. Det havde altid været hans Vane at skyde alt ubehageligt fra sig, og begunstiget af Forholdene havde han faaet forbavsende Øvelse i at holde sig pinlige Tanker fra Livet. Helt kunde han ikke undgaa at tænke paa, hvad der nys var sket, men disse Øjeblikke var dog forholdsvis mærkværdig faa.

Mange Timer kunde han slentre om i et visst døsig Velvære. Synet af den døende Natur virkede velgørende og dulmende paa hans Sind. Tanken om egen Død og Forkrænkelighed laa ham endnu fjærnt; sund og stærk som han følte sig, tænkte han lidet paa, at Løvets Fald ogsaa for ham betød, at nu havde han et Aar mindre at leve. Og hans stærke Forelskelse var, om end ikke helt død, saa dog afklaret til en mild, sagte rindende kølig Strøm, der ikke mere rullede gennem hans Aarer med hede, begærlige Bølger. Den stod delvis for ham som et Minde — blandt mange andre.

For Carlsen gjorde det ham i Grunden ondt. Der havde været noget ejendommelig personligt over det Menneske, som havde tiltalt ham. Selv om Erna ikke døde (og det gjorde hun selvfølgelig ikke! — han skød med Væmmelse den Tanke fra sig), var hans Karriere nu ødelagt, i hvert Fald her hjemme, — stakkels Fyr!

Han havde baaret sig nederdrægtig dumt ad, men selv dette syntes Meissner paa en viss Maade om. En Vante var han allenfals ikke. Ved Forhørerne havde han holdt sig stolt.

En Aften var Meissner gaaet sént ud. Det var klart Maaneskin, og han følte et eget Behag ved at gaa sig træt i den kølige, rene Efteraarsluft. En mild, lun Stemning var over ham; havde han overhovedet noget Udestaaende med Livet, følte han sig i disse Øjeblikke helt forsonet med det.

Det blev langt over Midnat, før han kom hjem.

Idet han aabnede Døren til sin Stue (han havde ikke fundet nogen Anledning til at lukke den i Laas), paakom der ham en besynderlig urolig Følelse. . . . Det var ikke noget, han lugtede sig til . . . det var en anden, men lignende Sans, der var i Virksomhed — der vilde ské noget, naar han havde tændt Lampen.

Derfor blev han ikke slet saa forbavset som Tilfældet ellers vilde have været, da han pludselig hørte en Stemme henne fra Sofahjørnet sige Godaften.

Han vendte sig brat om:

»Carlsen!«

Meissner fôr uvilkaarlig et Skridt tilbage.

»Vær bare rolig!« Der var lidt af den gamle Gemytlighed i Tonen. »Jeg er ikke kommen for at gaa

Dem paa Livet løs; blot en lille, forholdsvis uskyldig Aftenpromenade! Jeg forsikrer Dem, jeg har ikke Spor af Skydevaaben eller andre slemme Ting paa mig.«

»Men hvorledes?! . . .«

»Det maa De da kunne forstaa. . . . Jeg kedede mig. Og saa véd De jo, man paastaar, at en Forbryder altid drages tilbage til det Sted, hvor han har begaaet sin Forbrydelse!«

Han lo. —

»Naa, Spøg til Side. Jeg kedede mig virkelig. Og saa fik jeg saadan en uimodstaaelig Lyst til endnu en Gang at faa mig en Passiar med Dem — De, Overmenneske! Er det ikke mærkeligt? Jeg kan ikke hade Dem; ikke engang føle rigtig Vrede mod Dem . . . det er kun *hende*, jeg hader. Tro endelig ikke, jeg fortryder noget tværtimod! - Jeg gjorde det om igen i dette Øjeblik, hvis det skulde være. Hvordan gaar det? Dør hun?«

»Forhaabentlig: nej. I Dag havde hun det bedre.«

»Naa ikke? Men jeg har mærket hende!«

Han faldt i Tanker.

»Men sig mig, Menneske, hvordan gaar det til . . .?
. ?«

»Aa, De mener, hvorledes jeg kommer her?
Overmaade simpelt. Hvis De kendte Ørbys

Arrestlokaler, vilde det ikke forundre Dem.

Jærnstænger saa gamle og forrustede, at et Barn maatte kunne faa dem løse. For mig var det en smal Sag. . . . Men hør nu: jeg har rigtignok inviteret mig selv, og De har Lov til at smide mig paa Døren. Dog, i Betragtning af, at det formodentlig er sidste Gang. vi mødes, vil De nok unde mig den Passiar, jeg trænger til . . . lad os gøre os det gemytligt som i gamle Dage! — Slaa en Streg over det hele og være gode Venner . . . Husker De, da De første Gang var oppe at besøge mig paa Apoteket? — De har nok et eller andet drikkeligt og en Cigar, ikke sandt?

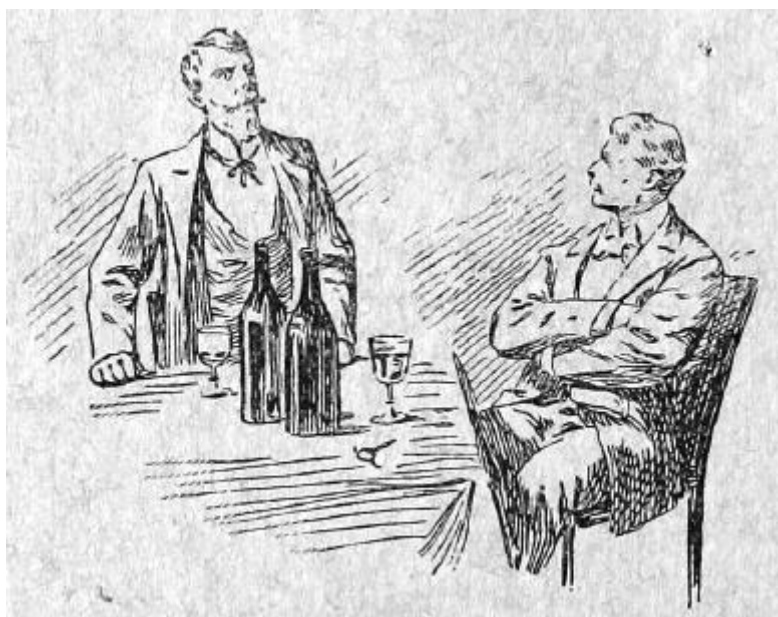
Meissner var endnu ikke ret kommen sig af sin Forbavselse og havde hele Tiden følt Mistænksomhed overfor Carlsen. Men da denne begyndte at tale om noget »drikkeligt«, og der samtidig gled et næsten trohjærtet Smil over hans Læber, begyndte han at forstaa. Fanden til Karl i Grunden, den Carlsen! Det kunde han ikke have gjort ham efter.

»Portvin eller Sherry? Eller . . . bi lidt, jeg har ogsaa Rhinskvin!«

»Sherry! Lad os begynde med Sherryen. Det er den Vin jeg foretrækker, notabene naar den er god. Og jeg er paa Forhaand overbevist om, at Deres er krabat. Hvad Rhinskvinen angaar, saa er den udmærket

ovenpaa. Naa. De har selv Proptrækker; det er heldigt, for jeg har ikke faaet Lov til at beholde en eneste af mine Metalgenstande i Lommen. De mente, jeg kunde komme til at gøre Fortræd med dem. . . . Ah, det kalder jeg en smuk Farve, den Vin har! Ren og skær . . . Skaal, Hr. Meissner!«

De saa' paa hinanden, men Meissner tog straks Blikket til sig. Der blev nogle Minutters Pavse. Carlsen drak hurtigt et Par Glas umiddelbart efter hinanden.

»Wenn jemand eine Reise thut . . .« begyndte han lidt efter, »men nej, jeg vil ikke fortælle Dem om min Rejse; det vilde bare være det samme som at bringe Kul til Newcastle. — De, som selv har rejst saa meget! Og jeg har desuden skrevet et Par Gange til Dem. De

véd, hvor stort Udbytte, jeg har haft af den Tur. Jeg kom hjem med fornyet Mod og Virkelyst; Fremtiden laa lys for mig som aldrig før. Arbejde, arbejde! Jeg havde lært mig selv og mine Ævner bedre at kende; forstod, hvad jeg endnu manglede, var mig bevidst, hvad jeg turde binde an med. Min Koffert var fuld af de bedste og nyeste videnskabelige Værker; det skulde ikke mangle mig paa Flid.

Skaal, Overmenneske; jeg klinker med Dem trods alt! De vinder og binder Hjærterne; mit med. Og dog var det et tungt Slag, maa De tro. Jeg havde næppe sat Foden paa dansk Grund, før jeg blev proppet med hele Historien. En velvillig Borger fra Ørby — Drejeren forresten. De kender ham nok! — havde været i Vordingborg og kom hjem med samme Tog som jeg. Vi havde ikke kørt mange Mil sammen, før jeg vidste det hele. Og han havde Portvin med, Bæstet; det har altid været hans Lyst at drikke Folk paa Pelsen. Imellem hvert Glas kom han frem med ny Enkeltheder — lige til Ernas natlige Besøg hos Dem. Jeg saa' rødt for mig og maatte betvinge mig for ikke at falde over den fordømte Sladderhank; jeg kunde jo se, hvor han indvendig gottede sig . . .«

Han drak igen Glasset helt ud. Meissner skænkede flittigt for ham.

»Det var langt ud paa Natten, da Toget endelig holdt ved Ørby. Jeg var den første til at springe ud. Min Bagage glæmte jeg; det var nok, at jeg havde en Revolver hos mig — en Foræring iøvrigt . . . fra en af de wienske Doktorer, jeg skrev til Dem om; prægtigt Menneske; Videnskabmand ud til Fingerspidserne.

Anstossen, Übermensch! Auch Sie sind ein Prachtkerl. Men ganske visst paa en anden Maade . . . De vil sige, at jeg har baaret mig ganske forbandet dumt ad, og jeg kan kun give Dem Ret. Jo visst, det er mit Alvor. Ødelægge hele sit Liv, sin Fremtid, alt muligt — bare for at hævne sig paa en Kvinde! Jeg kan godt forstaa, det er dumt, sørgelig dumt i vor oplyste og logiske Tidsalder. Men jeg kunde ikke andet, *maatte, skulde* gøre det. De griner mig naturligvis lige op i Øjnene, naar jeg i denne Sammenhæng vil tale om Æresfølelse? Godt, saa tier jeg med det. Men saa Lidenskab da? De har selv engang sagt, at jeg ser ud til at rumme mere af den Følelse end de fleste, og jeg tror De har Ret. Dertil krænket Stolthed; Harme over at skulle være til Nar for alle disse Provinsbæster, — aa, De véd ikke, hvordan disse Mennesker i Virkeligheden er! Og saa Skinsyge. Kære Hr. Meissner, jeg véd saa godt, at hun aldrig har brudt sig om mig som jeg vilde det, og nu forstaar jeg, at den Følelse, jeg ikke

formaaede at vække hos hende, den har De formodentlig fremkaldt ved det allerførste Blik. Jeg har tænkt meget i min Ensomhed den sidste Tid. Nu begriber jeg, at hendes Kulde mod Dem i Begyndelsen kun var et Skalkeskjul . . . De Kvinder! Man forstaa dem aldrig. . . . Men alligevel, jeg har holdt af hende; det vil De forstaa nu. *Jeg elskede hende!*«

Carlsen lod Hovedet synke ned paa Bordet mellem begge Arme. En Rystelse gennemfôr ham; det lød som han hulkede.

Men kort efter rejste han sig med et Ryk og greb efter sit Glas. Hans Ansigt var meget rødt, og Øjnene svømmende. Meissner trak en ny Flaske op.

»Godt, De var altsaa Kong David og jeg Urias. De tog hende . . . hvad var det nu hun hed? — naa, ligemeget; De tog den Fattiges eneste Lam. Med den Stærkeres Ret selvfølgelig. Skulde jeg bebrejde Dem det? Nej, nej; jeg sagde jo, vi vilde være Venner og glade . . . Nu vil de dømme mig. Hvor mange Aar, tror De, jeg faar? Især hvis hun dør? Jeg er lige glad . . . Det skulde blot have været en Kvinde, der havde skudt sin utro Elsker — hu, hej, der vilde have vanket Beundring og Deltagelse i skæppevis og dertil Rettens aller lemfældigste Dom. Men et Mandfolk, der gør sligt, er en stor Misdæder. Respekt for Loven! Ned

igen med ham, der ved eget, ihærdigt Arbejde har trukket sig selv op af Skidtet! Ned med ham! Sin Fa'r har han aldrig kendt, og hans Mo'r var en — — nej, det tier vi med. Bare ned med ham, siger vi, ned med ham!«

Øjnene stod stive i Hovedet paa ham, og Aarerne i hans Pande svulmede op til tykke, rødblaa Knuder. Hænderne knyttede sig.

Lidt efter slog hans Stemning om, og der kom næsten Graad i hans Røst.

»Jeg forstaar alligevel ikke, at De kunde nænne det. Hvad? *Hvor kunde De nænne det?* De tog hende med Elskovens Ret, vil De sige? . . . Aa, hvad er Elskov, denne korte, stakkede Jubel! Hvad betyder den mod et Menneskeliv i Arbejde? . Meissner, Meissner, nu er alt mit Arbejde spildt! . . .

Disse Digtere, som altid sætter Elskoven, Lidenskaben i Højsædet; de véd ikke, hvad Ulykke de gør. For det er Løgn og Bedrag altsammen. Denne korte Opflammen, denne hurtig slukkede Glød, der til syvende og sidst kun er Parringsdrift og intet andet, skulde den staa himmelhøjt over Arbejdet, — denne sindige, ofte trælsomme, men aldrig trættede Stræben mod Maal, der betegner Milepæle i Menneskehedens Udvikling? Til Helvede med Digterne! Til Helvede

med Deres Vaas om Elskov og Maaneskin og Hjærte og Smærte! Elendigt Bavl og Kvinkeleren. Dér gaar de og gør Ungdommen forrykt og gejler den op med beskidte Fantasterier, priser Utroskaben og gør Nar ad den sunde Hæderlighed, der vil holde sig selv i Skindet.«

»Naa, naa, de stakkels Digtere!« sagde Meissner; »der er dog nogle blandt dem, der ikke er saa helt tabt bag af en Vogn.«

»Nej, Arbejde, Arbejde!« blev Carlsen ved med sit. »Den har ikke levet ret, som ikke har kendt Arbejdets Lykke. For den overgaar alt andet. Den Fryd at have udrettet noget, at være naaet længer end nogen anden, selv paa et ganske lille, begrænset Omraade, er mere værd end mange Nætters Elskovslyst.

Værs'go', forplant eder, formér eder bare — det skal ogsaa til — men først og fremmest: Respekt for Arbejdet! . . . Og det vil de nu tage fra mig!«

Han stønnede.

»Mere Vin!«

»Nej, ikke mere Vin nu. Hør, hvad jeg vil sige Dem. Tag Dem sammen, Mand, ryst Rusen af Dem! De maa bort, endnu i Nat — til Amerika, eller hvor De vil. De skal faa saa mange Penge De har Brug for!«

Carlsen lo haanligt.

»De er ogsaa drukken, gode Meissner — jo Gu' er De saa. For det ligner ellers ikke Dem at være saa naiv. De véd da nok, der er Straf for at hjælpe en Forbryder og skjule hans Flugt? Og bortset herfra, tror De saa jeg kom ret langt? Jeg er for let kendelig. Et Par Døgn kunde jeg skjule mig i Skovene, saa vilde de atter faa fat paa mig. Desuden er jeg for stolt til at rende min Vej; hvad jeg har gjort, vil jeg staa ved. Og frem for alt: jeg vilde aldrig for nogen Pris tage mod Penge af Dem.«

Han slog i Bordet, saa Glassene klirrede. Meissner maatte tysse paa ham.

»Det er ikke af Vrede, jeg siger det, men af Stolthed. Ingen skal sige, at den rige Meissner dog tilsidst fik Lusehunden Carlsen til at sælge sin Smule Æresfølelse. Misforstaa mig ikke; vi er lige gode Venner for det, ja jeg takker Dem endog for Deres utvivlsomt gode Mening. Men det var en Dumhed, De kom med. Lad os saa drikke igen. De talte om Rhinskvin før? Den kunde passe nu; Klokken er visst mange, og jeg skulde helst være »hjemme«, før Hanen har galet tre Gange. Der er ingen, der behøver at vide, at jeg har været ude paa en lille Forlystelsestur.«

Meissner lod ham faa sin Vilje og tog Rhinskvinen frem. Skønt Carlsen var fuld, havde han selvforstaaelig Ret i, at Undvigelse var umulig. Hvad gik der af den kloge, logiske Meissner, der fandt paa slige Dumheder? Af lutter Medfølelse rode sig selv ind i kriminelle Ubehageligheder? Nej, det lignede ham ikke.

Nu blev Carlsen roligere; han havde faaet talt ud. Som den, der længe har været afskaaren fra Omgang med andre, havde han følt mest Trang til at tale selv. Meissner havde tiet næsten hele Tiden og indskrænket sig til at sørge for Glassene.

»— De gifter Dem vel med hende?«

Det gav et Ryk i Meissner; han førte hurtig sit Glas til Munden og mumlede noget, der kunde lyde som en Bekræftelse.

»Godt! Det er ogsaa Deres forbandede Pligt . . . Skønt det Ord rynker De vel paa Næsen ad, hvad? De synes maaské, det er bornéert af mig at holde paa slige forældede Begreber? . . . Ligemeget, det vil vi ikke disputere om. Jeg for min Part mener bare, De skylder hende det. Og at hun er Dem værd, det véd De nok selv. Skandalen er De vel Mand nok til at sætte Dem ud over?«

Carlsen anbragte begge Albuer paa Bordpladen og støttede Ansigtet med Hænderne. Hans Blik blev drømmende og aandsfraværende, og der gik rum Tid, uden at nogen af dem sagde et Ord. Men saa med ét begyndte han igen sin Tankegang fra før:

»Aa, denne Elskov! Alle de Ulykker, den gør! Daglig sér man det, og dog skal den prises. Mennesket er ikke udvokset, før den faar sit Tag i ham — ikke blot fordi Naturen kalder, oftest blot fordi det »hører sig til«. Hanekyllingerne ligefrem anspænder alle Kræfter for at opelske noget i sig, der ligner Forelskelse. Det er saa poetisk. Og saa gaar de og drømmer som Werther eller svirer som Byron og ødelægger Livets kostbareste Aar med Tant og Taabeligheder, eller de glider ned i slet og ret Liderlighed — alt sammen paa den almægtige Elskovs Konto. Og det kan vi først og fremmest takke de Herrer Digtere for med al deres Pølsesnak. De skulde kagstryges, det Rak. Elskoven er en Pest en Sygdom, en Forbandelse; for hvert lykkeligt Menneske skaber den Tusender af Ulykkelige. Og bitter er Fortrydelsen; Naget over det, der ikke kan gøres ugjort, skærer dybt som en stram Sele i aabne Saar . . .

Men jeg fortryder intet, hører De! . . . Jeg har visst sagt Dem det før; men det kan ikke siges for tit. Jeg

angrer ikke — vil det ikke. Carlsen har gjort, hvad han skulde og maatte; han har fuldkommet sin Skæbne. Der er kun ét, der smærter mig — mit Arbejde, mit store Værk ... nu skal det fuldføres af andre!«

Taarerne løb ham ned ad Kinderne. Meissner vidste af Erfaring, at Carlsen altid blev tilbøjelig til det Rørende, naar han havde faaet passelig meget at drikke; alligevel virkede den andens Udbrud pinlig paa ham, og han tog sit Ur frem.

»Klokken er straks halv fire.«

»Saa maa jeg gaa!«

Men han gik ikke. Gang efter Gang gentog han de samme Ord: »Nu maa jeg gaa!« og blev dog siddende. Han drak ikke mere. Taarerne havde han hurtig visket bort med Bagen af Haanden, men trods Rusen bevarede hans Ansigt et alvorligt, dybt smærteligt Udtryk.

»Hanen har forlængst galet tre Gange!« sagde Meissner og lagde Haanden paa hans Skulder.

Endelig rejste han sig. Der var noget famlende, ubevidst over ham, der ikke skyldtes Rusen alene.

»Farvel og Tak for alt! — saa taabeligt det end lyder. De kunde sagtens ikke for det . . . det skulde vel saa være. . . .!

Han blev staaende og holdt stadig Meissners Haand i sin. Det var som om han vilde sige mere, men glæmte det igen. Hans Tanker var langt borte.

»Farvel!«

Han slap Meissners Haand uden at trykke den, saa' et Øjeblik stift hen for sig og listede saa vaklende ud ad Døren uden at sé sig om.

Meissner syntes endnu længe efter at kunne høre hans Fodtrin over den grusbelagte Havegang.

- - -

XX.

Langt om længe besluttede Meissner sig til at foretage det Skridt, han selv ansaa' for sin Pligt: at tilbyde Erna Rønning sin Haand.

Det skete ikke uden indre Kamp og megen Tvivlraadighed. Men da han endelig havde sendt sit Frierbrev afsted, paakom der ham en viss behagelig Følelse af at have bragt et heltemodigt Offer. Dette prægede sig i hans Væsen. Han blev livlig og snaksom overfor dem han traf sammen med, spiste med god

Appetit og fløjtede lystigt om Morgenens, mens han klædte sig paa.

Erna var efter Sigende i god Bedring. Meissner havde aflagt et Besøg hos Lægen og erfaret, at der ikke længer var nogen Grund til Ængstelse. Saarfeberen var saa godt som ophørt.

Desuagtet gik der flere Dage, uden at han fik Svar fra hende. Vel havde han ventet et øjeblikkeligt, jublende *Ja*, men paa den anden Side var der jo noget, der talte for, at hun ventede, til Lægen tillod hende at modtage ham. Det kunde ikke vare saa længe.

Som før strejfede Meissner den meste Tid af Dagen om i Skoven. Hans gode Humør gjorde nu, at han jævnlig tog sin Malerkasse med som i den første Tid, han opholdt sig i Ørby, og det forekom ham selv, at han havde en lykkeligere Haand end ellers. Han var ikke helt utilfreds med de Studier, hans Pensel fæstede paa Lærredet, ja han omgikkes endog med Tanken om at tage fat paa et nyt, større Billede.

Ikke fordi han i og for sig var saa umaadelig henrykt ved Tanken om at skulle indtræde i den hellige Ægtestand. Naar han skulde være oprigtig, maatte han indrømme, at det ene og alene var Forholdene, der havde tvunget ham. Den gyldne Frihed havde altid været ham kær. Men paa den

anden Side følte han heller intet direkte Ubehag ved Forestillingen om, at Erna skulde være hans Hustru. Han vidste, at hendes Forlovelse med Carlsen i Virkeligheden havde haft saa lidt at betyde som vel mulig, og Folks Snak havde han altid følt sig hævet over. Hun vilde blive ham en god Kone, dannet og repræsentativ som faa; det var der ikke Tvivl om. I hans Omgangskreds, der hovedsagelig bestod af Kunstnere og Literater, vilde hun gøre sig udmærket. Naar det derfor endelig skulde være, saa . . .

Omsider bragte Postbudet ham hendes Brev. Overlæreren havde skrevet uden paa. Det var kun et Visitkaart, følte han gennem Konvolutten. Han tog sindig sin Lommekniv frem og skar Konvolutten op — sirligt som det var hans Vane. Han hadede at sé Folk flaa deres Brevomslag med Fingrene .... saa megen Tid kunde man vel give sig.

Det var ganske rigtig fra hende. »Erna Rønning« stod der med ganske smaa trykte Bogstaver, der forgæves søgte at give sig Udseende af at være litograferede. I Grunden var det en ren Misforstaaelse at sende Visitkaart med Posten, men det var der ingen her hjemme, der havde Begreb om.

Han vendte langsomt Kaartet.

Hvadfor noget? Han studsede og blev rød lige op til Haarrødderne, skønt han var ganske ene. Jo, det var tydeligt nok. Der stod utvivlsomt, skønt skrevet med en noget rystende Haand, det ene Ord:

Aldrig!

Og det to Gange understreget.

Han fôr sig hæftig med Haanden gennem Haaret, kastede Brevet paa Bordet og gik op og ned ad Gulvet med lange Skridt. Var det muligt? . . . Han maatte sé paa Kaartet endnu en Gang for at overtøye sig om, at han ikke havde taget fejl.

Nej, der var ingen Tvivl mulig. Det *var* et Afslag.

Men hvordan Pokker? Han stod der og begreb intet. Var hun forrykt, eller var det ham, der var ved at blive gal?

Aldrig!

Og paa én Gang brast han i Latter, bare for at give sin Forundring et Udtryk. Men han standsede brat. Der var jo ikke det ringeste at lé ad.

Det var bare saa rent ud meningsløst.

- - -

Men da han havde summet sig lidt, følte han en viss Lettelse.

- - -

XXI.

En skummel Dag sidst i November, med tung, diset Luft og Temperatur omkring Frysepunktet. Folk mente, det vilde blive til Sné.

Meissner kom kørende til Stationen med alt sit Habengut.

Der var som sædvanlig en Mængde Mennesker i Ventesalene og paa Perronen; med faa Minutters Mellemrum kom der Eksprestog i begge retninger, og det var almindelig Skik i Ørby at give Møde til disse Tog. Trængslen paa Perronen havde noget pirrende storstadsagtigt ved sig; de mange fremmede Ansigter ved Kupévinduerne var som et Glimt ude fra den store Verden, med hvilken man et Øjeblik følte sig i Berøring, og saa var der desuden altid flere mere eller mindre kendte Personer fra Byen og Omegn, der enten kom eller skulde med Togene. Perronen var Ørbys Østergade.

Og dér mødtes ogsaa de Unge og koketterede.

Den Dag var der mulig endnu flere end ellers. Hele Byen vidste naturligvis, at Meissner skulde rejse. Men der var endnu en i de Dage meget omtalt Person dér fra Byen, som skulde føres til Hovedstaden, hvilket Meissner ikke anede.

Han fik det først at vide af Konsulen, hvem han traf ved Billethullet.

»Da', Hr. Meissner!« Han rakte ham hele sin fede Haand — en Udmærkelse, der kun blev meget faa til Del; de fleste maatte nøjes med et større eller mindre Antal Fingre, vel afpasset efter Omstændighederne.

»De rejser, sér jeg? Hm ja, nu er Sommeren jo ogsaa for den Sags Skyld forbi. Og skønt Vinterlivet i en Provins ogsaa saa at sige kan have sine Smaabehageligheder. . . . Men naturligvis, det er jo ikke Hovedstaden. Der er saa at sige en betydelig Forskæl . . . Jeg agter mig forøvrigt ogsaa en Svip til København; glæder mig at kunne ha' Fornøjelsen af Deres Selskab paa Turen. Vi bliver for Resten ikke ene her fra Byen, hi, hi ! . . . der er en saa at sige ret bekendt Herre, der ogsaa skal med, men heldigvis ikke i samme Kupé.«

»Dog vel ikke Provisoren?«

»Jo nætop, saa at sige!«

Meissner følte sig yderst pinlig berørt. Den Tanke at skulle tage med samme Tog, med hvilket Carlsen førtes bort som Fange, var ham inderlig imod. Og Konsulen var ham i dette Øjeblik saa hjærtelig modbydelig, at han ikke vilde finde sig i at rejse i Kupé med ham og høre paa hans Bav. Desuden havde han intetsomhelst mere at gøre i København end andensteds. Da Turen kom til ham, forlangte han Billet til Berlin.

Konsulen studsede.

»Aha, De rejser saa at sige den anden Vej? Hi, hi.«
Han kneb det ene Øje sammen. — ja ja, jeg forstaar nok . . . !«

Meissner vendte ham Ryggen uden at svare og gav sig god Tid til at instruere Drageren med Hensyn til sin Bagage. Han vilde ikke vise sig for Rakket, før han kunde stige ind i Kupéen med det samme.

- - -

Togføreren peb; Lokomotivet svarede. Et Ryk, og Toget satte sig i Bevægelse. Folk havde faaet Ret: det var virkelig begyndt at sné.

Meissner sad ene i en første Klasses Kupé og saa' ud ad Vinduet. Han var sælsomt bevæget. Hvert Hus, hver Gangsti, hver Stump Have, de kom forbi, kendte han; det var noget hjæmligt, han forlod. Selv de fleste af de Mennesker, der stod opstillede ved Overkørslen, var ham mere eller mindre bekendte.

Nu kørte de over Aabroen, der drønedede hult under Toget. Han bøjede sig forover og anstrængte sit Syn til det yderste. Rigtig, dèr henne laa det gule Hus; han vidste, det maatte kunne sés herfra. Men et Blink kun, saa var det atter forsvundet.

Nu hørte Byen op; Marker og Skove, Skove og Marker. Toget tog stærkere Fart. Lokomotivet udsendte en tyk Røgsky, der næsten betog ham Udsigten.

Han lænede sig tilbage i Sædet, tog en Cigar frem og skar langsomt Spidsen af. Men glæmte at tænde den. Hans Øjne duggedes; han vidste knapt selv hvorfor, mærkede det næppe, før en kvælende Fornemmelse som af undertrykt Graad snørede hans Strube sammen.

Det var som noget hviskede til ham:

»I Nat falder den første Sné i Ørbygaards Skove!«

- - -

EFTERSKRIFT

Meissner sad paa sin Malerstol i Skyggen af det gamle genuesiske Kastel, hvorfra man har Udsigt over hele Smyrna, der kravler et Stykke op ad Bjærget, og den pragtfulde Bugt. Han havde lagt Pensler og Palet fra sig og betragtede med kritisk Blik en lille, halvfærdig Studie, der var anbragt i Laaget paa hans Malerkasse. I faa Skridts Afstand var den lille,

geskæftige Tolk og Fører, Isaach Isaachsen, der trolig (og mod god Betaling) var fulgt med lige fra Konstantinopel, ifærd med at lave Frokosten til.

Der var løbet en Del Vand i Stranden siden den Gang Meissner tilbragte en Sommer i Ørby. Naar undtages, at hans Haar hist og her havde faaet smaa, graa Stænk, især ved Tindingerne, var det dog næppe til at sé paa ham, at han var bleven adskillige Aar ældre; hans gennemgaaende muntre, altid vindende Væsen var uforandret det samme som før.

»Naa, Isaachsen, hvordan gaar det med Frokosten?«

»Blot et Par Minutter endnu, Herr Doktor — om ganske faa Minutter er Æggene færdige.«

Meissner havde forlængst maattet opgive at faa Isaachsen bort fra at give ham Titler, der ikke tilkom ham. I Begyndelsen havde han skiftevis kaldt ham Excellence og Greve, men da Meissner energisk havde frabedt sig en slig Udmærkelse, havde han lidt efter lidt slaaet af paa Titulaturen og var, omend modstræbende, gennem »Baron«, »Professor« o. a. endelig standset ved »Doktor«. Men her var han heller ikke mere til at bringe ud af Stedet.

»Nu, godt,« sagde han, hver Gang Meissner gjorde Indsigelse; »De vil ikke være Greve, ikke engang

Professor. Noget maa jeg dog kalde Dem. Doktor er det mindste, jeg kan gaa ind paa.«

»— Og hvorfor kan De ikke slet og ret kalde mig Herr Meissner?«

»Nu, Herre,« svarede Isaachsen krænket, »jeg er ganske visst kun en fattig Jøde, men jeg har dog ogsaa min Reputation at vaage over!«

Saa maatte Meissner give Køb — —

— — Efter Frokosten strakte han sig i Græsset saa lang han var og tændte sig en Cigar. Med Nakken hvilende i de foldede Hænder stirrede han aandsfraværende op mod den ultramarinblaa Himmel og blæste smaa Tobaksskyer ud i Luften.

Isaachsen, der havde travlt med at pakke ind igen, rumsterede med noget Papir; Lyden irriterede Meissner, og han vendte lidt uvillig Blikket om imod ham. Herregud, det var saamænd en gammel Berlinsk Tidende, han havde faaet fat i; den maatte være fulgt med helt fra København.

Meissner var ikke synderlig sentimental anlagt og kendte intet til Hjemvé; dog blev han næsten rørt ved her uventet at sé den pudsige, hjæmlige Titel: »1ste Tillæg til den Berlinske politiske og Avertissements-Tidende.« Han bad Isaachsen række ham Bladet.

Det var over et halvt Aar gammelt og indeholdt udelukkende Bekendtgørelser. Ikke desto mindre gav han sig til at løbe Spalterne igennem, og virkelig — tilsidst fandt han noget af Interesse. Blandt Bekendtgørelserne fra Patentkommissionen stod der blandt »Udfærdigede Patenter« følgende:

»Den 26. Januar 189*, 935, for Kemiker Gotfred Carlsen af Wien, Kolowratring, Fichtegasse Nr. 31, Østerrig, paa en Fremgangsmaade til kunstig Fremstilling af Morfin (Fuldmægtig: Internationalt Patentbureau, Kjøbenhavn).«

Gotfred Carlsen! Det forekom ham, at han skulde kende det Navn. Han tænkte et Øjeblik efter. Rigtig, nu havde han det! Provisoren fra Ørby! . . .

Det var længe siden, han havde tænkt paa ham; ubehagelige Minder rystede han helst af sig. Hvor mange Aar var det nu, han havde faaet? . . . Han huskede det ikke længer. I hvert Tilfælde var han altsaa nu en fri Mand, og det lod jo til, han kom godt efter det. Naa, det var jo fornøjeligt! En mærkelig Fyr var han; — det Besøg hin Nat! . . . Hm! — Og Erna? Sad hun mon der hjemme i Ørby som gammel Jomfru? . . . Naa, det var alt sammen saa længe siden, og han vilde ikke tænke mere paa det!

Men Tilfældet vilde, at han alligevel skulde tænke mere paa »det«. Blandt »Døde« standsede hans Blik endnu en Gang ved Navnene Carlsen og — Rønning:

»Vor kære Fader og Svigerfader, fhv. Overlærer ved Ørby lærde Skole *Georg Christian Rønning*, R. af D.. er pludselig afgaaet ved Døden under et Ophold hos os her i Wien, i en Alder af 84 Aar.

Wien, d. 23. Januar 189*.

*Gotfred Carlsen, Kemiker, Laboratorieassistent.
Erna Carlsen, f. Rønning.*«

Meissner fôr op i siddende Stilling og glæmte helt at ryge. Han maatte læse det endnu en Gang, før han ret vilde tro sine egne Øjne.

- - -

»Undskyld, Herr Doktor; men der er ikke mere Tid at give bort; Damperen gaar om en halv Time!«

Meissner havde helt glæmt, hvor han var, og tog sig til Panden for at samle sig. Isaachsen, der stod og trippede med Uhret i Haanden, maatte gentage sin Paamindelse.

»Ja vel, gode Isaachsen. De har Ret. Nu gaar vi.«

Han gav sig til at pakke sine Sager sammen. Den lille Studie blev altsaa ikke færdig; naa — lige meget. Naar fik han vel i det hele taget gjort noget helt færdigt!

Endnu en Gang kastede han til Afsked et Blik ned over Byen, hvis halve Del — usle, smudsige Rønner — syntes at komme klatrende op ad Bjæret.

Og idet han vendte sig til Isaachsen. Sagde han:
— »De Smaa kommer ogsaa med!«

Den lille Jøde var aldrig i Forlegenhed for et Svar, selv om han ikke forstod, hvad den anden mente;

— »Nu ja, Herr Doktor — i vore Dage . . . ! «